

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

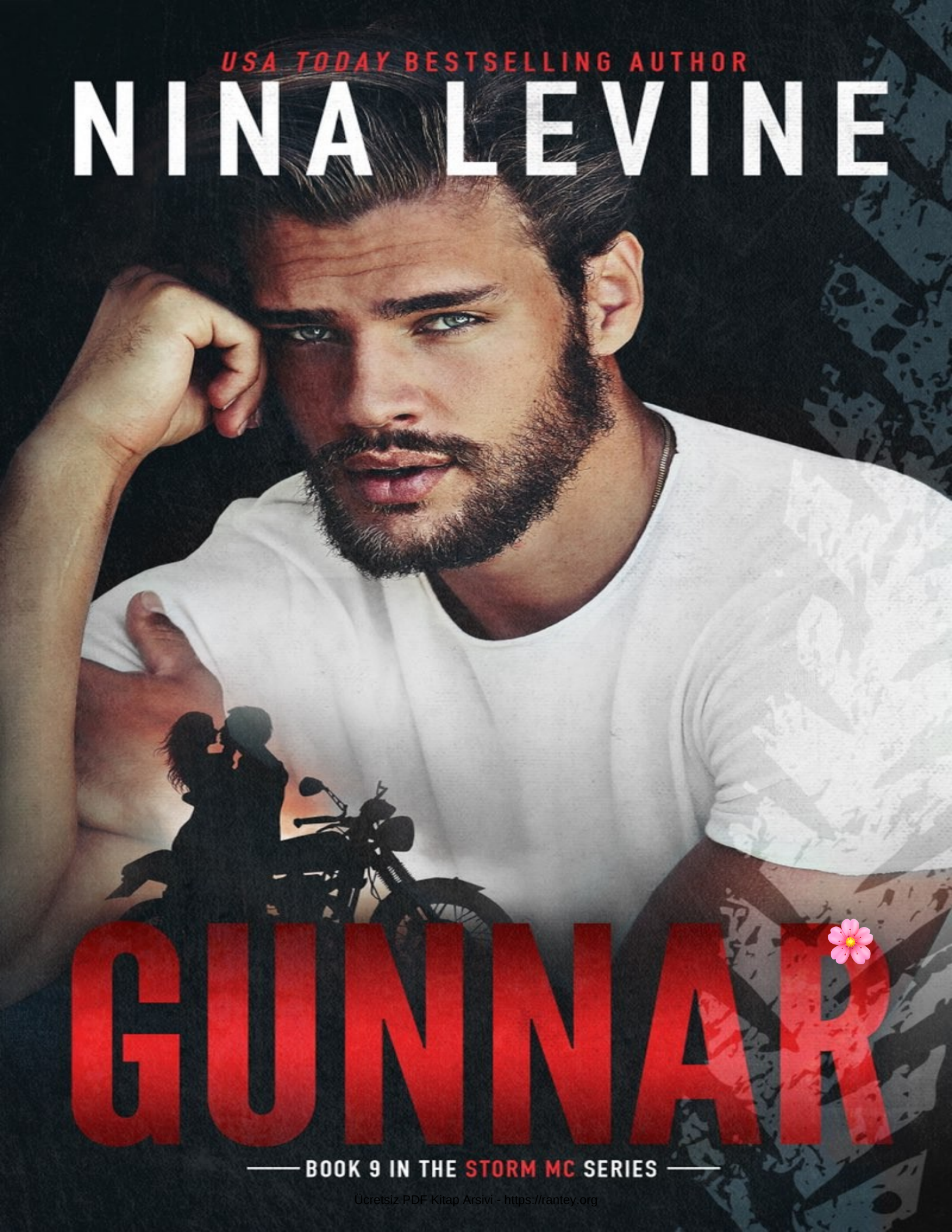
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

GUNNAR

— BOOK 9 IN THE **STORM MC** SERIES —

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GUNNAR

NINA LEVINE

Nina Levine alfa ile kaçış.
Her zaman koruyucu.
Her zaman sahiplenici.
Ve kadınları da aldıkları kadar iyi veriyorlar.

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM KİTAPLARIM

Milyarderle Kaçış Serisi

Ashton Scott
Jack Kingsley
Beckett Pearce
Jameson Fox
Owen North

Standalones

Steal My Breath (bekar baba
romantizmi) Be The One (rock yıldızı
romantizmi)

Topluluğuma katılmak ister misiniz?

Bunu yapabilmeniz için birçok yolum var!

[Haftalık e-postalarım](#) kaydolun.

(Düzenli olarak bonus içerik
gönderiyorum!) Facebook okuyucu

grubuma katılın.

Beni Instagram'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

Gunnar

Önsöz

1. Gunnar
2. Chelsea
3. Gunnar
4. Chelsea
5. Gunnar
6. Chelsea
7. Gunnar
8. Chelsea
9. Gunnar
10. Chelsea
11. Gunnar
12. Chelsea
13. Gunnar
14. Chelsea
15. Gunnar
16. Chelsea
17. Chelsea
18. Chelsea
19. Gunnar
20. Chelsea
21. Gunnar
22. Chelsea
23. Chelsea
24. Gunnar
25. Chelsea
26. Gunnar
27. Chelsea
28. Chelsea
29. Chelsea
30. Gunnar
31. Chelsea
32. Gunnar
33. Gunnar
34. Chelsea
35. Gunnar

36. [Chelsea](#)

37. [Gunnar](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Nina Levine](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

GUNNAR

**Motorcu ve politikacının kızı. Yeminli
düşmanlar.
Bir gece her şeyi değiştirecek.**

Chelsea Novak uzak durmam gereken türden bir ateş. Aynı
zamanda arzuladığım tek ateş türü.
Onu hayatımdan çıkarmak yerine, benzin döktüm. Şimdi her
zamankinden daha sıcak yanıyoruz.
Yapmamamız gereken anları çalışıyoruz. Asla
yetmeyen yasak geceler. Bir kez daha tatmak
için kaçak saniyeler.
İstediğim her şeyi alıyorum. Benim
olmayan her şeyi.
Sıcaklık kör ediyor, bizi yok edecek riskler almamıza neden
oluyor. Çünkü bu aşk bizi yok *edecek*.
Bizi tüketecek.
Bizi mahvedecek.
Bizi mahvedecek.
Chelsea Novak bir ateş.
Ve ben asla benim yapamayacağım tek kadın için yanmaya hazır bir adamım.

Orijinal Fırtına MC serisinde tek başına tam uzunlukta bir yasak aşk romanı.

Bu Fırtına kızlarım için.

Kızım, sen zaten gereken her şeye sahipsin.

*Yıllar boyunca güçlerine sahip çıkmalarını izlediğim bazı Stormgirl'lerime
sesleniyorum:*

Jodie O'Brien Diane

Yoz

Missy Rafidi

Emily Montoya

Amanda Rockwood

Sam Evans

Heather MacCabe

Ruth Franklin

Jean Dewsbury

Angela Hart Robin

Mitnick

Rory Lampley

Rose Holub

Chasity Jane Williams

Karin Gesell-Miller

Bren M Hawk

Chanah Dickson
Melissa Meyers Winch
Nicole Lavu Lavu
Rachel Seeberger
Cheryl Norris
Sarah Jillain
Patti Novia West
Sharina Schwalger
Marg Munro
Line Norgaard Fallesen
Denise Jones-Blair
Sandra Galbraith
Lee Anna Dunk
Samantha Bainrot

PROLOGUE

GUNNAR

Aşık olacağım kadının bir prenses olacağını hiç düşünmemiştim, Ama işte buradayım. Bir moda dergisinden fırlamış gibi görünen, elmaslar içinde yüzen ve baş edemeyeceğim kadar fazla davrandığında bile daha fazlası için geri gelmemi sağlayan bir kadın tarafından kırbaçlanıyorum.

Yine de tam bir baş belası prenses.

Tavır onun göbek adı olabilir, ama sertlik onun ilk adı ve eğer bu kalbimi güçlü ellerle yakalamadıysa lanet olsun.

"Siktir Mason," diye bağıyor amını sikime bastırırken ve saçlarımı öyle sert kavıyor ki muhtemelen kafa derimden koparacak. "Daha sert istiyorum."

Kucağında oturuyor, işten sonra evine vardığım anda kendini oraya yerleştirmiş. Kontrolü ele almasına izin verdim. Ama daha sert olmasını istiyorsa, işi bitirebilmem için sırt üstü yatması gerekecek.

Onu tutarak sırt üstü yatırdım ve bacaklarını ayırdım.

Kabaca, tam istediği gibi. Gözlerini bulup homurdanıyorum, "Söyle bana."

Dudakları, uğruna ölebileceğim seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni seviyorum, Mason Blaise."

Sikimi içine soktum. "Evet bebeğim, öyle."

Bacaklarını etrafıma sarıyor ve tutunabilmek için kollarını yukarı kaldırıyor. "Üstüme fazla gelme."

Çekiyorum ve tekrar sokuyorum. "Bebeğim, amın benim için bu kadar ıslakken, kolay gitmek için herhangi bir plan yok." İstesem bile yapamazdım. Chelsea'yi ilk becerdiğim andan itibaren kendimi tutamadım.

Amcığı sikimi sıkarken tırnakları derime batıyordu. Lanet olsun.

Bu kadın beni yok etmek için yaratılmış. Bundan eminim. İyi ki onu benim yapmışım; öyle olmasaydı bu katliamdan sağ çıkamazdım.

Onu benden istediği gibi sikerken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Ve kolay gitmiyorum.

Boşaldığında onu o kadar sert ve derinlemesine sikmiş oluyorum ki yarın buradan çıkmakta zorlanacak.

"Seni gerçekten seviyorum," diyor daha sonra ben çekilip sırt üstü yuvarlanırken. "Ama ben senin aletini *gerçekten* seviyorum."

Başını omzuma yaslaması için onu kendime doğru çekiyorum. "Ağzın her geçen gün daha da pisleşiyor."

Elini çeneme götürüyor ve beni öpebilmek için yüzümü aşağı doğru eğiyor. "Kirli olmasından hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, bu pisliği duyan tek kişi ben olduğum sürece." Chelsea'ye karşı bu kadar sahiplenici olmam beni deli ediyor. Daha önce hiçbir kadınla böyle olmamıştım.

Beni tekrar öpüyor, yavaş ve derin. Gülümsemesinin dudaklarıyla alay ettiğini hissediyorum. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, sahipleniciliğimden duyduğu hazzı görüyorum. "Bu pisliği duyacak tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

"Güzel. Öyle kalsın."

Göğsümde tembel desenlerin izini sürerken bir süre sessiz kalıyoruz. "Bir araya gelmemizin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum, ama aynı zamanda şimdiye kadar çalışamayacağımızı da düşünüyorum. Sanki tam olarak böyle olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Chelsea durmadan evrenden, tezahürlerden falan bahsediyor. Hayatın zamanlamasına çok inanıyor. Ben o kadar değilim. Ben

Ama yanımda olduğu sürece hayatımın geri kalanında onun bu konudaki konuşmalarını dinleyeceğim.

"Neden daha önce çalışmadık ki?"

Bana bakabilmek için karnının üzerine doğru kayıyor. "Önceden berbat bir haldeydim. Bazen seni delirttiğimi biliyorum ama kendimi toparlamadan önce tanışsaydık, uzun süre burada kalacağını sanmıyorum."

"Fena halde dağınık' kelimesi senin yanına bile yaklaşamaz, Mayfair. Sanırım bu, kendini görme şeklinin doğru olmadığı zamanlardan biri." Chelsea kadar her şeyini toparlamış bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım, ama arada sırada bana kendinden şüphe duyduğunu gösteriyor ve bu her zaman kendisiyle ilgili şüphe duymaması gereken bir konuda oluyor.

Gülümsüyor. "Hayır, seni gerçekten uzaklaştırırdım. İlişkilerimde muhtaç ve kıskançtım ve bu duygularımı yönetemiyordum. Seninleyken bu konuda daha iyiyim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Beni tokatlıyor. "Kapa çeneni. Ve inan bana, şimdi çok daha iyiyim."

Gülüyorum. Chelsea bana karşı benim ona karşı olduğum kadar sahiplenici. Çılgınca kıskançlıklarımız yüzünden birkaç kez kavga ettik. Üç ay içinde birkaç kavga benim kaldırabileceğim bir oran. "Seni başka türlü kabul edemem. Başka bir kadını kıskanmadığın ya da duyarsız bir şey söylediğim için kafayı yemediğin anda bir sorunumuz olduğunu anlarım." Yıllar boyunca annemin babamdan kopuşunu izledim, bu yüzden artık erkeğine aşık olmayan bir kadının işaretlerini biliyorum. Muhtaç ve kıskanç olmayı her zaman tercih ederim.

Chelsea konuyu değiştirmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni tekrar öpüyor. "Cuma akşamı boş musun? Benimle bir partiye gelmeni istiyorum."

Yan yatıp dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Bizi yeni bir bölgeye taşıyorsun."

Bu bir ifade ama aynı zamanda bir soru olduğunu da biliyor. Ailem ve kulüp bizi biliyor ama ilişkimizi onun ailesinden uzak tuttuk.

Son üç aydır. Chelsea'nin babası kızını benimle istemediğini açıkça belirtti. Onunla bir partiye katılmam onun dikkatini çekecektir çünkü bu medyanın dikkatini çekecektir. Babası eyaletimizin başbakanı. Chelsea'nin yaptığı her şey onu ilgi odağı haline getiriyor, ancak Fırtına MC'nin bir üyesiyle bir partiye katılmak bu boku daha da parlatacaktır. Kabul etmeden önce buna hazır olduğunu bilmem gerek. Hazır olmadığını düşünüyorsam onu kurtların önüne atmamın imkanı yok.

Başını salladı. "Evet, zamanı geldi. Yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi saklanmamızdan bıktım."

Elimi sırtının alt kısmından geçirip kışına koyuyorum. "Ve ilişkimizi bu partide mi duyurmak istiyorsun?" Kimin partisine katılmamızı istediğini bilmiyorum ama onun ayrıcalık ve zenginlik dünyasını biliyorum çünkü eskiden benim de dünyamdı. Bu partilerin temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Bu haberi başka yollarla duyurmayı tercih ederdim ama istediği buysa, yapacağım.

Bana yaklaşabilmek için kıpırdanarak, "Bu dünyadan çekip gittiğini biliyorum ve katılmam gereken her partiye gelmeni beklemiyorum ama bu partide yanımda olmana ihtiyacım var," diyor.

Sesinde, ne söylemediğine daha fazla dikkat etmemi sağlayan bir şey duyuyorum. "Ne istersen yapacağımı biliyorsun, ama neden? Bu partinin nesi var?"

Sorumu düşünürken gözlerindeki tereddüt açıkça görülüyor. Bana cevap vermekte yavaş davranıyor ve cevap verdiğinde nedenini biliyorum ve bu beni kızdırıyor. "Bu babam için büyük bir bağış toplama etkinliği ve bir sonraki seçimde kimin yanında olacağını görmek isteyen pek çok insan onu izliyor." Dudağını ısırtıyor. "Joe da orada olacak. Bunu sana söylemek istemedim ama son iki haftadır bu konuda beni daha çok zorluyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum ama bu evliliğin gerçekleşmesi için her zamankinden daha istekli görünüyor." Pazumu kavradı. "Seninle birlikte olduğumuzu bilmesi gerekiyor."

"Evet, ihtiyacı var," diyorum yataktan kalkarken. Chelsea'nin babasının onu benim dışımda bir pislikle evlendirmeye çalıştığı gerçeğini düşündükçe öfke ve yoğun bir sahiplenme duygusu beni boğuyor. "Ve senin benim olduğunu ve artık seni kontrol edemeyeceğini ilk ve son kez anlamasını sağlamaktan mutluluk duyarım."

"Mason," diyor Chelsea, ben yatak odasını adımlarken yanıma geliyor. "Benim için savaşmana ihtiyacım yok. Sadece yanımda olmana ihtiyacım var."

"Bu sefer babanla ilgilenmek için bir planın var mı?" Soru, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde aramıza giriyor. Ama lanet olsun, Chelsea sekiz yıl önce arkadaşlığımızı bitirdiğinde içimi parçalamıştı çünkü babası bunu yapmazsa beni yok etmekle tehdit etmişti, o yüzden bunu bir daha yapmayacağını bilmem gerekiyor.

Bana doğru uzanırken yüzü pişmanlıkla kırışıyor. "Geçen sefer seni kurtarmaya çalıştığımı biliyorsun. Lütfen bunun her zaman aramıza girmesine izin verme."

Kahretsin, haklı. Bunu konuşmuştuk ve ona bu işin peşini bırakacağıma söz vermiştim. Eğer bunu yapamazsam bu ilişkiyi yürütme şansımız yok.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarıyla buluşup başımı sallıyorum. "Evet," diyorum huysuzca. "Biliyorum bebeğim, ama planını benimle paylaşman gerekecek." Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum ama Chelsea kalbime hiç kimsenin sahip olmadığı kadar sahip; onu tekrar kaybetmeyi reddediyorum.

Gözleri yumuşuyor. Beni herkesten iyi okuyor, bu yüzden duygularımın derinliğini biliyor. "Bir planım var. Sadece bazı bilgilerin gelmesini bekliyorum, sonra paylaşacağım. Sadece babamın bizi yalnız bırakması için yeterli olduğunu bilmen gerekiyor."

Çocukluğumuzdan beri sevdiğim kıza bakıyorum ve son üç ayımı onunla olan bu ilişkiye derinlemesine dalarak geçirmiş olmama rağmen, ona tam güvenimi vermediğimi fark ediyorum. Bir parçamın hala geri çekildiğini fark ettim. Birlikte ilerleyebilmemiz için bunun sona ermesi gerekiyor.

Tuttuğum nefesi dışarı vererek, "Tamam." diyorum.

"Bu işin sorumluluğunu üstlenmem konusunda hemfikir misin, yoksa ortaya çıkıp istediğimizi elde etmek için buldozerle yol almaya mı çalışacaksın?"

Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. "Beni çok iyi tanıyorsun Mayfair." Onu öpüyorum, acele etmiyorum çünkü Chelsea'yi öpmek asla aceleye getirilecek bir şey değildir. Sonunda dudaklarını bıraktığımda, "Senin yöntemini deneyeceğiz, işe yaramazsa benim yöntemimle yaparız" diyorum. Bu işi halletmek için güç kullanmak gerekeceğinden neredeyse eminim ama Chelsea'ye babasının olayları kendi istediği gibi görmesini sağlama fırsatı vereceğim. Eğer düzgün bir insan olsaydı, kızının isteklerine gözlerini açardı ama Mark Novak pisliğin teki, o yüzden bunun olacağını sanmıyorum.

"Seni seviyorum," diyor ağzımı tekrar kendi ağzına çekerek.

Telefonum çaldığında ellerim onun üzerinde, onu tekrar becermeye hazırdım. "Siktir," diye homurdandım. "Scott olabilir diye açmam lazım." Başkanım bu öğleden sonra ölüm pahasına onun aramalarını görmezden gelmem için bana kesin talimatlar verdi. Görünüşe göre kulüp ve polisler arasında bir şeyler olacağına dair dedikodular duymuş. Ne için olduğunu bilmiyorum ama endişeli görünüyordu ve bildiğim bir şey varsa o da Scott'ın boş yere endişelenmediğidir.

Chelsea başını sallıyor ve ben de telefonumu buluyorum. "Pres," Arayanın o olduğunu görünce cevap veriyorum. "Ne oldu?"

"En kısa zamanda kulüp binasına gelmeni istiyorum. Yeni çıkan yasa nedeniyle üç üyemiz tutuklandı, bu yüzden üzerinde durmamız gereken bazı şeyler var."

"Siktir."

"Evet, bu her şeyi açıklıyor. Acele etme Gunnar ve arkanı kolla. Bu polisler ciddi."

Hat kapandıktan sonra Chelsea'ye baktım. "Gitmem gerek."

Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Zihnim kulüpte neler olup bittiğini merak ederken bir yandan da kıyafetlerimi giyiyorum. Scott'ı en son iki yıl önce telefonda bu kadar endişeli duyduğumu hatırlıyorum.

Rogue ve Bourne'la birlikte battı. "Hayır, ama nedenini henüz bilmiyorum." Onu öpmek için kendime çekmeden önce telefonumu ve anahtarlarımı aldım.

"Seni sonra ararım." Chelsea beni dışarı kadar takip ediyor. Düşüncelerimi kontrol altında tutmayı başarıyorum ama içgüdülerim başka bir hikâye. Bana ortalığın karışmak üzere olduğunu söylüyor. mümkün olan en kötü şekilde. Ve içgüdülerim genelde haklı çıkar.

Evinin önünde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar bana bu sefer de farklı olmadığını söylüyor. Ama babasının arabasından inerkenki görüntüsü bana bunun bir kulüp işinden daha fazlası olduğunu söylüyor.

İki polis yoluma çıktı ve bana tükürmeye başladı. Tutuklanmamı işaret eden ama odaklanmakta zorlandığım kelimeler çünkü odaklanabildiğim tek şey Mark Novak'ın yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme.

"Baba, neler oluyor?" Chelsea soruyor ama gözlerindeki korkudan neler olduğunu çok iyi bildiğini anlıyorum.

Babası bizi biliyor ve bizi ayrı tutmak için tehlikeli bir yola giriyor.

Şu anda umut edebileceğim tek şey Chelsea'nin pes etmemesi ve ona istediğini vermemesi.

"Baba! Bana ne yaptığını söyle!" diye yalvarıyor, sanki bir savaş kazanmış gibi bana bakarken.

İşte o bakış bunu yapıyor.

Ve kadının sesindeki histerik yakarış. Tarih tekerrür ediyor.

Ama bu sefer hayatta kalamayacağım.

Bu sefer Chelsea'ye kalbimi verdim. Her bir parçasını. Eğer onun istediğini yaparsa, bedenimin onu geri kabul etmesine imkân yok.

"Chelsea." Onun dikkatini çekmek istiyorum. "Hiçbir şey yapma bebeğim. Benimle tekrar konuşana kadar olmaz."

Sessizce bana bakıyor.

"Chelsea! Bu sefer seni zorlamasına izin vermeyeceğine söz ver." Cevap vermeyince, "Söz ver lan!" diye bağırdım.

Gözlerini kırpıştırıyor ve o tereddütte anlıyorum.

Beni yok edecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

di
ye
ba
ğ
rd
ı
m
.

GUNNAR

3 AY SONRA

Ayaklarımın dibinde ölü gibi yatan adama bakıyorum, sonra başımı kaldırıp

Griff'in bakışlar. O yapmadı ver Ben katı talimatlar değil için öldürmek Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de yapmalıydı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bu işi daha da karmaşıktırıyor."

"Neden?" Omuz silkiyorum. "Zaten Moss'un istediğini yapmayacaktı."

"Haklı bir noktaya değindi," diyor J.

"Evet," Griff Kabul ediyorum, "ama I olur var daha ziyade verilenMoss bu çağrıyı yapma fırsatı bulduk. Şimdi temizlememiz gereken bir karmaşa var ve bunun için zamanımız yok." Bana tekrar bakmadan önce saatini kontrol etti. "Ben minibüsü getirirken sen ve J cesedi sarın ve olay yerini temizleyin. Hızlı çalışın çünkü bu işi hallettikten sonra bu gece halletmemiz gereken başka bir iş var."

Başımı salladım ve Griff bisikletini kulüp minibüslerinden biriyle değiştirmek için ayrılırken J ile çalışmaya başladım.

Kırk dakika sonra, cesedi temizleyip atmaya hazır hale getirdikten sonra terden sıırıslıklam olmuşum. Brisbane'de Ekim ayı, klimasız bir evde cehennem gibi.

"Hazır mısınız?" Griff geri döndüğünde sorar.

J başını sallar. "Evet. Odayı silmem için bana bir dakika ver."

J odayı temizlerken Griff ve ben cesedi kamyonete yükledik. Başkan yardımcım bana kızgın ama bunu kendine saklıyor. Griff'in sabrı

beni her zaman şaşırtıyor.

Minibüsün arkasını kapatırken "Onu çıkarmalısın," diyorum.

Bana baktı. "Neyi dışarı çıkarmalıyım?"

"Öfkeni. Her şeyi berbat ettim."

Nefes veriyor. "Evet, yaptın." Duraklıyor, bir süre düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Son zamanlarda biraz sıçıp batırıyorsun kardeşim. Neler oluyor?"

Griff'in duymak isteyeceği son şey gerçekler, bu yüzden ona gerçeği söylemiyorum. "Aklımda bir sürü aile meselesi var." Bu yalan değil. Ailemle ilgili bir sürü sorunum var.

"Bununla başa çıkmak için biraz izne mi ihtiyacın var?"

"Kulübün ihtiyacı olan son şey benim izin almam."

"Doğru söylüyorsun ama polisler bizi izlerken ölü bedenlere ihtiyacımız yok. O yüzden zamana ihtiyacın varsa, al."

J evden çıkıp bize katılıyor ve ben "İzne ihtiyacım yok. Kendimi toparlayacağım."

Griff'in gözleri beni delip geçti. "Yaptığından emin ol." J ve bana baktı. "Cesedi her zamanki yere atacağız, sonra da Moss'a uğrayıp neler olduğunu anlatmam gerekecek."

Polisler üç ay önce kulübe baskın düzenlediğinden beri Griff müşterilerimizle mümkün olduğunca çok işi telefon yerine yüz yüze görüşmeyi tercih ediyor. Özellikle de Dwayne Moss'la ilgili olanları. Yıllardır onun pisliklerini temizliyoruz, ancak Premier Novak ile olan bağlantıları, baskının hemen ardından kulübün onunla bağlarını koparmasına neden oldu. Yine de bir şekilde kulübe geri dönmeyi başardı ve işte yine onun için pis işlerle uğraşıyoruz. Artık bunu nasıl yaptığımız konusunda çok daha dikkatliyiz. Bu kez bizden, Moss'un maden geliştirme çalışmalarını ilerletmek için ihtiyaç duyduğu onayı engelleyen bir hükümet yetkilisini zorlamamızı istedi. Bunu nasıl karşılayacağını Allah bilir.

Adamın öldüğüne dair haberler var ama milyarlarca dolarlık bir madencilik projesini engelleyen bir adamın aniden ortadan kaybolması iyi bir görüntü olamaz.

İKİ SAAT SONRA cesetle işimiz bitti ve Moss'un evine doğru yola çıktık.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldanıyor J, bir partiyle aydınlanan eve bakarken. "İhtiyacımız olan son şey burada görülmek."

Haklı, bu partide yüzlerce konuk olmalı.

"Moss bana arka tarafa gitmemi söyledi. O da bizimle görünmek istemiyor," diyor Griff.

Griff, geldiğimizi bildirmek için Moss'a mesaj atıyor ve sonra söylendiği gibi arkadan dolaşıyoruz. Moss'un evi birden fazla konut, iki havuz, bir tenis kortu, peyzajlı bahçeler ve bir havuz evinden oluşan devasa bir tatil köyü gibi, bizi burada karşılıyor ve içeri girmemizi işaret ediyor.

"Burada olmanızdan bir sorun yaşadığımızı anlıyorum." Moss, Griff'e bakarak şöyle diyor.

"O adam asla senin istediğini yapmayacaktı," diyor Griff. "Sorunu kalıcı olarak çözdük."

Moss gözlerini Griff'e diker. "Öldü mü?" Griff başını sallar.

"Lanet olsun." Moss parmaklarını saçlarında gezdiriyor, hiç de memnun görünmüyor. "Senden o pisliği öldürmeni istemedim. Ben senden-"

"Bizden durumu halletmemizi istediniz. Biz de hallettik," diyor Griff karanlık bir sesle.

"Hayır, her şeyi berbat ettiniz. Bu bana ihtiyacım olmayan türden bir kızgınlığa neden olacak."

Griff öne doğru bir adım atıyor ve Moss'un gömleğinden bir avuç tutarak onu duvara yaslıyor. Yüzünü Moss'un yüzüne yaklaştırarak, "Bu sana lanet olası benimkini getirecek. Tek yapman gereken taşaklarında boğulmayı bırakıp biraz inançlı olmak." Onu bırakıyor. "Bir teşekkür de fena olmazdı."

Moss takım elbisesinin ceketinden bir zarf çıkarır ve Griff'e uzatır. Konuşmak için ağzını açıyor ama Mark Novak'ın bize katılmasıyla sözü kesiliyor.

"Griff," diyor Novak, bize doğru yürürken. Başkan Yardımcımla konuşuyor ama gözleri kesinlikle benim üzerimde.

Ne yapacağımı bilemediğim kadar nefret ettiğim bu adama bakarken varlığımın her zerresi nefretle geriliyor. Ellerimi boynuna dolamak ve bana yaptıklarından dolayı son nefesine kadar sıkmak istiyorum.

"Mason," diyor, o kendini beğenmiş gülümsemesiyle beni yemliyor.

On

un. Griff, Novak ve benim aramda bakışıyor. Oradaki geçmişi biliyor ve Ne yapabileceğim konusunda haklı olarak endişeliydi. İçeri girip, "Burada ne halt ediyorsun, Novak?" dedi. O da bu orospu çocuğuna katlanamıyor ama duygularını benden daha iyi kontrol edebiliyor.

Novak bakışlarını Griff'e çevirmeden önce uzun bir süre beni izlemeye devam ediyor. "Burada kimin için çalıştığını sanıyorsun?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum zihnim gözümün önündeki noktaları birleştirirken.

Novak'ın o kendini beğenmiş gülümsemesi büyüyor. "Bu doğru Mason. Bundan sonra ben ne dersem onu yapacaksın."

Parmağımı ona doğru salladım. "Cehennem gibi yapacağım." Griff'e bakmak için yüzümü çeviriyorum. "Buradan defolup gitmeli ve bu pisliklerden bir daha iş almamalıyız."

Griff cevap vermeden önce Moss araya girdi. "Böyle bir şey olmayacak. Aramızda lanet olası bir ceset varken olmaz."

Novak'ın kaşları kalktı. "Bir ceset mi?"

"Evet," diyor Moss. "Jimmy'yi tehdit etmek yerine onu öldürdüler."

Novak alçak sesle ıslık çalar ve Griff'e bakar. "Görünüşe göre kulübün uzun bir süre benim pis işlerimi yapacak."

Griff soğukkanlılığını korumayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. "Üç aydır bizi kapatmaya çalışıyorsun Novak, şimdi de bizimle mi çalışmak istiyorsun? Buna inanmıyorum."

"Görünüşe göre bu yasaları getirirken aceleci davranmış olabilirim," diyor Novak. "Sanırım bir uzlaşmaya varabiliriz."

Novak, kızıyla olan ilişkimi keşfettiğinde yasaları geçirmeyi başardı. Kulübümü parçalamakla tehdit eden yasalar. Diğer altı kulüp üyesiyle birlikte, hiçbirimizi hapse atırmayan, ancak devletin zorlaması halinde bize neler yapabileceğini sürekli hatırlatacak kadar canımızı sıkan saçma sapan suçlamalarla tutuklandım. Son üç ayımızı arkamızı kollayarak ve yaptığımız her şeyde çok dikkatli olarak geçirdik. Novak'ın buradaki oyunu ne bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

"Ne tür bir uzlaşma?" Griff soruyor.

"Senin benim kirli işlerimi halledeceğin ve benim de kulübünün güvende kalmasını sağlayacağım türden bir uzlaşma."

Griff, "Başkanım bu tür bir uzlaşmayı kabul etmek zorunda kalacak," diyor.

Novak başını sallar. "Sanırım öyle. Bunu ona götür ve elini uzatmasını sağla." Sesi alçak ve tehditkâr bir tonda, "Yine de kabul edilebilir tek cevap evet. Bunu ona söylediğinden emin ol."

Novak dönüp havuz evinden çıkmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

Yumruklarım yanımda sıkılıyor, onu fena halde dövmek için yanıp tutuşuyorum.

Lanet olası bir gün yapacağım.

"Yarın seni ararım," diyor Moss. "Halledilmesi gereken birkaç işimiz var."

Griff çenesini oynatıyor ama cevap vermiyor. Böyle zamanlarda çenesini kapalı tutabilmesi onun Başkan Yardımcısı olmasının nedeni. Geri kalanımız kendimizi tutamazdık.

Griff ve J'yi bisikletlerimizin ve minibüsümüzün sokağın aşağısına park edildiği yere kadar takip ediyorum. Joe Hearst'e rastladığımda neredeyse bisikletime ulaşmışım. Bir limuzinin yanında durmuş telefonuyla konuşuyordu. Beni görünce kıpırdamadan durdu ve benim gözlerimin ona dikildiği gibi o da gözlerini bana dikti.

Bu lanet gece gittikçe kötüleşiyor.

İstediğim her şeye sahip olan adama bakarken adımlarım yavaşlıyor. Kıskançlık, o hayatıma girene kadar hiç bilmediğim bir şekilde beni pençeliyor.

Son üç aydır beni diri diri yiyordu, ama onun tam önünde durmak yepyeni bir işkence seviyesi olduğunu kanıtlıyor.

Sonra limuzinin kapısı açılıyor ve Chelsea dışarı çıkıyor ve kıskançlığım nefretle çarpışarak içimde var olmamasını dilediğim bir duygu karmaşasına dönüşüyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben eskiden sevdiğim kadına bakarken tüm dünya başıma yıkılıyor.

"Mason." Adım dudaklarından kısık bir sesle dökülüyor. Gözlerinin bir anda kocasına kayması da bir rastlantı olsa gerek.

Joe onun eline uzanırken dudakları birbirine yapışıyor. Hareketindeki sahipleniciliği kaçırmıyorum ve gözlerimi onun sıkıca kavradığı ellerinden ayırmak için mücadele ediyorum.

Hay sikeyim.

Dikkatimi Chelsea'den yaptığım işe geri çekmeye zorlayarak, ondan ve lanet olası kocasından uzaklaşıyorum. Ona tekrar bağlanmayı asla göze alamam. Kararını üç ay önce verdi ve bana dönüp bir kez bile bakmadı.

Chelsea Novak benim için öldü ve onu diriltmeye hiç niyetim yok.

CHELSEA

''

Cuma akşamı Beyin Vakfı için bağış yemeği var.

Robyn senin için bir elbise ayarlayacak. Sadece saat altıdan itibaren *Society One* ile röportaj için hazır ol" diyor kocam, Mason'la Dwayne Moss'un evinin önünde karşılaşmamızın ertesi günü öğle yemeğinde. Mason'ı gördüğümde beri neredeyse her dakikamı onu düşünerek geçiriyorum, bu yüzden Joe'nun söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum. Onun fark etmediği bir şey. "Chelsea, beni dinliyor musun?"

Gözlerim ona kaydı. Joe ona tüm dikkatimi vermediğimde pek iyi davranmıyor. Genelde ona istediğini vermek umurumda olmaz ama bugün aklım çok karışık ve kendimi çok gergin hissediyorum. Bu da karakterime uymayan şeyler yapmama neden oluyor, kocamın gözüne girmek gibi. "Üzgünüm, evet. Cuma akşamı. Robyn bana bir elbise alacak ve saat altıda bir görüşmem var." Kaşlarımı çattım. "Görüşme ne için?"

Joe'nun dudakları birbirine yapışıyor, bu hoşnutsuzluğunun bir işareti. "Burada başarmaya çalıştığımız şeye gerçekten odaklanmalısın. Baban yeniden seçilmek için hazırlanıyor. Bu bir aile görüşmesi."

Tabii ya.

Babam bir sonraki seçim için kocama bir dizi sorumluluk verdi. Bunlardan biri de medyayla ilgilenmek. Esasen, reklamdan o sorumlu ve babamın ve kendisinin hedeflerine ulaşmak için ailemizi kullanıyor.

Joe'nun asistanının getirdiği sandviçi yemeyi bitirip ayağa kalkıyorum.
"Tamam, anladım. Cuma gecesi tamamen mutlu aileleri oynamakla ilgili."

"Kahretsin Chelsea, bugün bu tavır da neyin nesi?"

Joe bunun tavır olduğunu düşünüyorsa, benim hakkımda öğrenmesi gereken daha çok şey var demektir. Ama yine de, evleneli henüz bir ay oldu, yani benim hakkımda keşfetmesi gereken daha çok şey var. Biri puştluk yaptığıında tavır takınmaya olan düşkünlüğüm bunlardan sadece biri.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. "Temizlenip gideceğim. Önümde müşterilerle yoğun bir öğleden sonra var."

Özel banyosuna doğru ilerlerken Joe, "İşini bırakmayı düşünmelisin," diyor. Ofisi tüm olanaklarıyla neredeyse müstakil bir daire. Belki bir gün orayı daire olarak kullanmayı seçer. Bir kız bu kadar şanslı olamaz.

Kendimi banyoya kapatarak derin bir nefes alıyorum ve ellerimi makyaj masasının üzerine koyuyorum.

Bunu

yapabilirsin.

Bunu

yapabilirsin.

Bunu

yapabilirsin.

Bunu

yapabilirsin.

Aynada kendime bakıyorum, gözlerimin altındaki koyu halkaları görüyorum. Bu lanet şeyi yapamam.

Çıkمام lazım.

Oh, sevgilim, çıkış yok. Yatağını yaptın ve şimdi içinde yatmalısın.

Son üç aydır içimde hapsolmuş olan çığlık boğazıma oturuyor, dünya tarafından duyulmak için çaresizce bekliyor.

Derin bir nefes daha çekiyorum.

Seçimimi yaptığıımda, kendime acıma partileri yapmama asla izin vermeyeceğime karar verdim. Bir daha asla kendine acıyarak yuvarlanan o kız olmayacağım. Boktan şeyler olur ve hayattaki yolumuzu seçeriz, sonra da her adımda güçlü durarak ona sadık kalmamız gerekir.

Çantamdan rujumu çıkarıp tekrar sürüyorum. Rus Kırmızısı. En sevdiğim kırmızı tonu ve bana her zaman dünyaya meydan okuyabilecekmişim gibi hissettiriyor.

Sonra saçımı topluyorum ve yüzümü pudralıyorum.

Banyodan çıktığımda, kocamla ve onun bitmek bilmeyen talepleriyle uğraşacak kadar kendimi toparlamış oluyorum.

Ofisini boş bulduğumda şaşırdım ama bu beni rahatsız etmedi. Ona yoğun bir öğleden sonra geçireceğimi söyledim, bu yüzden dönmesini beklemeden ayrılmak için bir nedenim var.

Çantamı omzuma atıyorum, takım elbisemin ceketini düzeltiyorum ve Joe'nun ofisinden çıkıyorum.

Onu gördüğümde ofisten birkaç adım dışarıdaydım.

Deri ve kot pantolon.

Tavır ve mürekkep.

Fırtına gibi geliyor. Nefes alışım anında yavaşladı.

Ciğerlerim üç saniye boyunca çalışmadı.

Mason.

Ayrıldıktan sonra bana yaptıklarından dolayı ona karşı hissetmek istediğim tek şey nefret olsa da sevmekten asla vazgeçmediğim adam.

Bana doğru geliyor, omuzları taş gibi gergin, gözleri sert ve yüz ifadesi ona ilişkimizin bittiğini açıkladığım günden beri olduğu gibi kapalı. Keşke ruhumdan söküp atabilsem ve bir daha asla hatırlamasam dediğim o korkunç kader günü.

Bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum ve bu beni Mason'a daha da yaklaştırsa da asansöre doğru ilerlemeye devam ediyorum. Dün gece onu görmek beni öldürdü, ama beni asıl öldüren şey, bana bakıp sonra gözlerini kaçırması ve sanki beni görmek onu hiç etkilememiş gibi yoluna devam etmesiydi. Bugün aynısını ona yapmak istiyorum ama ona bakmamak bir yana, nefes almakta bile zorlanmam bana başarısız olacağımı söylüyor.

Gözleri bir kez olsun benimkilerle buluşmuyor.
Gözlerini benim dışımda bir şeye dikmiş
durumda. Bunu biliyorum çünkü benimkiler de
ona bakıyor.

Sanki acı için yalvarıyor gibiyim. Sanki kalbimin derinliklerinde yatan
acının yukarı çekilmesini ve bir dayak atılmasını istiyorum. Eğer
istemeseydim, dosdoğru önüme bakar ve yürümeye devam ederdim. O
yanımdan geçip giderken kesinlikle durmaz, ona döner ve "Gerçekten mi?"
diye sorardım.

Bacakları titriyor ve birkaç adım daha attıktan sonra nihayet durup bana
bakıyor. "Gerçekten ne?"

Sözleri o kadar soğuk ki buz parçaları gibi kalbime saplanıyor. Buna bir de
kara gözlerinin bana yakıcı bir nefretle bakmasını ekleyince içimdeki
düşmanlık duyguları yüzeye çıkıyor. Mason'ı bu kadar uzun süre sevdikten
sonra bana hiçbir anlam ifade etmeyen duygular.

Mason benim ezelden beri sevdiğim çocuk. Ailelerimiz aynı sosyal
çevredeydi ve birlikte büyüdük. Birinci sınıftaki ilk günümüzü hatırlıyorum.
Korkmuştum ve Mason yanımda oturup iyi olduğumdan emin olmuştu. O
günden sonra bana göz kulak oldu, Samuel Hash gibi zorbaları uzak tuttu.
Yedinci sınıfta, Samuel göğsümün hala düz olmasıyla dalga geçtiğinde,
Mason onu susturmak için onunla kavga etti. Onuncu sınıfta, Samuel okul
kampında aletini yaladığım yalanını yaydığında (çünkü onu reddetmişim ve
görünüşe göre benim onu küçük düşürdüğüm gibi o da beni küçük düşürmek
istiyordu), Mason bir kez daha onunla kavga etti. Sonra on altı yaşına
geldiğimde ve babamın bazen bana vurduğunu öğrendiğinde, benim
koruyucum rolünü yepyeni bir şekilde üstlendi.

On yedi yaşına geldiğimde ona onu sevdiğimi söylemeyi planlamıştım
ama bu plan Mason'la birlikte gittiğimiz bir partide polisler tarafından
uyuşturucudan yakalandığımız gece suya düştü. İkimiz de uyuşturucuyla
yakalanmadık, ancak bir gün başbakanlığa aday olmak için her şeyi hazırladığı
bir dönemde babam için tanıtım pek iyi olmadı. Babam o partiden sonra
Mason'ı mahvetmekle tehdit ettiğinde, bunu kastettiğini biliyordum, bu
yüzden yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım

yap: Sevdığım çocukla tüm bağlarımı kopardım ve onu artık hayatımda istemiyormuş gibi davrandım. O günden sonra okulda birbirimizin yanından her geçişimizde Mason'ın gözlerindeki acıyı asla unutmayacağım. Çoğu insan sadece nefret görürdü, ama ben bunun daha derin ve daha keskin bir acı olduğunu biliyordum.

Şimdi ona baktığımda aynı acıyı görüyorum, ama daha çok bir sonraki seviye nefreti görüyorum. İki kez yandı, ona yaptığım şey için beni asla affetmeyecek.

"Gerçekten yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gidecek misin?"
Diyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, öfke kasırgasını da beraberinde getiriyor. "Benden ne beklediğinden emin değilim Chelsea, ama benim için her zaman savaşacağına dair verdiğin sözü tutmadın, bu yüzden bana kalırsa varlığını kabul etmemi bile hak etmiyorsun."

Sanki bana hiç dokunmadan yumruk atmış gibi. Mesele şu ki, o haklı. İlişkimiz bitti. Neden onunla konuşmak için durduğumdan emin değilim ama hissettiğim çekim görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Kendine ait bir hayatı var ve onunla birlikte gitmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Tanrım, çok soğuksun. Üç ay önce, sen-"

"Üç ay önce, sana vermem gereken her şeyi verdim ve sen hepsini yüzüme geri fırlattın."

"Ben de sana vermem gereken her şeyi verdim! Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor anlamıyorum."

"Hayır." Parmağını bana sapladı. "Sen bizden vazgeçtin. Vermen gereken her şeyi vermeye yaklaşmadın bile."

Göğsüm öfke, acı ve ona söyleme fırsatı bulamadığım onca şeyle sıkışıyor. "Bunu bana bir daha söylemeye cüret etme. Bizi kurtarmak için ne kadar çabaladığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"*Bana* bizi kurtarmak için hiç fırsat vermediğini biliyorum."

Gözlerim büyüdü. "Tutuklandın Mason ve ciddi suçlarla itham edildin. Kulüp işleriyle uğraşıyordun. Ve ikimiz de biliyoruz ki babam

seni mahvetmeye kararlıydı. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Yüzünü benimkine yaklaştırırken boynundaki damar nabız gibi atıyor. O kadar yakın ki öfkesinin tadını alabildiğime yemin edebilirim. "Kendine bunu söylemeye devam et prenses. İkimiz de bizden vazgeçtiğini biliyoruz. Yine." Yüzünü benden uzaklaştırıyor. "Sensiz daha iyiyim. Yanımda içinde biraz cesaret olan bir kadına ihtiyacım var ve bu sende olmayan bir şey."

Ona bir tokat attım. Yüzünü kızartacak kadar sert. Gözlerindeki şaşkınlığı görmezden gelerek tükürdüm, "Siktir git. En azından seni incitmek için arkadaşını becermedim."

Gözleri nefretle parlıyor. "Hayır, bana bu sözü verdikten sonra her gece başka bir adamın sikini yalıyorsun. Görünüşe göre dudaklarını verdiği gibi sözlerini de veriyorsun."

Nefes alamıyorum.

Mason'ın nefretine katlanmak çok zor.

Benimki de kalbimi yerinden oynatıyor.

"Haklısın: Birbirimiz olmadan daha iyiyiz. Hayatımda bir pislige ihtiyacım yok."

Bununla birlikte, topuğumun üzerinde dönüyorum ve içimde hissettiğimden çok daha emin bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. Mason Blaise'e beni ne kadar incittiğini gösterirsem lanetleneceğim.

GUNNAR

F u c k.

Chelsea bugün karşılaşmayı beklediğim son kişiydi ve şimdi karşılaştığıma göre günün bitmesini ve kendimi unutana kadar içebilmeyi istiyorum. Gerçi bunu yapmadan önce sekiz saat daha çalışmam gerekecek, o yüzden kendimi toparlayıp devam etmem gerekiyor.

"Gunnar," diye sesleniyor Griff bana yetişirken. "Onu hâlâ bulamadın mı?"

Joe Hearst'ün ofisindeyiz, onun yerini bulmaya çalışıyoruz ve bunu yapmakta zorlanıyoruz. Adamın işi bu binanın üç katını kaplıyor ve personelinde nereden olabileceğine dair bilgi aldık.

Dışarıda durduğum ofise parmağım ile işaret ediyorum. "Görünüşe göre burası onun ama içeride değil." Chelsea gittikten sonra kontrol ettim. Bu, onu artık göremeyene kadar uzaklaşmasını izlediğim için kendimi tekmeledikten sonraydı.

Kahretsin, ona neden bakmayı reddettiğimi sorduğunda beni çok kızdırmıştı. Onu görmeyi ne kadar arzuladığım hakkında hiçbir fikri yok. Ama bırakın ona yakın olmayı, ona bakmak bile çok zor. Ona sahip olamadığım zaman değil.

"Tanrım," diye mırıldandı Griff. "Bu şekilde oyalanacak vaktimiz yok."

"Bana bunu neden yaptığımızı tekrar söyle."

"İlerlemenin en iyi yolunu bulana kadar bu pislikleri yakınımızda tutmalıyız."

Scott'ın Novak için çalışmaya hevesli olmadığını biliyorum. Onunla ilgili fazla seçeneğimiz olmadığını da biliyorum. Novak'ın kabul ettirmeyi başardığı yasa motosiklet kulüplerine o kadar çok kısıtlama getirdi ki bizi neredeyse boğdu. Üç ay önce yapılan ilk tutuklamalardan sonra polisler bizi izlediklerini bildirmekten başka bir şey yapmadılar. Bu bizi çok sinirlendirdi ve bazı temizlik işlerimizi engelledi. Ayrıca temizlik işlerimizi de azalttı çünkü pisliklerinin temizlenmesini isteyen pislikler, polisler tarafından izlenen bir kulübü işe almaya pek hevesli değiller. Novak'ın kirli işlerini yaparak onu yanında tutmak Scott'ın bu noktada vazgeçemeyeceği bir şeydi. Neyse ki Novak ve Moss, Hearst'ü irtibat noktamız ilan ettiler, bu da o orospu çocuğunu istediğimden daha fazla göreceğim anlamına geliyor.

Griff ve ben resepsiyona geri dönüyoruz. Yolda nihayet beni şahin gözlerle izleyen Hearst'ü buluyoruz.

"Buradan çıkmamız için beş dakikadan az vaktimiz var," diyor Griff, ses tonu Hearst'ün kendisine kazık atılmasından pek de etkilenmediğini belli ediyor.

"Bu sadece iki dakika sürer," diye karşılık veriyor Hearst ve bir pislik gibi ofisine doğru yürüyor.

Chelsea'nin bu adamla nişanlandığını öğrendikten sonra, hakkında olabildiğince çok bilgi topladım. Eski bir aileden geliyor; beş yıldır kendi başarılı finans yönetimi şirketini yönetiyor; daha önce bir kez nişanlanmış ama adam onu aldattığında nişanı bozmuş; fahişelerle yatmayı seviyor ve kayınpederinin sikini yalıyor.

Onu ofisine kadar takip ediyoruz, orada kalın bir zarf dolusu para uzatıyor ve "İçinde bir isim listesi var; hepsini ziyaret edip Novak'la maden konusunda yaptıkları anlaşmayı hatırlatman gerekiyor" diyor. Duraklıyor ve bana bakıyor. "Hepsine canlı ihtiyacımız var, bu yüzden belki de sadece

talimatları takip edebilen ve işi düzgün bir şekilde yapabilen üyeler.
Anladığım kadarıyla işi berbat eden sendin."

Kendimi durduramadan ellerim onun üzerindeydi. "Seni lanet olası pislik," diye bağırarak gömleğini kavradım ve onu geriye doğru ittim.

"Lanet olsun, Gunnar. Dur!" Griff daha fazla zarar veremeden beni çekip aldı. Beni kapıya doğru iterek, "Beni dışarıda bekle" diye emrediyor.

Söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum. Odak noktam, vahşi bir ifadeyle beni izleyen Hearst.

"Hayır," diyor Hearst. "Onunla konuşmak istiyorum.

Yalnız." Griff'in kaşları çatılıyor. "Bundan emin misin?"

Hearst gözlerini benden ayırmıyor. "Eminim."

Griff sert bir nefes alıyor ve bana doğru yürüyüp "Onu öldürmemeye çalış" demeden önce "Siktir" diye mırıldanıyor.

Bir dakika sonra Griff odadan çıkıyor ve ben Hearst'le yalnız kalıyorum.

Bana yaklaştı. "Görünüşe göre kendimizi zor bir durumun içinde bulduk."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Ne yani, havayı yumuşatıp el sıkışmak mı istiyorsun?"

Yüzü kararıyor. "Hayır, sana kesin bir dille gözlerini ve ellerini karımdan uzak tutmanı söylemek istiyorum."

Ayaklarımı iki yana açıp kollarımı kavuşturuyorum. "Nefesini boşa harcama, Hearst. Ona bir daha asla dokunmaya niyetim yok."

"Güzel, çünkü ona dokunduğunu öğrenirsem seni öldürürüm."

Kollarımı indirdim ve onun alanına girdim. "Kimi tehdit ettiğine dikkat etmelisin. Sadece beni öldürmeye çalış ve bunun sana ne kazandıracağını gör."

"Beni hafife alma Mason."

Siktir et onu. "Burada işimiz bitti mi?" Buradan bir an önce çıkmazsam, Griff yapacağım şey yüzünden taşaklarımı bedenimden ayıracak.

"Söylediklerimi anladığın sürece işimiz bitti."

Kendimi durduramıyorum. Ne yaptığımı anlamadan yumruğumu suratına indirdim. Lanet olası patronluk taslayan pislik. Geriye doğru sendeliyor ama gözlerindeki ifadeden bu yumruğu beklediğini anlıyorum ve kendi yumruğuyla üzerime gelmesi tam da istediği şeyin bu olduğunu düşündürüyor.

Yumruğundan sıyrılıp bir tane daha indiriyorum, yumruğumun elmacık kemiğine çarpması çok tatmin edici. Bana geri geliyor, bu sefer daha kararlı ve yumruğunu yüzüme indirmeyi başarıyor.

Sonraki birkaç dakikayı yumruklarımızı tokuşturarak geçiriyoruz, her biri bir öncekinden daha vahşi oluyor. Ofis sandalyeleri havada uçuşuyor ve kitap raflarından birindeki kitaplar biz birbirimize çarptıkça yere saçılıyor. Sesler sonunda Griff'i odaya geri çekiyor ve o da kavgaya dahil olup durmam için bana bağılıyor.

Adrenalinin etkisindeyim ve bu pislğin canını yakmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden Griff'in beni durdurmak için kollarını bana dolması ve fiziksel olarak beni Hearst'ten uzaklaştırması gerekiyor.

"Tanrı aşkına, Gunnar," diyor Griff, Hearst'ün ofisinden çıktığımızda. "Bir kez olsun insanları yumruklama dürtünü kontrol etmeyi başarırsan günümü gün edersin."

Kulaklarımda kan uğulduyor, damarlarımda öfke dolaşıyor ve anlamaya bile başlayamadığım bir dizi duygu beni tüketmekle tehdit ediyor. Hearst'ün ofisine geri dönüp başladığım işi bitirmemek için her şeyimi harcıyorum. Chelsea'nin o orospu çocuğuyla olan görüntüleri kalbimi kesiyor ve kafamdaki saçmalıklara yenilerini ekliyor.

"Siktir!" Yumruğumu duvara vururken kükrüyorum.

"Lanet olsun!" Griff bana bakıyor, kendi öfkesi su yüzüne çıkıyor. "İşin bitti mi kardeşim? İhtiyacımız olan son şey bu pislikle başımızın belaya girmesi."

Oksijen emiyorum ve düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum.

O haklı ve kendimi kontrol altına almam gerekiyor. Son üç ay, günlerimi geçirmek için ne gerekiyorsa yaptığım bir karmaşa oldu. Kavga, içki ve düzüşme, ama çoğunlukla kavga. Bunların hiçbir

Yine de çalışıyorum. Chelsea konusunda hâlâ her şey başladığında olduğum kadar berbat durumdayım.

Griff'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, benden bu kadar. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Griff'in saygı duyduğum yönlerinden biri de olayları akışına bırakma becerisidir. Nerede durduğunu ve ne düşündüğünü her zaman açıkça belirtir, ama hiçbir şeye tutunmaz. Şu anda da bunu yapıyor ve Hearst'ün ofisinde yaptığım şeyle ilgili konuşmuyor ama benden bazı değişiklikler yapmamı beklediğini biliyorum. Kulübüm ve kardeşlerim benim her şeyim, bu yüzden deneyeceğim, ama lanet olsun, Hearst ile çalışmak bunu yapmayı çok zorlaştıracak.

Kız kardeşimin işte geçirdiği uzun günü dinlerken boğazımdan aşağı biraz bira atıyorum. Alexa, kardeşimiz Calder'ın ailemizin dünya çapındaki oteller zincirini yönetmesine yardımcı oluyor ve bugün bilgisayar sistemiyle ilgili bir sorun yaşadılar, sistem çöktü ve rezervasyonlarda hasara neden oldu. Bu benim hiç umurumda olmayan bir şey, çünkü ailemin işiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum, ama kız kardeşimi bu konuda sinir krizi geçirmesini dinleyecek kadar çok seviyorum.

"Cidden, Calder bu konuda bana bok gibi davranmak istiyorsa kıcımlı öpebilir. Sistemin çökmesi benim suçum değildi. Ona haftalar önce güncellenmesi gerektiğini söyledim." Alexa gözlerini bana dikti. "Gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

Bundan daha sert bir liköre ihtiyacım olacağını düşünürken biraz daha bira içiyorum. "Dinliyorum. Calder pisliğin teki. Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Mutfak adasında benimkinin yanındaki tabureye kayıyor. Yüzümü işaret ederek, "Bugün kimi yumrukladığını sorabilir miyim? Böyle görüldüğüne göre diğer adamın dayak yediğini tahmin ediyorum."

"Sorabilirsin ama cevabını beğenmeyeceksin."

"Tanrım, Mason, kim?"

"Joe Hearst."

Gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın, değil mi?"

Taburemden kalkıyorum. "Bunun için rom lazım. Geçen sefer burada bıraktığım şişe hâlâ duruyor mu?"

Başını salladı ve bir dolabı işaret etti. "Orada."

Romu buluyorum ve kendime bir bardak dolduruyorum. Biraz içtikten sonra kışımı mutfak tezgahına yaslayıp kız kardeşime bakıyorum. Tüm kardeşlerim arasında en yakın olduğum kişi Alexa'dır. Aramızda sadece bir yaş var ve çocukken birbirimizden ayrılmazdık. Benden küçük olabilir ama yirmi dört yaşında biri gibi davranmıyor; benden çok daha sorumluluk sahibi. "Kulüp işleri yüzünden Hearst'ü görmem gerekiyor ve bugün beni çok zorladı." Romdan bir yudum daha alıyorum. "Benimle dalaşmak istedi."

Başını sallıyor. "Erkekleri anlamıyorum. Yumruklarını çıkarmak yerine çekip gitmek neden bu kadar zor?"

"Ben de kadınları hiç anlamıyorum." Bardağımı boşaltıyorum ve kendime bir içki daha dolduruyorum. "Çünkü eminim sana söyleyecek ve eğer söylemezsem bahsetmediğim için beni çok kızdıracaksın, bugün Chelsea'yi de gördüm."

Alexa kaşlarını çatıyor. "Onunla yaklaşık bir saat önce konuştum ve bundan bahsetmedi. Ama yine de bana senden bahsetmeyi bıraktığını fark ettim. Belki de artık birlikte olmadığımız için arkadaşlığımız konusunda endişeleniyordur."

Alexa ve Chelsea yıllardır arkadaşılar ama ben Chelsea ile birlikteyken gerçekten yakınlaştılar. O zamanlar bunu teşvik etmişim çünkü Chelsea'nin tanıdığı pek çok insan olmasına rağmen, yanında birine ihtiyaç duyduğunda güvenebileceği türden arkadaşları yoktu.

"Lanet olsun, siz kadınlar yapmamanız gereken şeyler hakkında çok fazla endişeleniyorsunuz."

Alexa dudaklarını büzüyor. "Bilin diye söylüyorum, endişelenmiyoruz. Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çoğu erkek biraz daha fazla endişelenmeyi göze alabilir. Şimdi bana bugün yine kavga etmediğinizi söyleyin."

"İşte bu yüzden sana bundan bahsetmeyecektim." "Yani kavga ettiniz."

"Tartıştık."

"Tartışma dediğinde, bu neredeyse herkes için çok farklı bir anlama geliyor."

"Kavga bağırıp çağırmayı içerir. Bunların hiçbiri yoktu."

Gözlerini deviriyor. "Sizce de üç ay önce yeterince kavga etmediniz mi? Neden yanından geçip gitmediniz ve ona bir kez daha saldırma arzunuzu görmezden gelmediniz?"

"Denedim amına koyayım. Bu sefer o başlattı."

"Oh." Bu onu yarım saniyeliğine susturdu. "Peki, ne oldu?" "Yeni bir şey yok. Hep aynı şeyler."

"Tamam, bekle, bunu geri alalım. Ona hiçbir şey söylemeden yanından geçip gittin mi?"

Romdan bir yudum aldım. "Evet."

Sırıttırıyor. "Bu iyi haber çünkü doğum günü partimi kendini kaybetmeden geçirebileceğin anlamına geliyor."

"Ne doğum günü partisi?" İçgüdülerim bu işin nereye varacağı konusunda pek iyi hissetmiyor.

"Bu sabah sana davetiye gönderdiğim parti. E-postalarını kontrol et."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sanırım Chelsea'yi de davet etmişsin." Ve onun lanet kocasını.

"Evet, o da orada olacak ama partide o kadar çok insan olacak ki ikinizin aynı odada olmanıza ya da birbirinizi görmenize bile gerek kalmayacak."

"Siktir." Başka biri olsa kesin bir dille hayır derdim ama söz konusu Alexa ve ona bunu yapamam.

"Ayrıca, annem ve babam da orada olacak."

Hangisi daha kötü emin değilim, babamı görmek zorunda kalmak mı yoksa Chelsea'yi Joe ile görmek zorunda kalmak mı?

"Tamam," diyor Alexa taburesinden kayarken, "Akşam yemeği için Tayland yemeği sipariş ediyorum ve *Yellowstone*'un yeni bölümünü izleyeceğiz. Oh, ve"-tatlı bir şekilde gülümsüyor-"lütfen klima filtrelerimi temizlemeni ve mutfaktaki musluğu tamir etmeni istiyorum."

"Tabii ki istiyorsun," diye mırıldanıyorum ama tüm dairesini yenilememi istese bile umurumda olmazdı. Hiç şikâyet etmeden yapardım. Bugünlerde aileme yakın olmayabilirim ama kardeşlerimi çok seviyorum ve gerekirse onlar için ölüme bile giderim.

CHELSEA

Joe'nun ofisinde onu gördükten sekiz saat sonra, hala Mason. Onu düşünmeyi bırakabilecek miyim diye merak etmeye başladım. Tanrım, beni delirtecek mi diye merak etmeye başlıyorum.

"Bütün gece sessizdin," diyor Joe, kütüphanemizde bana katılırken.

Hızlı nişanlılığımız sırasında, yirmi üç evi daha inceledikten sonra bu evi satın aldık. Joe, ayrıntılara o kadar çok dikkat eden bir adam ki, aslında çileden çıkarıyor. Baktığımız her evde en ufak bir sorun bulurdu, bu yüzden bu evi bulduğumuzda ve herhangi bir sorunu olmadığında, ona nefret ettiğimi söyleme zahmetine girmedim. Bir ev teftişine daha dayanamazdım. Satışı aceleye getirdikten bir hafta sonra taşındık ve o zamandan beri ona yalan söylemekte ustalaştım. Joe bu kütüphaneyi ve içini doldurduğu mobilyaları sevdiğimi sanıyor. Sevmiyorum; her şeyden nefret ediyorum, özellikle de kahverengi deri koltuklardan. Kim kahverengi mobilya ister ki? Ben değil, ama yine de burada bir ev dolusu kahverengi mobilya var.

Ona bakıyorum. Eğer bu görücü usulü bir evlilik olmasaydı ve ben de başka bir adama aşık olmasaydım, kocamın tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri olduğunu kabul ederdim. Uzun boylu ve fit, her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş koyu renk saçları, güçlü bir çenesi ve delici mavi gözleriyle Joe birçok kişinin başını döndürür, sadece benimkini değil. Bu aynı zamanda, Joe'nun

Aslında sadece bir ay içinde her zaman tetikte olmayı öğrendiğim soğuk ve acımasız bir adam.

Şarabımdan bir yudum alıp yüzündeki morluklara dikkat ederken, "Aklımda bir sürü iş var," diye yalan söylüyorum. Kiminle kavga ettiğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, o yüzden bundan bahsetmiyorum.

"Aklını doldurmana gerek olmayan şeyler." Tanrım, bu kadar küçümseyici olmasından nefret ediyorum.

"Zihnimin işimle dolu olması hoşuma gidiyor."

İç çekiyor. "Bu tartışmayı daha kaç kez yapacağız Chelsea?"

"Sen ne kadar başlatırsan o kadar."

"Bunu başlatmayacağım bir zaman gelecek. Sadece sabrımın sonuna geldiğimi açıkça belirteceğim." Bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor, iyi türden değil.

Biraz daha şarap yudumladım. "Bunu bu gece tartışmayalım."

Dileğimi yerine getirmeden önce uzun bir süre beni değerlendiriyor. Karşımdaki koltuğa oturarak, "Baban kampanyanın gidişatından memnun," dedi.

Hay aksi. Beni. Şimdi.

Babamın yeniden seçilme kampanyasının ayrıntılarıyla sıkılmak istemiyorum. Ancak hangi savaşlarda kocamla birlikte mücadele edeceğimi ve hangilerinden uzak duracağımı yavaş yavaş çözüyorum. Bu uzak, çok uzak durulması gereken bir savaş. Ben de saygılı eş rolünü oynayıp "Bu iyi. Sen de memnun musun?"

Dudaklarını hafifçe kaldırmasından bu sorunun Joe'nun hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. "Memnunum. Yine de Cuma günkü mülakatta gerçekten güçlü olmana ihtiyacımız var."

"Güçlü olmak mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Ailenin yararına olacak ekstra sosyal faaliyetlerde bulunmak yerine şimdilik işinde kalmakta ısrar ettiğin için

babanın yaptıkları konusunda daha hevesli olman gerekiyor." Duraksıyor. "Ve evliliğimiz hakkında."

Burada benimle konuşmasının asıl nedeni bu. Joe, sosyal bir etkinlikte olmadığımız sürece gecelerini genellikle ofisinde ya da evindeki ofisinde çalışarak geçirir. Kütüphanede sohbet etmek için bana rastgele katılmaz.

Şaraptan daha büyük bir yudum alıyorum. Bu konuşmayı atlatmak için buna ihtiyacım olacak. "Evliliğimiz hakkında ne söylememi tercih edersin Joe?"

"Chelsea," diye başlıyor, alçak sesle ve uyararak, ama sözünü kesiyorum.

"Seninle evlenmezsem babamın beni neyle tehdit ettiğinden bahsedelim mi? Ya da belki de birlikteliğimizin senin aile bağlantılarıyla onun geleceğini nasıl sağlamlaştırdığını konuşabiliriz? Ya da bekle, evliliğimizin daha mahrem detaylarını mı tartışmalıyız?"

Dudakları ince, onaylamayan bir çizgiye dönüşüyor. "Bugün sana ne oldu bilmiyorum ama buna bir son vermelisin. Bu evliliği sırf böyle bir tavra katlanmak için kabul etmedim."

Başımı eğdim, bu gece kendimi daha da oynak hissediyordum. Joe ve ben bir ay önceki düğünümüzden önce birlikte çok fazla zaman geçirmedik ve o zamandan beri de derin ve anlamlı sohbetler yapmadık, bu yüzden onun hakkında bilmek istediğim bazı şeyler var. "Bu evliliği neden kabul ettin Joe?"

"İkimiz de bir Hearst ile bir Novak'ın bir araya gelmesinin faydalarını biliyoruz."

"Doğru, ama dışarıda benimki gibi ailelerden gelen bir sürü başka kadın var. Sen yakışıklı ve iyi bağlantıları olan bir adamsın; istediğini seçebilirdin."

"Kendine yeterince kredi vermiyorsun, Chelsea."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. Bana kalırsa bu evlilik bir anlaşmadan başka bir şey değil. Öte yandan Joe, daha fazlasını isteyip istemediğini merak etmeme neden olan birkaç şey söyledi ve yaptı. Bu konuda bir konuşma açmak istemiyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum, "iyi kızı oynayacağım ve muhteşem evliliğimiz konusunda hevesli olacağım. Hem sen hem de babam bundan çok mutlu olacaksınız."

performansım."

Ayağa kalkarken Joe'nun yüzündeki o ince hoşnutsuzluk çizgisi kaybolmuyor. "Güzel."

Bununla birlikte, beni huzur içinde bıraktı. Arkasından bakakalıyorum ve şarabımın kalanını yudumluyorum. Görüşme ve bağış kampanyası için kendimi hazırlamam gereken uzun bir hafta olacak. Bugün sadece Salı, yani önümde üç uzun gün var. Tanrım, bir de Cumartesi akşamı Alexa'nın doğum günü partisi var. Mason'ı davet ettiğini bana söylemedi ama o onun kardeşi, tabii ki davet etmiştir. Bugünkü karşılaşmamızdan sonra onu orada göreceğim için endişeliyim. Aslında, gerçekten stresliyorum desem daha doğru olur. O yakınımdayken beynime güvenip doğru kararlar verebilseydim sorun olmazdı ama veremediğim için değilim. Ve bu konuyu Alexa'ya açmaktan çekiniyorum, o yüzden açmadım. Onunla kardeşi hakkında konuşmayı tamamen bıraktım. Son birkaç aydır en yakın arkadaşım oldu ve onu kaybetmek istemiyorum. Ancak, bu partiyi her düşündüğümde midemin kendi içinde dönmesi, onunla konuşmam gerektiğini düşündürüyor. Belki orada olup olmayacağını bilmek hazırlanmama yardımcı olur.

Telefonuma uzanıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Hızlı bir soru: Mason bu hafta sonu partinizde olacak mı?

Hemen beni aradı.

"Tanrım, sana bunu sorduğum ve seni ortada bıraktığım için üzgünüm," diyorum. "Bebeğim, hayır. Özür dilemeyi ve benimle onun hakkında konuşmaktan kaçınmayı bırak,

Tamam mı? Bunu yaptığını fark ettim ve bundan hoşlanmıyorum. Odada bir fil olduğu an arkadaşlığımız da bitmiş demektir. Mason'la ilgili bu meselenin zor olduğunu biliyorum ama bunun bizi etkilemesine izin vermemeliyiz."

Uzun, rahatlamış bir nefes veriyorum. "Bunu söylediğine çok sevindim. Kendimi bir şey söylemekten her alıkoyduğumda daha da garipleşiyor."

"Bunu da aradan çıkardığımıza göre, evet, partimde olacak. Ama ona seni rahat bırakması için kesin talimatlar vereceğim, tamam mı?"

Alexa'yı seviyorum. Son birkaç ayda ne kadar yakınlaştığımız ve artık hayatımda olmasa onu ne kadar özleyeceğim benim için çılgınca. Hiç onun gibi bir arkadaşım olmamıştı.

"Lütfen bunu yapma," diyorum. "Kendi savaşlarımızı verecek yaştaız. Sadece kendimi hazırlayabilmek için bilmem gerekiyordu."

"Bana bugünden bahsetti," diyor yumuşak bir sesle, sanki hassas bir konuyu gündeme getirdiğinden endişeleniyormuş gibi.

"Bu beni şaşırttı." Mason konuşmaya zorlanmadığı sürece pek konuşkan biri değildir.

"Sen de ben de. Yani, bana ne konuştuğunuza dair gerçek bir ayrıntı vermedi ama seni gördüğünü söyledi."

"İnan bana, bugün ne konuştuğumuzu bilmek istemezsin. Tanrım, tam bir fiyaskoydu. Asla gerçekleşmemesi gereken bir şeydi."

"Bir süredir onun hakkında konuşmadığımız için, nasılsın? Gerçekten nasılsın?"

"Birazdan anlatacağım ama önce bunu özlediğimi söylemek istiyorum." Son birkaç haftadır Mason'ın etrafından dolanıp durduğum için konuşmalarımız biraz sık kalmıştı.

"Ben de özledim. Şimdi bana nasıl olduğunu anlat."

"Tahmin edebileceğiniz gibi harika değil, ama bunun üzerinde çalışıyorum." "Hmm, bu ne anlama geliyor?"

"Yogada her zamankinden çok daha fazla saat geçiriyorum, her zamankinden daha fazla şarap içiyorum ve okçuluğa başlamayı ya da belki bir atıcılık kulübüne katılmayı düşünüyorum demek."

"Bebeğim, yanında olamadığım için üzgünüm."

"Oldun zaten. Sadece sana tam olarak izin vermedim. Ama şimdi sonuna kadar gelebilir ve hayatımda yarattığım enkazı görebilirsin. Seni uyarıyorum, hiç hoş değil."

"Hoş olmayanla başa çıkabilirim." "Biliyor musun?"

"Ne?"

"Bence benimle yogaya gelmelisin."

"Umm, sana güzel olmamayı kaldırabileceğimi söylememden beni yogaya davet etmene nasıl geldik? Sportif bir baharat olmadığımı biliyorsun."

Gülüyorum ve bu bütün gün duyduğum en iyi ses. Alexa'yla konuşmak her ne ile uğraşıyorsam kendimi daha iyi hissetmemi sağlamakta asla başarısız olmuyor. "Yoga için sportif olmana gerek yok. Lütfen gel. Orada sürekli dersten sonra onunla çay içmemi isteyen tuhaf bir kadın var ve hayır demek için sebeplerim tükeniyor."

"Oh, yani beni kullanıyorsun."

"Evet. Kesinlikle. Gerçekten pozları yapmana gerek yok. Sadece ortaya çıkıp yapıyormuş gibi yapman ve sonra da beni onunla çay içmekten kurtarman gerekiyor."

"O zaman benden bir cehennem evet."

"Alaycılığın not edildi ama kabul edilmedi dostum. Geliyorsun. İlk ders yarın sabah 6:00'da."

"Ne sikim?"

Bunu söyleme şekli bana ağabeyini hatırlatıyor ve yüzü zihnimde canlanırken kalbim acıyla sıkışıyor. Nefesimi kesiyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum. Tanrım, onu hiç unutamayacak mıyım?

"Chelsea," diyor Alexa, "hâlâ orada mısın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet, özür dilerim, Mason gibi konuştun ve beni hazırlıksız yakaladın."

"Kahretsin. Özür dilerim."

"Hayır, üzülme. Odaya fil sokmama anlaşmamız yüzünden sana söyledim."

"Söylediğine sevindim."

"Ben de. Tamam, sana adresi mesaj atarım ve sabah görüşürüz. Geleceğin için çok heyecanlıyım."

"Eminim ben de öleyimdir ama henüz o heyecanı bulamadım." Tekrar güldüm. "Seni seviyorum Alexa. Aradığın için teşekkürler."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gitmeliyim çünkü yarın sabahın köründe kalkacağım için biraz uyumam lazım."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben uzun bir süre telefonuma bakıyorum. Alexa gibi arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Onun gibi başka bir arkadaşım olduğundan değil, ama iyi bir arkadaşına sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimden, onun ne büyük bir nimet olduğunu biliyorum. Hiç istemediğim bir evliliğin içinde sıkışıp kalmış olabilirim ama bunun hayattaki mutluluğumu belirlemesine izin vermeyeceğim. Mutlu olmanın başka yollarını bulacağım, Alexa'da daha çok vakit geçirerek başlayacağım. Ama önce şu doğum günü partisini atlatmam lazım.

GUNNAR

''

Sana takım elbise giydirmeyi nasıl başardı?" Hayden soruyor
Cumartesi gecesi Alexa'nın mutfağında ona ve kardeşlerimize katıldım.

Omuz silktim. "O sordu. Ben de evet dedim." Yıllardır takım elbise giymedim ama giymeye karşı değilim.

Ağabeyimiz Adam başını sallıyor ve viskisinden biraz içtikten sonra şöyle diyor: "Soran başka biri olsaydı, onlara nereye gideceklerini söyledin."

Sırıttıyorum. "Büyük ihtimalle." Calder'ın bana uzattığı birayı kabul ediyorum ve üçüne de bakmadan önce biraz içiyorum. "Şehirde ne kadar kalacaksınız?"

Adam ve Calder zamanlarını Sydney ve New York arasında bölüştürürken Hayden Los Angeles'ta yaşıyor.

"Yarın ayrılıyorum," diyor Adam. "New York'ta yapmamız gereken bir anlaşma var ve bunun için orada olmam gerekiyor."

"Ben Salı günü ayrılıyorum," diyor Hayden.

"Yakında yeni bir filme başlıyorsun, değil mi?" Calder söylüyor.

Hayden başını sallar. "Evet, iki hafta içinde. Gerçi sözleşmelerle ilgili bir sorun var, o yüzden orada ne olacağını kimse bilemez. Bu bizi biraz geciktirebilir." "Bir film yıldızı olmak çok zor," diyor Calder, sesi İğneleme ile damlıyor.

Hayden sırtıyor. "Siktir git."

Calder onun sırtışına karşılık verir. "Belki bana bir iş ayarlayabilirsin. Bu hafta iş yerinde uğraşmak zorunda kaldığım boktan şeylerle uğraşmaktan daha kolay olmalı."

"Gerçekten mi?" Alexa bize katılıyor. "Belki de ihtiyacımız olan sistem güncellemesi konusunda biri beni dinleseydi, haftan bu kadar zor geçmezdi." Gözleri bana takılıyor ve gülümsüyor. "Aman Tanrım, bunu gerçekten yaptın. Benim için takım elbise giymişsin."

Kolumu boynuna doladım ve sarılmak için onu kendime çektim. "Mutlu yıllar, kardeşim."

Kolunu belime doluyor ve bana bakmadan önce başını bir süre bana yaslıyor. "Bu benim doğum günü hediyem, değil mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Beni bıraktı. "Belki bir gün biriniz doğum günümde, Noel'de ya da herhangi bir günde bana bir hediye almayı hatırlar."

"Dün sana kahve aldım," diyor Calder.

Alexa gözlerini deviriyor. "O bir 'özür dilerim, ben bir pisliğim' kahvesiydi."

"Ben bunu 'erken doğum günü hediyesi' kahvesi olarak düşünmeyi tercih ediyorum," diyor Calder.

Alexa onun pazusuna vuruyor. "Berbatsın." Etrafına, dördümüze bakıyor. "Hepiniz berbatsınız."

Hepimiz gülüyoruz ve aylardır ilk kez güldüğümü fark ediyorum. Chelsea'yle patladığımız o boktan geceden beri içimde taşıdığım yıkımın ezici ağırlığını ilk kez hissetmiyorum.

"Alexa, hayatım," diyor annemiz mutfığa girerken.

"Anne." Alexa ona sarılıyor.

Annem bana doğru gelmeden önce tüm oğullarını kucaklıyor. Onu görmeyeli sadece bir hafta olmuştu ama ondan önce altı ay kadar bir süre geçmişti. Babamla tüm bağlarımı kopardım çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum; annemle geçirdiğim zaman da bu kararın bir parçasıydı. Süslü elbisesi ve pahalı mücevherleri içinde zarif görünebilir ama annem iyi değil. Alexa geçen hafta beni arayıp haber verdiğinde, onu ziyaret etmekte tereddüt etmedim.

"Mason," diyor elini yanağıma koyarken gülümseyerek. "Takım elbise sana çok yakışıyor, sevgilim." Kollarını bana doluyor ve ne kadar zayıf hissettiğini bir kez daha fark etmekten kendimi alamıyorum. Kanseri onu bu hale getirmiş ve bana söylendiğine göre önünde daha aylar sürecektir bir tedavi süreci var.

"Nasıl hissediyorsun?" Beni bıraktığında sordum.

Kolumu tutmaya devam ediyor. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

Alexa ve kardeşlerim konuşmaya devam ederken ben anneme "Senin için endişeleniyorum" diyorum.

Babam araya girdiğinde sözümüzü kesiyor. "Bunu göstermek için komik bir yöntemin var."

Gözlerim ona kayıyor ve soğuk bakışlarını üzerimde buluyorum.

Ben cevap veremeden annem elini kolumdan çekip babamın elinin etrafına doluyor. "Lütfen bir şey başlatma James. Alexa'nın partisinin mahvolmasını istemiyorum."

Ona neredeyse hiç dikkat etmiyor. "Annen bir süredir hasta oğlum."

Söylemediği şeyi kaçırmıyorum ama bilmediğim için de suçu üstlenmiyorum. "Öğrenir öğrenmez geldim." O da saçmalıyor. Bir süredir hasta olabilir ama bunu geçen haftaya kadar tüm çocuklarından sakladı. Bunu bilmeyen tek kişi ben değildim.

"Yeterince iyi değil. Bir evlat annesinden senin gibi uzaklaşmamalı."

Annem onun kolunu sıktı. "James, lütfen."

"Cherise, yaptığı şeyin yanlış olduğunu kabul etmesi gerekiyor," diyor babam, gözlerini benden ayırmadan.

"Şimdi seninle bu konuya girmeyeceğim baba," diyorum, ses tonum onunki kadar soğuk ve sert. "Bu gece Alexa için buradayım ve annem gibi ben de onun partisini mahvetmek istemiyorum."

"Gerçek bir erkek ailesini bırakıp gitmez," diyor babam, gündemine devam ederek.

"Gerçek bir erkek ailesini ilk sıraya koyar," diye hırlıyorum, keşke babamın içimdeki pisliği ortaya çıkarmasına her zaman izin vermeseydim diye hayıflanıyorum. Ama işte buradayım, babamın beni yarattığı adamım ve kendimi durduramıyorum. Parmağımı ona saplayarak devam ediyorum: "Kendin bile bu konuda hiçbir şey bilmezken buraya gelip bana nasıl erkek olunacağı konusunda ders vermeye kalkma."

Kardeşlerim babamla aramızda geçen konuşmaya kulak kabartırken annemin keskin nefes alış verişi duyulabilecek tek sestir.

"Siktir," diye mırıldanıyor Adam. "Bunu gerçekten şimdi mi yapmamız gerekiyor Mason?" Ona ters ters bakıyorum. "İşin içine girmek istedi."

Alexa bana kızgın bir şekilde bakıyor. "Ve sen her zaman yemi yutuyorsun." "Yüce Tanrım, Alexa, gerçekten bu dili kullanmak zorunda mısın?" Annem öyle diyor.

Babam benden iğreniyormuş gibi başını sallıyor. "Alexa, annen bu gece fazla kalamaz. Dinlenmeye ihtiyacı var. Biz balkonda olacağız; gitmeden önce gelip bizi görmeyi unutma."

Onlar mutfaktan çıktıktan sonra Alexa göğsümü tokatlıyor. "Tanrım, çok sinir bozucusun! Neden hep onunla tartışmak zorundasın?"

"Bu benim uzmanlık alanım." Kahretsin, ben de babam gibi pisliğin tekiyim. Alexa için kendime bu gece onunla tartışmayacağımı söylemişim ve işte şimdiden her şeyi berbat ediyorum.

"Seni seviyorum ama adamım, çok çalışıyorsun."

Ellerimi kaldırdım. "Onun yolundan uzak duracağım. Gecenin geri kalanında en iyi davranışımı sergileyeceğim."

Gözlerini deviriyor. "Kötü davranışın ne olduğunu bile bilmiyorsun, bu yüzden iyi davranışın ne olduğunu nasıl anlamayı bekliyorsun bilmiyorum."

Sırıyorum. "İyi olacağımı hiç söylemedim."

Hayden sırtıma bir tokat atıyor. "Ona göz kulak olacağım Lex."

"Tanrım, körler sağırklar birbirini ağırlar," diyor. Sonra da bizi işaret ederek, "Ailelerimizden ve eski sevgililerinizden uzak durun, bunu doğum günü hediyem olarak kabul edeceğim," diyor.

Hayden kaşlarını çatıyor. "Eski sevgililerimden biri burada mı?"

"Bundan hiç şüphem yok," diyor Alexa. "O kadar çok eski sevgilin var ki, ne zaman ortaya çıkacakları hiç belli olmuyor." Şarap bardağına uzanıyor. "Pekâlâ, uslu duracağınıza söz verin. Bir arkadaşımı görmeye gitmem gerekiyor, sonra da çekimlerimizi yapmak için geri döneceğim."

Adam bir adım öne çıkıyor ve elini onun koluna koyuyor. "Gitmeden önce, senin için bir şeyimiz var."

Alexa'nın gözleri biraz açılır. "Aman Tanrım, ne? Lütfen bana bunun, dördünüzün bana Mason'ı tercih ettiği ortaya çıkan striptizciyi getirdiği zamanki gibi olmadığını söyleyin."

Hepimiz o doğum gününü hatırlayarak gülüyoruz. O geceye kadar hiç kucak dansı deneyimim olmamıştı; yüzüme am yerine yarrak yemem çok yazık oldu.

Calder Alexa'ya bir zarf uzatıyor ve o da bize güvenmiyormuş gibi bakarak zarfı açıyor. İçindeki doğum günü kartını açıp okuyor ve gözleri bir an öncesine göre çok daha fazla açılıyor.

"Vay anasını," diyor tekrar bize bakarak. "Çocuklar. Söyleyecek söz bulamıyorum." "Bize orada olacağını söyle yeter," diyor Hayden.

"Tabii ki orada olacağım. Ben sadece, ben bile yapamam. Gah. Siz dördünüz ne zamandan beri söylediklerimi dinliyorsunuz?"

"Her zaman," diyorum. "Sen hiç susmuyorsun, biz de dinlemek zorunda kalıyoruz."

Kollarını açıp "Buraya gelin." demeden önce gözyaşlarına boğuldu.
Grup kucaklaşması."

Alexa bize böyle şeyler yaptırabilecek tanıdığımız tek kişi. Ayrıca beşimiz için bir haftalık tatil organize edebilmemiz için programlarımızı ayarlamamızı sağlayabilecek tanıdığımız tek kişi de o. Bunu gerçekleştirmeye çalışmak şimdiye kadar yaptığımız en zor şeylerden biri olabilirdi, ancak bunu bir kenara bıraktık ve ona hediye olarak Port Douglas'ta bir tatil köyünde oda ayırttık çünkü aslında gerçekten istediği tek şeyin bu olduğunu biliyoruz: herkes uzun bir süre birlikte.

"Tamam çocuklar, yakında döneceğim," dedi sarılmamızdan çekilirken. "Bu hediye için hepinizi seviyorum. Ve seni"-bana bakıyor, gözleri yumuşuyor

"-Bunun senin için zor olduğunu bildiğim halde geldiğin için seni seviyorum."

Başının arkasını kavıyorum ve onu kendime çekiyorum. Alnına bir öpücük kondurarak, "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim" diyorum.

Bana son bir kez gülümseyerek arkadaşını aramak üzere mutfaktan çıkıyor. Aklıma hemen Chelsea ve kocasının da bu partide olacağı gerçeği geliyor, ailemle takılırken neredeyse unutmayı başardığım bir şey.

Adam ve Calder Alexa'yı takip ederken Hayden bana "Önümüzdeki birkaç gün boş vaktin var mı? Bisikletlerle dışarı çıkarız diye düşünmüştüm. Belki Byron'a doğru bir gezintiye çıkarız."

"Evet, kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Pazar gününe ne dersin?"

"Bana uyar." Telefonuna gelen bir mesaj dikkatini dağıttı.

"İlk iş buraya gel. Bisikletini hazırlayayım." Hayden birkaç yıl önce Los Angeles'a taşındığında bisikletini bana bırakmıştı. Genelde eve her gidişinde bisikletini alırız.

Başını sallıyor, ona mesaj atan kişiyle meşgul.

Bir bira daha alıp mutfaktan çıkıyorum. Alexa'nın dairesi dört yatak odası ve birden fazla yaşam alanıyla çok büyük. Neden bu kadar büyük bir yere ihtiyaç duyduğunu Tanrı bilir, ama o burayı mükemmel bir ev olarak ilan etti.

Bir yıl önce satın aldı ve içindeki her boş alanı kendi eşyalarıyla doldurmayı başardı. Kız kardeşim bir istifçi, kendisi öyle demiyor ama. "Koleksiyoncu" terimini tercih ediyor ama lanet olsun, ayakkabılar, kıyafetler, çantalar, kitaplar, makyaj malzemeleri, parfümler, bitkiler ve sanat eserleri arasında burada tek bir boş yer bile yok. Elli küsur insan bu gece daireye nasıl doluştu bilmiyorum ama doluşmuşlar. Ve çok gürültülüler. Patlayan müzik, sohbet ve kahkahalar yüzünden düşündüklerimi zor duyuyorum.

"Mason!" diye sesleniyor Alexa'nın arkadaşlarından biri. "Aman Tanrım, seni yıllardır görmemiş gibiyim!" Kollarını bana doluyor ve yanağımdan öpüyor.

Kahretsin, adı neydi? Debbie mi? Hayır, Josie. Kahretsin, belki de Sarah'dır.

Ben bir şey söyleyemeden, yanındaki sarışın bana seksi bir gülümseme atıyor ve elini arkadaşının koluna koyuyor. "Jess, meme kayması, bebeğim."

Siktir. Jess. Bu doğru.

Jess üstünü düzeltirken bir kolunu bana doluyor, kışıma yerleşiyor. "Sağ ol kızım. Cidden, bu üst bunun için en kötüsü." Bana bakıyor ve sırtıyor. "Mason'ın umurunda olacağını sanmıyorum."

Seviştiğimiz gecenin anıları gözümün önünden geçiyor. Tanrım, şimdi hatırlıyorum, bu piliç o gecedan sonra çok yapışkan olmuştu.

"Mason," diyor sarışın, "son duyduğumuza göre yine bekârmışsın. Bu hâlâ doğru mu?"

Bu ikisiyle kapana kısılmamış olmayı dileyerek biramı geri çekiyorum. Bira boğazımdan aşağı kayarken, Alexa'nın ön kapısının yanındaki hareket gözüme çarpıyor ve Chelsea ortaya çıkıyor.

Zaman durdu.

Ciğerlerim nefes almak için savaşıyor.

Kocasının ona ellerini sürdüğünü görünce boğulacak gibi oluyorum.

"Siktir." Kelime dudaklarımdan döküldü. Tadı, ona bakmanın verdiği his kadar acı.

Chelsea'nin gözleri benimkilerle kilitlenirken Jess'in kolu etrafımda sıkılaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Chelsea'nin bakışları Jess'e kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerindeki kıskanç parıltıyı kaçırmıyorum. Ve bundan nefret etmediğime de eminim.

Jess'e bakıp kolumu omuzlarına doluyorum. "Evet, ben iyiyim."

Hâlâ beni izleyen Chelsea'ye dönüp bakarken kısa bir süre gülümsemesini yakalıyorum. Burada nasıl bir oyun oynadığım ya da neden oynadığım hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi durduramıyorum. Onun da benim gibi canının yanmasını istiyorum.

Hearst ağzını Chelsea'nin kulağına eğiyor ve ona bir şeyler söylüyor. Chelsea başını sallayıp ona dönüyor, elini yanağına götürüyor ve ayak parmaklarının üzerinde durup onu öpüyor.

Sanki tüm dünya göğsümün üstünde oturuyor. Hiç bilmediğim bir baskı üzerime çöküyor. "Mason, ne dediğimi duydun mu?" Jess söylüyor.

Dikkatimi Chelsea'den çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Gözlerimi ayıramadığım bir tren enkazı gibi.

"Mace!" Calder bize katılıyor. "Yıllık çekimlerimizin vakti geldi."

Sonunda gözümü Chelsea'den ayırıp Calder'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet," diye katılıyorum. "Öyle amına koyayım." Şu anda daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum. "Alexa hazır mı?"

Başını sallıyor. "Hayden onu topluyor."

Beşimiz doğum gününde her zaman Alexa'nın seçtiği içkileri içeriz. Geçen yıl bize birden fazla dört atlı içkisi içirmişti; bu gece ne içireceğini Allah bilir.

Hayden ve Adam kalabalığın arasından Alexa'yla birlikte ilerliyor, Alexa bana sırtarak, "Sıçıp batırmaya hazır mısın, ağabey?" diyor.

"Hiçbir fikrin yok. Vur bana."

Adam'a bakıyor. "Bu yıl onları Adam yapıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve kardeşime bakıyorum. "Başkasının devralmasına izin mi veriyor?"

"Eski usule dönüyoruz," diyor Alexa.

Adam'ın ağzı çarpılıyor. "Biraz Aftershock istedi."

"Sikeyim," diye mırıldanıyor Hayden. "Bu partinin iki gün süreceğini bilmeliydim."

Adam Alexa'nın gece için hazırladığı bara gider ve bir şişe mavi Aftershock ile birlikte beş konyak ve beş bardak çıkarır. Brendi koklayıcılarını Aftershock ile doldurur, yakar ve bir süre bekletir. Daha sonra Aftershock'u bardaklara döküyor ve dumanı içeri hapsetmek için koklayıcıları bardakların üzerine yerleştiriyor. O bunu yaparken ben de ihtiyacımız olan pipetleri hazırlıyorum - birer tane, bir peçetenin içinden geçirerek.

Alexa etrafımıza bakıyor ve konyak koklayıcısına uzanıyor. "Başlayın."

Hepimiz konyak koklayıcımızı bardaktan çıkarıyoruz ve pipetin bir ucunun üzerine peçetemizin üzerine baş aşağı yerleştiriyoruz, sonra da Aftershock'tan aşağı. Sonra pipeti emerek dumanı pipetin diğer ucunda duran bardaktan içeri çekiyoruz.

Alexa'nın gözleri parlıyor. Bizimle takılmak en sevdiği şeylerden biri ve bugünlerde bunu sık sık yapamadığımız için, bu anların onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Adam'a eliyle işaret ediyor. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

Adam başını sallıyor ama gülümsüyor. Bugünlerde takım elbiseleri, çatı katları ve yatıyla havalı bir herif olabilir ama Alexa için her şeyi yapar. Kahretsin, hepimiz yapardık. O bizim küçük kız kardeşimiz.

Sonunda dört raunt yaptık. Sonuncusunda kafayı bulmadım ama iyi bir başlangıç oldu. Kendime bir şişe Beam bulmaya ve aklımda çılgılık atan Chelsea'nin tüm düşüncelerini katletmeye niyetliyim.

"İyi misin?" Gözlerimi alkolün arkasına diktiğimde Alexa soruyor.
Bar.

"Evet, ama şu Jim şişelerinden birine ihtiyacım olacak."

"Bu gece burada kalıyorsun, değil mi?"

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp ona uzatıyorum. "Evet."

Çenesini burbona doğru kaldırıyor. "Hepsi senin, ama Chelsea'ye yaklaşmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Ona yaklaşmaya hiç niyetim yok."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama şişeyi almamı engellemiyor.

Yirmi dakika sonra, Alexa'nın kanepelerinden birine kıımı koyduktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum ve yavaşça kendimden geçerken kendime saklanıyorum.

Ta ki arkamda Chelsea'nin kahkahasını duyana kadar. Lanet olsun.

Kahkahasını beynimden kazımaya çalışarak biraz daha burbon içiyorum.

"Evet, düğün bylyd," diyor lanet düğünü hakkında konuşmak için onu köşeye sıkıştıran kişiye.

"Balayı için seni Paris'e götürdüğünü duydum. Çok romantikti."

oldr beni şimdi.

"H a r i k a y d ı . Ona her yildnmnde oraya gitmemiz gerektiğini söyledim," diyor Chelsea ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Kanepeden kalkıp dndğmde gözlerim onunkilerle çarpışıyor ve ona bu hatunun canına okuması ve bunu hemen yapması için bir işaret gönderiyorum.

Elini kızın koluna koyuyor ve "zr dilerim Anna, merhaba demem gereken birini gördüm" diyor.

"Merak etme Chelsea. Seni görmek güzeldi. Joe'ya yakında yemeğe çıkmamız gerektiğini söyle, tamam mı?"

Chelsea başını sallarken ben de bu saçmalığa karşı az da olsa sabrımı korumaya çalışıyorum.

Anna uzaklaşıyor ve Chelsea beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Beni vahşi görmüştü, ama hissettiğim vahşilik seviyesi bir seviye değil

şimdiye kadar yaşadığı.

"Bu da neydi böyle?" Tüm iyi nedenlere rağmen ona yaklaşıarak talep ediyorum.

Bana bakmaya devam ediyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Eee?" "Evet?" diyorum. "Bu saçmalık doğru muydu?"

Chelsea başını sallar. "Hayır, bunu yapmayacağız Mason." "Evet, yapıyoruz prenses."

"Bu kız kardeşinin partisi. Ve kocam da burada. Bunu burada yapmayacağız." Bununla birlikte, dönüp kışını benden uzaklaştırıyor ve beni zaten kızdırdığından daha fazla kızdırıyor.

Chelsea, rüyalarımın hiç çıkmayan kışını zar zor örten kısa yeşil bir elbise giyiyor. Elbisenin uzun, dökümlü kolları var, Alexa'nın kıyafetlerle ilgili konuşmalarını dinlediğimden biliyorum ki elbisenin "yıldızı" olması gerekiyor, ama benim için o elbisenin yıldızı, önden aşağıya doğru eğilerek göğüs dekoltesini göstermesi. Eğer o benim olsaydı, toplum içinde asla böyle bir elbise giymezdi.

Kendimi durduramayıp peşinden gittim ve Alexa'nın koridorunun yarısında ona yetiştim. Kolundan tutup Alexa'nın yatak odasına çektim. Bu konuşmayı bitirmememizin imkânı yok.

"Mason," diye tıslıyor, beni defetmeye çalışıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kapıyı botlarımla çarparak kapattım ve onu kapıya yasladım. Buradaki tek ışık dışarıdan gelen ışık. Chelsea'nin üzerine düşüyor, yüzünü ve göğsünü aydınlatıyor, her seferinde nefesimi kesen güzelliğini görmemi sağlıyor.

"Sana sorduğum sorunun cevabını istiyorum," diye emrediyorum. "Hayır, istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Mason, hayır. Lütfen."

Kendimi toparlamaya çalışarak çenemi çalıştırıyorum. Sorun şu ki, şu anda içimde çok fazla alkol var ve bu ve Chelsea'nin söylediklerinden dolayı hissettiğim kaynayan öfke arasında, kendimi tutabilmem için hiçbir umut yok. Burada lanet bir karmaşaya doğru savruluyorum ve denesem bile kendimi kurtaramam.

Yüzünü kavrayıp homurdanıyorum, "Söyle amına koyayım."

Gözleri benimkileri arıyor. Onu iyi tanıyorum, bu yüzden gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Ayrıca kırıldığı anı da görüyorum. Ve lanet olsun, ondan ve söylediği her şeyden ne kadar nefret etsem de, böyle olduğunda ateş gibi oluyor. "Balayımın nasıl geçtiğini bilmek ister misin? Paris'te kocamı nasıl becerdiğimi mi? Onun sikini kaç kez yaladığımı?" Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Aradığın şey bu mu?"

Zihnim patlıyor.

Hiç rahatlamayan düşüncelerden oluşan lanet bir enkaz.

Chelsea'nin Hearst'le olan görüntüleri, az önce yüzüme fırlattığı tüm saçmalıkları yaparken.

Gitmesine izin veriyorum ve ne yapacağımı bilmediğim duygular bana saldırırken parmaklarımı saçlarımın arasına sıkıştırarak tökezliyorum. "Siktir! Lanet olsun!" Dünya başıma yıkılırken ona bakıyorum. "Sen lanet olası bir iş parçasısın."

Kapıdan itip elleriyle üzerime gelirken gözleri parlıyor. Ellerini göğsüme vurarak bağıyor: "*Ben* bir iş parçası *mıyım*? Seni lanet olası pislik!" Beni itiyor. "Arkadaşımı sikerken bana böyle şeyler söylemen sorun olmuyor da ben sana söyleyince mi aşağılık *oluyorum*? Siktir git!"

"Burada pislik olan ben değilim. Her şeyi berbat eden sensin."

"Birlikte hayatımız böyle olacaksa hayatımın en iyi kararını vermişim gibi görünüyor."

Bir elimle iki bileğini tutup onu duvara doğru itiyorum. "Hayatımız Hearst'ün sana vereceği her şeyden daha *büyülü* olurdu. Ama asla bilemeyeceksin çünkü öğrenecek kadar uzun süre kalmadın."

Benimle mücadele etmeye devam ediyor ama onu o kadar sıkı tutuyorum ki bunu başarmak için hiçbir şansı yok. "Biliyor musun? Evliliğim görücü usulüydü ve *sen* bunu biliyorsun ama yine de bana bok atıyorsun ve işte Jess McDonnell'ın her yerindesin. Saçmalıklarınla üstüme gelme Mason. Artık katlanamıyorum. Artık hayatına devam edemezsin."

Onu bıraktım ve ellerimi onun iki yanındaki duvara bastırmak için hareket ettirdim, onu yerinde tutmak için vücudumu onunkine doğru zorladım. "Evliliğin hakkında hiçbir şey bilmiyorum Chelsea, bilmek de istemiyorum. Jess ve bana gelince, evet, hayatıma devam ediyorum. Beni sikip atmayacak bir amcık bulacağım."

Bana karşı sarsılıyor, en az benim kadar vahşi, gözleri fırtınalı, ifadesi sert. "Bırak beni!"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum -ancak biliyorum, karşımdaki bu lanet kadın hem sevdiğim hem de nefret ettiğim her şeyle alev alev yanıyordu. dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Kahretsin, dilimi onunkine karşı zorlarken ve istediğimi alırken neredeyse onu içime çekiyorum. Tadı evim gibi ve bundan nefret ediyorum ama onu öpmeden de edemiyorum. Kıyafetlerini yırtıp onu becermek istiyorum ama bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum.

Öpücüğü derinleştirdiğimde inliyor.

Ben de karşılık olarak homurdanıyorum, ellerim vücudunda geziniyor.

Lanet olsun, onu özledim. Bu ağzı ve bu vücudu özledim. Ama her şeyden çok, onunla birlikte olmayı özledim.

Bacakları yukarı kayıyor ve benimkilere dolanıyor.

Ben.

Aşağı uzanıyorum ve elbisesinin altından kışını kavırıyorum, hala onu öpüyorum.

Ellerimiz, dudaklarımız ve şehvetimiz birbirine karıştı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan o kollarımın arasında, iki bacağını bana sarmış, sikim amına sürtünyordu.

"Siktir!" Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Bunu bir daha yapmayacağız." Fikrimi değıştirmeden önce gitmesine izin verdim. Bu işi daha da berbat etmeden önce.

Bana ters ters bakıyor, elbisesini düzeltiyor ve kendini toparlamaya çalışıyor. "Bana bir daha asla dokunma!"

Son bir bakışla beni itiyor ve yatak odasından dışarı çıkıyor. Aman Tanrım.

Ne düşünüyordum ki ben?

Düşünmüyordum ve sorun da bu.

Chelsea ile asla düşünmem. Hissediyorum.

Ve bu bokun bitmesi gerekiyor.

CHELSEA

Tuvalet masamdaki aynada kendime bakarken dudaklarıma dokunuyorum ve dün gece Mason'ı öptüğümü düşündüm. Vahşiydi. Ele geçirilmişti. Nefret etmek istememe rağmen her saniyesine bayıldım.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Arkadaşım Samantha'yla yatıp bunu yüzüme vurduğu zaman hariç. Joe ile nişanlandığımı haberlerde gördükten sonra onunla yatmıştı. Bunu babam yaptı, ben değil. Elimde olsaydı, bu haberi Mason'a kendim verirdim ama babam o zamanlar pek çok şeyi Mason'a maksimum acıyı yaşatacak şekilde tasarlamıştı. Mason bugüne kadar her şeyin bu hale gelmesini benim seçtiğimi düşünüyor ama bunların hiçbirisi doğru değil. Suçunu üstlendiğim her şey için babamı suçluyorum. Sonunda Mason'ın ne düşünüyorsa düşünmesine izin vermeye karar verdim; benden nefret ederse bizi ayrı tutmak daha kolay olacak. Ama Tanrım, nefretinin bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiştim.

Derin bir nefes alıp küpelerime uzanırken bir yandan da kocamın yatak odamızdaki hareketlerini dikkatle izliyorum. Ailelerimizle Pazar öğle yemeği için hazırlanıyoruz. Joe bu sabah özellikle sinirli, hayır demek istediğim her türlü talepte bulunuyor. Bu ruh haline neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama ilk kez ailelerimiz geleceği için minnettarım. Bu beni ondan kurtaracak.

Küpelerimi yerine yerleştirmeyi henüz bitirmiştim ki arkama geçti. Ellerini çıplak omuzlarıma koyarak aynadaki bakışlarımla buluşuyor. "Baban bugün senden, birkaç ay sonraki kampanyasının başlangıcında onun yanında olabilmen için birkaç hafta işten izin almanı isteyecek. Reddetmek senin için iyi olmaz."

Ona bakıyorum, göğsüm öfkeyle doluyor. Hem benden bunu isteyebileceğini düşündüğü için babama hem de benimle kibirli bir şekilde konuştuğu için Joe'ya öfke duyuyorum. "İsteddiği kadar sorsun, evet demeyeceğim."

Joe'nun dudakları birbirine yapışıyor. "Chelsea, bu bir pazarlık olarak başlayabilir ama pazarlık olarak bitmeyeceğini biliyorsun."

Ayağa kalktım ve onunla yüzleştim. "Onunla pazarlık yapmayı bıraktım."

"Hayır, bitmedi. Özellikle de konu onun başbakanlığı olduğunda."

Tanrım, böyle davrandığında kocamdan nefret ediyorum. Bir tartışmaya gerçekten katılma yeteneğinden yoksun olması sinir bozucu. İşlerin nasıl olacağını basitçe belirtmeyi seviyor. Ama bu sefer öyle değil.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıp banyoya doğru yürüyorum. "Lanet olası bir ilişkinin ortasındayken benden uzaklaşma. sohbet" diyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Lanet olası bir konuşmanın ortasında değildik. Olmayı sevdiğin diktatörlüğün ortasındaydık ve sen böyleyken senden her zaman uzaklaşacağım."

Ben banyoya doğru yoluma devam etmek için dönerken o aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ben dönerken eli bileğime dolanıyor. Beni kendisine doğru çekerek uyarıyor: "Dikkatli ol Chelsea. Son bir aydır sana karşı fazlasıyla sabırlı davrandım ama gösterecek çok sabrım var."

Bileğimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Ona ters ters bakarak, "Bırak beni," diyorum.

Beni bırakmadan önce bir süre bunu düşünüyor. "Bu, kendini hazırlayabilmen için seni uyarmamdı. Söylediklerimi dikkate almanı öneririm."

"Bunu dikkate aldım sevgili kocacığım ve sana cevabımı verdim. Belki bunu babama götürür ve konuşmamıza hazırlıklı olması için ona haber verirsin." Ateşle oynadığımı biliyorum ama kendimi tutamıyorum. Joe bu yönümü ortaya çıkarıyor.

Bana o kendine özgü hoşnutsuz bakışıyla bakmak dışında bir yanıt vermeyince, çıkıp kendimi banyoya kilitliyorum.

Derin nefes al Chelsea.

Bunu yapabilirsin.

Bunu yapabilirsin.

Yapabilirsin.

Yapabilirsin.

Yapabilirsin.

Yapabilirsin.

Bugünlerde bunu kendime ne kadar sık söylemem gerektiği delilik. Eskiden tezahür etme pratiği yapardım. Şimdi, günlerimi bunu tekrar tekrar söyleyerek geçiriyorum. Kendi tarzında, bu benim hayatımdaki şeyleri tezahür ettirmenin yeni şekli. Ne yazık ki tezahür ettirmeye çalıştığım tek şey günlerimi başarıyla atlatmak.

Banyoda on dakika geçiriyorum, Joe'nun beni aramaya gelmeden önce sabrının ne kadar süreceğini tahmin ediyorum. Dışarı çıktığımda onu yatak odamızda bulmadığım için rahatlıyorum. Birkaç dakika daha kendimi öğleden sonraya hazırlamaya çalışıyorum ve sonra mutfığa gidiyorum.

Joe'nun ailesi Andrew ve Rachel gelmişti. Resmi oturma odasında Joe ile konuştuklarını duyuyorum. Merhaba demezsem Joe'nun mutlu olmayacağını bildiğimden onlara katılıyorum.

"Chelsea," diye selamlıyor Rachel beni, yüzünde sabit bir gülümseme. Sahte bir gülümseme bu, karşılaştığı herkese yaptığı gibi. Joe'nun annesi pek çok insanı sevmez, özellikle de beni. Ailemin onun için yapabileceklerinden dolayı bana tahammül ediyor ama oğlunu herhangi bir kadınla paylaşmak istediğini sanmıyorum. Bana kalırsa, onu paylaşmamıza gerek yok; ona sahip olabilir.

Onu havadan öpüyorum. "Merhaba Rachel. Nasılsın?"

"Biliyorsun canım, olabildiğim kadar iyiyim."

Bu "kocam tam bir pislik ve hayatımdan nefret ediyorum "un şifresi. Bunu biliyorum çünkü kimsenin onları izlemediğini düşündükleri anlarda onları gözlemledim ve adam tam bir pislik ve kadın da ondan, benim bir gün oğlundan nefret edeceğimden şüphelendiğim kadar nefret ediyor.

Andrew oturduğu koltuktan kalkmıyor. Sadece bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve "Chelsea" diyor.

"Andrew," diye cevap veriyorum, kanepede Joe'nun yanına oturmak için hareket ediyorum.

Joe kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Buna izin veriyorum çünkü babası yanındayken kendimi daha güvende hissediyorum. Joe'nun yanına oturmaktan mutluluk duyduğum tek zaman, babasının aynı odada olduğu zamandır.

"Joe bana bu hafta işinde önemli bir başarıya imza attığını söyledi," diyor Andrew, çalıştığım şirketlerden birine verdiğim ve bu yıl kârlarını iki katına çıkarmalarına yardımcı olan finansal analiz ve ardından gelen tavsiyeye atıfta bulunarak. Bu çalışmamdan dolayı şirketimden büyük bir ikramiye aldım.

Kocama baktım. İşimi ailesiyle paylaşacak kadar önemsedğini bilmiyordum. Ona gülümseyerek, "Evet, öyle." diyorum.

Joe gülümsememe karşılık verdi ve elimi eline aldı. Elini kalçasına koyup benimkinin üzerinde tutuyor. Bu o kadar tuhaf ve beklenmedik bir şey ki, beni sersemletip sessizliğe itiyor. Joe sevgi gösterileri yapmaz, özellikle de gerçekmiş gibi hissettirenleri.

"Tebrikler," diyor Andrew, dikkatimi tekrar konuşmaya çekerek.

"Teşekkür ederim."

Andrew oğluyla iş konuşmaya geri dönerken Rachel ve ben arka plana geçip boşluğa bakarak konuşmalarının bitmesini bekliyoruz.

Sohbet biraz durulunca Joe'ya bakıp, "Ben gidip rostoyu kontrol edeceğim," diyorum. Pazar günleri yemek yaptığım tek gün çünkü çalışanlarımızın hepsi izinli oluyor ve ailemizin öğle yemeği için her zaman rosto pişiriyorum.

Başını salladı ve elimi bıraktı.

Joe'nun ailesinden uzaklaşmak için kendimi affettirip aceleyle mutfığa giriyorum.

Rosto hazırды, ben de fırından çıkardım. Bir şişe şarap almak için buzdolabına uzanmadan önce onunla ve kızarmış sebzelerle biraz zaman geçiriyorum. Tam kendime bir bardak doldurup bir yudum almıştım ki Rachel bana katıldı.

"Ben de şarap isterim Chelsea," diyerek beni şaşırtıyor. Rachel genellikle alkole düşkün değildir.

Gülümsüyorum ve buzdolabından şişeyi geri alıyorum. "Elbette."

Ona uzattığım kadehi alıyor, onu hiç görmediğim kadar minnettar görünüyor. "Teşekkür ederim." Yarisını yudumluyor ve ben gözlerimin yuvalarından fırlamasını engellemek zorunda kalıyorum. Bardağı mutfak tezgahının üzerine koyarak, "Ben banyoya gidiyorum canım," diyor.

Gidişini izliyorum ve ona neler olduğunu merak ediyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Aslında böyle normal bir insana benziyor. Hatta belki anlaşılabileceğim biri gibi.

Joe'nun mutfak tezgahının üzerinde duran telefonu bir mesajla alıyor, ben de ona götürmek için telefonu alıyorum. Genellikle hemen ilgilenilmesi gereken birçok üst düzey yatırımla ilgileniyor, bu yüzden bu önemli bir mesaj olabilir.

Oturma odasına yaklaşırken yavaşlıyorum. Joe ve babası tartışıyorlar ve bunu yaptıklarında onların yakınında olmak istemiyorum. Çok sık olmuyor ama olduğu zaman da çok çirkin oluyor.

"Bunu yapmayacağım baba," diyor Joe, sesi her zamankinden daha sert.

"Bunu yapacaksın Joe, hem de yarın yapacaksın." Babasının sesi damarlarımda buz gibi kayıyor. Ve zehir. En iyi kelime bu.

babasının beni nasıl hissettirdiğini anlatmak için kullanabilirim: sadece onun varlığıyla zehirleniyormuşum gibi.

"Tanrım. Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Kaşlarımı çattım. Joe'nun sesinin hiç böyle yırtıldığını duymamıştım. Sanki babasının ona emrettiği şeyi gerçekten yapmak istemiyormuş gibi.

"Evet, senden kardeşin için adım atmanı istiyorum. Ailen için."

"Hayır, benden bir suç işlememi istiyorsun."

"Bunu ilk kez yapmadığını ikimiz de biliyoruz evlat." Andrew'un sesi alçalır ve tehdit eder: "Eğer bunu yapmayı reddedersen, daha önce işlediğin bazı suçlar yüzünden kendini sıcak suların içinde bulabilirsin."

Joe sustu ve tükürdü: "Gerçekten babam olup olmadığını merak ettiğim günler oluyor."

"İnan bana evlat, bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum." Oh, Tanrım.

Kapı zili çalıyor ve cevap vermek için ön kapıya koşuyorum. Joe'nun babasıyla yaptığı konuşmayı daha fazla duymak istemiyorum. Andrew zehirli biri ve kocamın da bir gün babası gibi olmasından korkuyorum, ki bu düşünmek bile istemediğim bir şey.

Kapıyı açtığımda annem beni "Chelsea, hayatım," diye karşılıyor.

"Merhaba anne," diyorum ve onu içeri almak için kenara çekiliyorum.

Beni havadan öperken

yanımdan geçiyor, ama kucaklaşmıyoruz. Asla kucaklaşmıyoruz. Bu Novak tarzı değil.

Babam onu "Chelsea" diye selamlayarak takip ediyor. Şimdiden iş konuşmaya başlamıştı ve Joe'nun daha önceki uyarısı için minnettar olduğumu itiraf etmeliyim. Kocamla yaptığım sohbetten hoşlanmamış olabilirim ama en azından babamın benden isteyeceklerine hazırlıklıyım.

Hepimiz Joe'nun hâlâ babasıyla birlikte olduğu oturma odasına gidiyoruz. Rachel onlara katılmış, adamlar yine iş konuşurken sessizce şarabını yudumluyor. Andrew babamı görür görmez ayağa kalkıyor ve kendi oğlundan daha büyük bir coşkuyla babamı selamlıyor.

Joe'yu değerlendiriyorum. Omuzları taş gibi. Gözleri sert. Yüzünde, daha sonra benden seks talep etme olasılığı ile ilişkilendirmeye başladığım bir ifade var. Beni hiç zorlamadı ama düğün gecemizde beklentilerinin ne olduğunu açıkça belirtti ve bunlar düzenli seks içeriyor. Elimden geldiğince sık hayır diyorum, ama bana şu anki gibi baktığında, bu kelimenin masada olmadığını biliyorum.

Telefonunu ona uzatmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Sana bir mesaj geldi.

nemli olabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Mesajı kontrol ediyor ve odadan çıkmak için ayağa kalkıyor.

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum ve kimseye belli etmeden, "gle yemeğine bakmaya gidiyorum," diyorum.

Babam beni şaşırtarak, "Ben de seninle geleceğim. Konuşmamız lazım." Genellikle taleplerini iletmek için ögle yemeğinden sonrasını bekler.

Mutfağa vardığımızda ve ona iyice baktığımda, bu konuşmayı yapmak için endişeli göründüğünü fark ediyorum. Tuhaf. Babam benimle ilgili hiçbir konuda endişeli değildir. Sadece istediğini alır ya da ben ona istediğini verene kadar beni zorlar.

Direkt konuya giriyor. "Seninle yeniden seçim kampanyam ve bazı etkinliklerde annenle birlikte benim yanımda grnmen gerektiği gerçeği hakkında konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. "Bunun farkındayım."

"Evet, ama bu sıkı bir yarış olacak Chelsea, bu yüzden işten birkaç hafta izin alman gerekecek, böylece sadece Brisbane ve Gold Coast etkinliklerine gelmek yerine bizimle eyalet çapında seyahat edebilirsin."

"Hayır."

Bunu bekliyordu ve reddetmem karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Aradığım cevap bu değil."

"Biliyorum, ama benden alacağın tek cevap bu."

Bize katılırken babamın gözleri Joe'ya kaydı. "Güzel, buradasın. Belki onunla biraz konuşabilirsin."

Joe bana baktı. "Liberallerin güçlü bir adayı var. Babanın bunun için sana ihtiyacı var."

"İhtiyacı yok," diyorum. "Daha iyi politikalara ihtiyacı var."

Babamın gözleri öfkeyle kararıyor. "Neden politikayı erkeklere bırakıp iyi olduğun şeylere odaklanmıyorsun?"

"Bana böyle şeyler söylediğinde sana yardım etmek istemiyorum baba."

Çenesini sıkıyor. "Burada bir seçeneğin olduğunu mu düşünüyorsun, Chelsea?"

Söylemediği şey yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. İstedğini elde etmek için Mason'a karşı daha fazla tehdit savurmayacağından eminim.

"Sana istediğin her şeyi verdim. Joe ile evlendim. Röportajlar yapıyorum ve dinleyen herkese evliliğimde ne kadar mutlu olduğumu anlatıyorum. Joe'nun kolunda tüm bağış kampanyalarınıza katılıyorum. Sizin için mutlu aileleri oynamaya devam edeceğim ama bunu yapmayacağım. İşimi asla bırakmayacağım."

Joe, babamla aramızda bir gerginlik olduğunda yaptığı şeyi yaparak araya girdi. "Belki Chelsea ve ben bu konuyu bu gece biraz daha konuşabiliriz, Mark?"

Babam gözlerini benden ayırmıyor. Öfkeli ve kontrollü ve söyleyeceğini bildiğim şey için kendimi hazırlıyorum. "Bunu yapacaksın Chelsea, yoksa Mason'ın peşine düşerim. Sence bu yeni yasaların yapabileceklerinin en kötüsünü gördü mü? Görmedi, hem de hiç."

Nefes alamıyorum.

"Joe'yla evlendiğimde güvende olacağını söylemiştin." Babamın ve kocamın önünde bu kadar çaresiz görüldüğüm için kendimden iğreniyorum. Onlara hiçbir şey için yalvarmayacağıma dair kendime söz vermiştim ve işte tam da bunu yapıyorum.

Babamın gözleri zaferle parlıyor. Bu konuşma nereye varırsa varsın, kazandığını biliyor. Tek yapması gerekenin Mason kartını çıkarmak olduğunu ve her zaman kazanacağını biliyor. "Gerçekten evliliğinin o çocuğu ve kulübünü sonsuza kadar koruyacağını mı düşündün? Kızım, senin bir

Dünya hakkında öğrenecek çok şey var. Evliliğiniz hepsini bir kez kurtardı. Bundan sonraki seçimleriniz onların geleceğini belirleyecek."

Bacaklarım jöleye döndü.

Kendimi sabitlemek için mutfak tezgahına uzandım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Nasıl anlamadım?

"Eee?" diye soruyor babam. "Ne olacak? Senin için işten birkaç hafta izin mi yoksa Mason için hapis mi?"

Nefretimi yutuyorum.

Kızgınlığımı yutuyorum.

Korkumu yutuyorum.

"Birkaç hafta izin alacağım."

"Aferin kızıma."

Babam yanımdan ayrılırken gözlerim Joe'nunkilerle buluşuyor ve orada gördüklerim karşısında nefesimi tutuyorum.

"Artık benimsin Chelsea ve bunu hatırlaman senin için iyi olur." Sesindeki karanlık, gözlerindeki karanlık parıltıyla eşleşiyor.

"Bunu biliyorum." Sesim bana ihanet ediyor, karnımın derinliklerinde biriken aynı korkuyla titriyor.

"Bana öyle görünmüyor."

"Sadece bir ay oldu Joe. Bana zaman vermelisin."

Bana yaklaşıyor, parmağını çenemde gezdiriyor. "Sana zaman vereceğim, ama senin bana şu anda verdiğinden çok daha fazlasını vermen gerekecek."

Tüm bu yüzleşmeden sonra kalan azıcık cesaretimi de kaybetmemeye çalışarak ona bakıyorum. Sadece babam ve Joe beni tanımadığım bu insana indirgeyebiliyor. Daha güçlü olamadığım için kendimden nefret ediyorum ama uğruna ölebileceğim tek kişiyi tehdit ettiklerinde, onlara istediklerini vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Başımı sallıyorum, anlaşma tüm nefesimi kesiyor. "Anlıyorum."

Parmakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Güzel." "Bir dahaki sefere baban senden onun için bir şey yapmanı istediğinde, o pisliğin anlaşmada karar verici faktör olmasını istemiyorum."

O odadan çıkarken sessizce izliyorum, kalbim ağzımda.

Eğer son üç ayın zor geçtiğini düşünseydim, beni nelerin beklediğini bilemezdim.

GUNNAR

II

Wilder Pazartesi günü geç saatlerde, Buna ihtiyacın varmış gibi

görünüyorsun," dedi.

Öğleden sonra kulüp binasının barında yanımdaki tabureye kayarak önüme bir bardak bira koydu.

"Evet, yapabilirim. Sağ ol kardeşim." Bir yudum aldım. "Çok uzun bir gün oldu. Trilogy'de işler nasıl?" Kulübün sahibi olduğu restoran son birkaç aydır daha yoğun ve bunun nedeni Wilder'ın oradaki çabaları. Müdürlük için iyi bir seçimdi.

Birasından biraz içiyor. "Meşgulüm. Bu hafta güvenlikte çalışmak için hâlâ uygun musun?"

Başımı salladım. Çarşamba ve Cuma gecesi bazı vardiyalara bakmamı istedi. "Evet, olur. Daha fazlası için bana ihtiyacın olursa haber ver. Bu beni beladan uzak tutar."

Sırıttırıyor. "Hiçbir şey seni beladan uzak tutamaz."

Biraz daha bira içiyorum. "Bir şeylerin olması gerekiyor." Son zamanlarda bu hızla gidersem, kötü seçimlerden oluşan bir dağdan cehennem çukuruna doğru kaymak üzereyim.

"Wilder," diyor Madison, bize katılarak. "Bir dakikan var mı?"

Ona bakıyor. "Evet. Ne var ne yok?"

Bana gülümsüyor. "Kusura bakma Gunnar, uzun sürmez."

"Her şey yolunda bebeğim," diyorum. J'nin yaşlı kadını için çok zamanım var. İsteddiği kadar uzun sürebilir.

"Wilder'a," diyor, "Harlow'un bebek partisini planlıyordum ve rezervasyon yaptırdığımız mekânla ilgili bir sorun çıktı. Pislik gibi davranıyorlar, bu yüzden onlara rezervasyonumuzu iptal etmelerini söyledim." Ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Bizi Trilogy'de araya sıkıştırabileceğinizi umuyorum."

Wilder yüzünü buruşturuyor. "Ne zaman?"

"Bu hafta sonu değil ama gelecek hafta. Cumartesi öğleden sonra."

"Siktir. Gerçekten evet demek istiyorum ama sanırım o gün tamamen doluyuz." "Arka güverteye ne dersiniz?"

Güverte restorana yeni eklenmiş ve daha yeni tamamlanmış.

Wilder başını sallıyor. "Hayır, bu hafta sonu için rezervasyon yaptırdık, yani önümüzdeki hafta sonu için hepsi bitti."

"Kahretsin," diyor kadın. "Başka nereleri deneyebileceğimize dair bir önerin var mı? Yerel mekânları benden daha iyi bildiğini biliyorum."

Wilder cevap veremedi J çıkagelir. Kolunu karısının beline dolayarak başının üstüne bir öpücük bırakıyor ve "Wilder'ın başını mı ağrıtıyorsun bebeğim? Çok acı çekiyor gibi görünüyor."

Madison kocasına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hayır, Harlow'un bebek partisi için olası mekanları tartışıyoruz. Bir işe yara da bana bir içki getir."

Sırıttıyorum. Madison'ı bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. J'ye hiç yüz vermiyor.

J bana bakıyor. "Onu yakaladım, göt herif."

Sırıtmaya devam ediyorum. "Hazır başlamışken bir bira daha alayım."

"Sen benim sikimi yalamıyorsun. Kendi içkini kendin alabilirsin," diyor yanımdan ayrılmadan önce.

Wilder ve Madison bebek partisi hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben de gece için planlarımı düşünmeye başlıyorum. Şu anda hiçbir planım yok,

Ama ben bunun değişmesini istiyorum.

"Hey, sen," diye mırıldanıyor kulağıma iyi tanıdığım seksi bir ses, eli kalçamın üzerinden kayarak aletimin üzerinde duruyor.

Ona bakmak için dönüyorum. "Tiana." Kız muhteşem ama sikim onu fark etmiyor bile. Sikimin peşinde olduğu tek bir kadın varken ve bu o değilken olmaz.

Kendini bana doğru bastırıyor, sikimi okşuyor. "Seni birkaç haftadır görmedim. Nerelerdeydin?"

Bardağımlı boşaltıyorum. "Buralardaydım."

"Her zaman çok ketumsun, Gunnar." Kaşlarını çatı. "Peki sikine ne oldu? Dokunuşumu kaybetmediğimi biliyorum ama yarı sert bile değilsin."

"Son zamanlarda hayatımın hikayesi," diye mırıldanıyorum, aletimin çalışmasını istiyorum ama çalışmayacağını biliyorum. Bazı günler kaldırabiliyorum, ama giderek daha fazla kaldıramıyorum.

"Güzel, demek ben değil sensin."

Kıkırdıyorum. "Evet, kesinlikle sen değilsin."

Elini çekip yanımdaki tabureye oturuyor. "Bana bir içki ısmarlamalısın. Belki bu gece sevişmek yerine konuşmaya ihtiyacın vardır."

"Bebeğim, bu noktada konuşmak bile beni kurtaramaz ama teklifin için minnettarım."

Bana bakıyor. "Kahretsin, bu hatundan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi? Az önce ayrıldığın kız mı?"

Ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

"Evet, anlıyorum. Pek konuşkan biri değilsin." Çenesini bana doğru salladı. "Aletin tekrar çalışmaya başladığında beni ara. Seni özledim."

Bardan çıkarken, şu anda Chelsea'yi düşündüğüm gerçeğine lanet ediyorum. Seks hayatımı mahvettiği için onu sikeyim. Geçen gece sırf biraz seks yapabilmek için onu becermeliydim. Çünkü o zaman sikim kesinlikle çalışıyordu.

"Gunnar," diye seslendi Scott koridorun sonundan. "Sana bir dakika ihtiyacım var, kardeşim."

Ofisine girdiğimde masasına uzandı ve çekmecedен bir USB çıkardı. Bana uzatarak, "Bunu bu gece Joe Hearst'e bırakmanı istiyorum" dedi.

Hay sikeyim. Hayır.

Başımı salladım. "Yapamam."

"Bu pislikle zor bir geçmişin olduğunu biliyorum, ama bu işin bu gece halledilmesi gerekiyor ve bunun gerçekleşmesi için güvendiğim kişi sensin."

Kahretsin, başkanım bana böyle şeyler söylediğinde, istediği şeyi reddedemem. USB'yi alıyorum. "Halledeceğim."

"Aldığında bana mesaj at."

Kabul ediyorum ve bisikletime gitmek için ofisten çıkıyorum.

Belli ki Griff geçen hafta Hearst'le kavga ettiğim haberini başkanımızla paylaşmamış. Bunun için başkan yardımcıma bir içki borçluyum.

Scott'ın istediği şeyi yapmadan önce birkaç saatliğine Alexa'lara uğrayıp onunla ve Hayden'la akşam yemeği yiyorum. Hayden yarın Los Angeles'a dönmek için ayrılıyor, bu yüzden gitmeden önce arayı kapatmak iyi olacak.

"Ne zaman döneceksin?" Yemekten sonra Alexa'nın kanepesine uzanırken soruyorum.

"Sana tatlı, tatlı yalanlar söyleyecek," diye sesleniyor Alexa mutfaktan. "Ne söylerse söylesin üzerine bir ay ekle."

Ona bakıyorum. "Ne diyor bu?"

Başını sallıyor. "Günlerdir eve ne zaman döneceğim konusunda beni taciz ediyor. Bu konuda beni rahat bırakmıyor, ben de onu susturmak için Aralık'ı attım. Saçmaladığımı anladı."

"Sizi çok özleyiyor."

"Evet, biliyorum. Neyse ki hiç taşınmadınız." "Son zamanlarda iyi bir seçenek gibi görünüyor."

Hayden kaşlarını çatı. "Chelsea yüzünden mi?" "Evet."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ne oldu orada kardeşim? İkinizin sıkı fıkı olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum." Uzun bir nefes verdim. "Babası onun kulağına gitti, benden ayrılması ve onun için daha iyi olduğunu düşündüğü bir pislikle evlenmesi için onu ikna etti. İlişkimizin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Babası yüzünden beni ilk terk edişi değildi bu."

Kaşlarını çatarak devam ediyor. "Siz daha önce çıktınız mı? Bunu nasıl kaçırdım?" "Hayır, biz çıkmıyorduk. Lisedeyken bir partiden sonraydı. neredeyse tutuklanıyordum. Ondan sonra nasıl arkadaş olmadığımızı hatırlıyor musun?" Başını sallayınca, "Babası yüzünden oldu. Beni arkadaş olarak sevmediğine karar verdi ve arkadaşlığımızı bitirmesi için onu zorladı."

Hayden kanepeye yaslandı. "Vay canına, tamam. Bu sefer bitirmesi için onu nasıl ikna etti? O artık bir yetişkin, babasından korkan bir ergen değil."

"Benim yüzümden kulübe saldırıyordu. Bundan vazgeçsin diye Chelsea ilişkiyi bitirdi. Gerçi pek faydası olmadı; polisler bizi izlemeyi bırakmadı."

"Siktir. Peki neden diğer adamla evlendi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim, babaları tarafından ayarlandığı konusunda ısrar edip duruyor ama onları ne zaman birlikte görsem, o herifin üzerine atlıyor." Ve arkadaşlarına onunla ne kadar büyümlü şeyler yaşadıklarını anlatıyor.

"Onsuz daha iyisin gibi görünüyor, Mace." "Evet, öyleyim."

Kendinize yalan söylemenin en kötü yanı, söylediğinizde bu saçmalığa inanmanızdır, ancak gecenin köründe yalnız olduğunuzda, bu yalanların bir yalan olduğunu bilirsiniz.

Çünkü onu geri almak için her şeyi yaparsın. Kesin olarak bildiğim tek şey, özgür olup bir daha asla benim olamayacağını bilmektense, bir gün çıkıp gidebileceğim bir kızım olduğunu bilerek hapiste kalmayı tercih ederdim.

"Tamam," diyor Alexa, aramızdaki kanepeye çökerek, "biraz *Big Bang Theory* izleyeceğiz ve ikiniz de bu konuda benimle tartışmayacaksınız."

İnledim. O diziyi çok seviyor ve hatırlayamayacağım kadar uzun yıllar boyunca bizi ona maruz bıraktı.

Hayden bana gülüyor. "Sayıca azsın kardeşim." "Siktir, şimdi sevdin mi?" Eskiden o da benim gibi nefret ederdi.

Başını sallıyor. "Evet, bir süre çıktığım bir hatun beni bağımlısı yaptı."

"Kahrolası kadınlar," diye mırıldanıyorum. Bize asla yapmayacağımız şeyleri nasıl yaptırıyorlar?

Ne yaptığımı asla bilemeyeceğim.

Hearst'ün evinin önüne geldiğimde saat 21:00 civarıydı. O ve Chelsea Hamilton'da nehir kıyısında yaşıyorlar. Evleri bana ailemin evini, büyüdüğüm evi hatırlatıyor. Kocaman ve gösterişli, statü için tasarlanmış.

Ön kapıyı çaldım, burada olduğum için tedirgin ve kızgındım. Hearst'le uğraşmak zorunda olduğum için. Chelsea'nin babasıyla uğraşmayı bu orospu çocuğuna tercih ederim.

Hizmetçileri olduğunu tahmin ettiğim bir kadın beni içeri aldı ve Hearst'e burada olduğumu haber verirken fuayede beklememi söyledi. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve onu takip etmemi işaret ederek beni uzun, geniş bir koridordan geçirip ofisine götürüyor. Bana bir toplantının ortasında olduğunu söyleyerek, koridorun duvarına dayalı bir sandalyeyi işaret ediyor ve oturup beklememi söylüyor.

Tanrım, USB'yi ona itip vermesini söylemekten mutluluk duyardım ama Scott'ın bizzat benim vermemi istediğini biliyorum, bu yüzden oturup bekliyorum.

Hearst dışarı çıkmakta ağırdan alıyor, koridora adım attığında beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme kızdığı kadar kızgın görünüyor. "Sanırım USB sende."

Verdim. "Evet."

Elinde tutuyor. "İstediğim her şey bu mu?"

"Biliyorsam ne olayım. Sadece teslim etmek için buradayım."

Çenesini sıkıyor. "Senin kulübüne güvenmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, yumruklarım tekrar yüzüyle buluşmaya hazır. "O USB'de ne olduğuna dair ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama kulübüm her zaman mallarla gelir, yani bir şey istediysen, orada olacaktır."

"Belki de bunu söylemeliydin."

Yumruklarımı sıkıyorum, onları yanımda tutmaya çalışıyorum. "Siktir git." Gözlerinde bir şey p a r l ı y o r , karanlık ve berbat bir şey.

"Gergin görünüyorsun Mason. Chelsea'nin ve o yetenekli ağzının yerini doldurma konusunda pek şansın yok mu?"

Makara yapıyorum.

Zihnim geriliyor.

Kopuyor.

Kırılma noktasına ulaşıyor.

"Az önce bana ne dedin sen?" Hırladım.

Bu soru karşısında tatmin olmuş görünüyor ama bana daha fazla bok atamadan ofisinin kapısı açılıyor ve Chelsea'nin babası beliriyor. Hearst ve bana bakarak, "Joe, burada işin bitti mi? Sana ihtiyacımız var."

Gözlerimi Hearst'ten ayırmadan geri çekildim. "Evet, burada işimiz bitti."

Hearst çenesini koridora doğru salladı. "Çıkış şu tarafta. Çıkarken sana ait olmayan hiçbir şeye dokunma."

Bununla birlikte, o ve Novak kapıyı yüzüme çarparak ofisine geri döndüler.

Orospu çocukları.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştiriyorum ama daha çok düşüncelerimi sakinleştiriyorum. Evini darmadağın etmek için içimde yoğun bir istek var ama kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum: kulübüm için. Bu pisliklerle ya da başımıza açabilecekleri kanunlarla daha fazla sorun yaşamaya ihtiyacımız yok.

Lanet olsun.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek ofisinden uzaklaşıyorum. Chelsea'nin sesini duyduğumda koridorda yaklaşık on adım atmıştım.

Ayaklarım kendi kendine çalışmayı bırakıyor ve sesin geldiği yöne dönüyorum.

Kocasının ofisinden koridorun sonundaki odada oturuyordu. Görebildiğim kadarıyla bir kütüphane. Ne kadar da uygun; kocası yan odada çalışırken o burada oturup kitap okuyor. Beynimde kocasıyla burada, şurada, koridorda seviştiği görüntüler canlanıyor.

Telefonu kulağında bana bakıyor ve telefonun diğer ucundaki kişiye "Üzgünüm, gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Telefonunu kanepeye bırakarak ayağa kalkıyor, siyah elbisesi dizlerine çarparak düzeliyor. "Mason," diye nefes alıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Eskiden benim olan uzun kumral saçlarını çekiyorum.

Eskiden öpmek için benim olan dolgun kırmızı dudaklarını alıyorum.

Eskiden sadece bana bakan o güzel mavi gözlerini alıyorum.

Sonra bakışlarım sehpanın üzerinde açık, oyunun ortasında duran Monopoly tahtasına kayıyor ve aklımı kaybediyorum.

Vahşi, öfkeli bir enerji fışkırmasıyla kütüphaneye girip parmağımı Monopoly oyununa sokuyorum. "*Onunla* bizim lanet oyunumuzu mu oynuyorsun?"

Dudakları aralanıyor ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce oyuna bakıyor. Sanki doğru düzgün düşünemiyormuş gibi atılmış görünüyor, ben de "Hayatına devam ettiğini biliyorum ama senin için bir anlam ifade ettiğimi sanıyordum. Bu bizim ilişkimizdi. Senin ve onun değil. *Bizim*, Mayfair. *Çocukluğumuzdan* beri aramızdaki şey buydu."

"Mason-" diye başlıyor ama ben duymak istemiyorum.

"Hayır," diye hırlıyorum, eğilip oyunu masadan kaldırıyorum, Monopoly parası, kartlar ve oyun parçaları yere saçılıyor. "Sakin söyleme. Duymak istemiyorum."

Bana doğru geliyor, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, dokunabiliyorum, tadını alabiliyorum.

Gömleğimi tutarak yalvardı, "Lütfen bunu yapma. Gitmen gerek."

Öfke içime yayılıyor. Gitmesini hiç söylemediği tek kişi ben olmam gerekirken bana gitmemi söylüyordu.

Aklımın daha önce kırıldığını düşündüysem, yanılmışım. Şimdi koptu.

Saçlarından bir avuç tutup başını geriye doğru çekiyorum ve kokusunu içime çekebilmek için burnumu boynuna yaklaştırıyorum. Kahretsin, sevdiği vanilyalı parfüm damarlarımda ihtiyaç uyandırıyor. Aletim uyanıyor ve zihnimdeki karmaşa ne yaptığımı bilmediğim noktaya kadar karışıyor.

Saçlarını bırakıyorum, böylece onu kollarımın arasına alıp duvara yaslayabiliyorum. Bu odayı kocasının ofisiyle birleştiren duvara.

Onu duvara yaslayıp bir anlığına gözlerini buluyorum. Artık düşüncelerini okuyamıyorum ve bu beni kızdırıyor.

"Mason," diyor titreyerek, bacakları etrafımda ve elleri gömleğimi kavırıyor, "ne yapıyorsun?"

Kalçalarından tutarak onu yere yatırıyorum ve kemerine uzanıyorum. Kemerini çözüp yere atarken bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Sayamayacağım kadar çok sevdiğim bedenine. Doyamadığım vücuduna. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, elbisesini ortadan yırtıp açıyorum, böylece benim olması gereken o vücudu görebiliyorum.

Nefes nefese kaldı ve beni itmeye çalışırken gözleri büyüdü. "Lanet olsun, Mason, gitmen gerekiyor," diye tıslıyor.

"Gitmiyorum, Mayfair." Bir bacağımı onunkinin arasına sokuyorum ve kendimi ona yaklaştırıyorum. "Tam burada kalıyorum ve seni becereceğim." Elimi külotunun içine sokup parmaklarımı ıslak amcığında gezdiriyorum. "Kahretsin, benim için çok hazırsın."

Elleri umutsuzca beni itmeye çalışırken gözleri endişeyle kütüphane kapısına kaydı. "Joe hemen yan tarafta."

Bileklerini kavriyorum ve onu parmaklarken ikisini de başının üstündeki duvara sabitliyorum. Ağzımı boynuna götürerek homurdanıyorum, "Evet ve o tam orada otururken seni bu duvara karşı becereceğimi bilmek beni sertleştiriyor."

"Aman Tanrım, sen aklını kaçırmışsın."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Hayır bebeğim, onu üç ay önce kaybettim." Parmaklarımı onun içinde daha derinlere uzatıyorum. "Bana bunun iyi hissettirmediğini söyle. İçindeki parmaklarımı hâlâ sevmediğini söyle."

Duvara karşı kıvranıyor, bana karşı koyuyor. "Sevmiyorum. İyi hissettirmiyor."

Çenemi çalıştırıp bileklerini daha sert sıkıyorum. "Saçmalık. Bu boku böylece kapatamazsın, Chelsea."

"Lütfen bunu yapma Mason. Lütfen o bizi bulmadan git. Tanrım, kapı ardına kadar açık ve sen sessiz durmuyorsun. Her an buraya gelebilir."

Amını okşamaya devam ediyorum. Bana bunların hiçbirini hissetmediğini söylemeye çalışırken parmaklarımı ıslatıyor. O kadar saçmalıyor ki.

"Buraya gelmesi umurumda mı sanıyorsun?" Yüzümü eğiyorum ve boynunu ısıriyorum, dişlerimi öyle bir batırıyorum ki izi kalıyor. Onu böyle işaretlemek için hiç bu kadar ilkel bir ihtiyaç hissetmemiştim. "İstemiyorum amına koyayım. Amını sikerken beni izlemesini çok isterdim."

"Aman Tanrım," diye inliyor, gözleri açılıp kapanıyor, vücudu kamburlaşıyor, orgazmı onu paramparça ederken amı titreşiyor. Sonra o

nefes nefese gözlerini açıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Sikeyim.

Ellerini bırakıp sütyenini yırtıyorum, o da kemerimi ve kot pantolonumu çözmeye çalışıyor.

Dili zorla ağzıma giriyor ve beni daha önce hiç öpmemiş gibi öpüyor.

Çılgıncaydı.

Şiddetliyiz.

Pervasız.

"Lanet olsun," diye soluyor, sikimi eline alıyor. "Şu anda içimde olmana ihtiyacım var."

Benim de buna ihtiyacım var. Anlamak bile istemediğim bir şekilde.

Elbisesini çekip çıkararak onu duvara doğru döndürüyorum ve kalçalarını kavıyorum. "Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diyorum. Aklımı kaçırmış olabilirim ama onu hamile bırakmamın imkanı yok.

Öfkeyle başını sallıyor. "Evet, sik beni artık."

İçine girdim ve tüm dünya kapandı. Sadece ben ve o.

Birlikte.

Mutluluğu

kovalıyoruz.

Ondan nefret ediyorum ama içinde olmayı çok seviyorum. Onu hiç sikmediğim kadar sert sikiyorum.

Onu ısırıyorum ve işaretliyorum.

Acımasızım ve hiçbirini sikime takmıyorum.

O benim lanet kalbimi aldı; ben de bunu alıyorum.

"Ah, Tanrım, Mason," diye haykırıyor, anında kendini susturmak için kolunu ısırıyor.

Onu daha sıkı kavıyorum, sessizliğini sona erdirmeye çalışarak ona daha sert çarpıyorum. Bütün bunları kocasının da duymasını istiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum kendimi onun içine boşaltırken. "Lanet olsun."

Vücudumu onunkine bastırarak bir dakika daha içinde kaldıktan sonra çekiliyor ve fermuarımı geri çekiyorum.

Chelsea yüzünü bana döndü, teni ellerim ve dişlerim tarafından boka batırılmıştı. Kıyafetleri ayaklarının dibine serilmişti, elbisesi lime lime olmuştu. Bu haliyle çok güzeldi, dudakları şişmiş ve yüzü arzuyla canlanmıştı.

Kahretsin, her şey etrafımda yıkılıyor.

O artık benim değil.

Ve tekrar çılgınca kapıya baktığında, bu gerçek yüzüme vuruldu.

Tek kelime daha etmeden dönüp kütüphaneden, evden ve onun lanet hayatından çıkıyorum.

Onun içinde olmayı seviyor olabilirim ama bunun artık benim ayrıcalığım olmadığını hatırlamam gerekiyor. Artık bunun için lanet bir kocası var.

CHELSEA

Duştan çıktıktan sonra havluma uzandım ve kurulanmak için dışarı çıktım. kendimden geçtim. Bu sabah her zamankinden daha erken uyandığım için minnettarım çünkü aklım başımda değil ve her şey daha uzun sürüyor. Bunun nedeni dün gece hayatıma tekrar giren 1.80'lik pislik. Onu düşünmeden duramıyorum. Kütüphaneden çıkarken her zamankinden daha sinirli görünüyordu ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü Mason'ın birden fazla kez aşırı öfke sergilediğini gördüm. Dün gece buraya nasıl bir ö f k e y l e geldiğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Monopoly oyununu görünce çok sinirlendi ve hemen Joe ile oynadığımı düşündü. Bu gerçeklerden o kadar uzak ki komik bile değil. Kimseyle oynamıyorum; Mason'la birlikte olduğumu hayal ederek kendi kendime oynuyorum. Onunla birlikte olduğumu, bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak için kendime izin vererek geçirdiğim zaman. Joe asla

Benimle Monopoly oynamasını istemezdim.

Kurulandıktan sonra aynaya bakıyorum ve Mason'ın vücudumda bıraktığı izleri görüyorum. Boynumda ısırık izleri ve kalçalarımnda çürükler. Çürükler kıyafetlerimle kapatılabilir. Onlar için o kadar da endişelenmiyorum. Sorun olacak olan lanet ısırık izleri. Joe onları görürse, kıyamet kopar. Kocamın erken kalkmayı sevmesi iyi bir şey. O zaten aşağıda ofisinde, bu da bana yer ve

Bu izleri nasıl kapatacağımı bulma zamanı. Kış olsaydı ve boynuma bir atkı sarabilseydim çok daha kolay olurdu ama Ekim'de olduğumuz için bu bir seçenek değil. Bahar Brisbane'i neredeyse es geçiyor; hava atkı için çok sıcak.

Yarım saat sonra, Joe'nun dikkatini boynumdan ziyade vücuduma çekmek için bilinçli olarak seçtiğim midi bir elbise giymiştim. İş için pek uygun sayılmaz ama bugünkü endişelerimin en önemsizi bu. Kolsuz siyah elbisenin süper yüksek bir yakası ve vücudu saran bir kalıbı var. Her zaman dikkatini çekeceğini bildiğim askılı topuklu ayakkabılarla kombinledim ve elbisemden hala görünen ısırık izlerini kapatmak için kat kat kapatıcı sürdürdüm.

Mutfağa girdiğimde Joe kaşlarını çattı. Hizmetçimiz Maria kahvaltısını hazırlarken o mutfak adasında oturmuş kahvesini yudumluyordu.

"Günaydın, Maria." Kendimi kocam için hazırlarken gülümseme ve tatlılıkla içeri süzülüyorum.

Maria gülümsüyor. "Günaydın, Bayan Hearst. Kahvaltı ister misiniz?"

Onunla evlendiğimde Joe'nun soyadını almamış olmama rağmen Maria beni hep bu isimle çağırır. Bu onu çok kızdırdı ama ben vazgeçmedim. Ona hayatımı ve bedenimi verdim; bunu ona veremezdim.

"Hayır, teşekkür ederim Maria. Bu sabah sadece bir kahve içeceğim."

"Yemek yemelisin," dedi Joe, bakışlarını hâlâ elbisemin üzerinde gezdiriyor, hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Aç değilim."

Maria kahvaltı servisini bitirip mutfaktan çıkıyor. Konuşmalarımızın hararetlenebileceğini biliyor ve her zaman bizi yalnız bırakmakta acele ediyor.

"Bugün işte neler yapıyorsun?" diye soruyor, neyse ki iştahımı rahat bırakıyor. Bu aramızda bir anlaşmazlık konusu. Onunla evlendiğimden beri iştahımı kaybettim ve o beni sürekli yemek yemeye zorluyor. En son

konuyu zorladı, kavgamız onunla bir gün boyunca konuşmayı reddetmemle sona erdi.

"Her zamanki gibi." Karşısında durup bu konuyu daha fazla uzatmamasını diliyorum. Yine de konuyu değiştirmemeye dikkat ediyorum. Joe zeki bir adam, akıllı çoğu kişinin çalışmadığı şekilde çalışıyor; bunu yaparsam bir şeyler sakladığımı anlayacaktır.

"Ofis için biraz fazla giyinmişsin, sence de öyle değil mi?"

Önce elbiseme sonra da ona bakıyorum. "Belki, ama bu akşam Nicholas ve Pam'le akşam yemeği yiyeceğimizi hatırladım ve bir müşteriyle geç saate kadar randevum olduğu için, işten doğrudan restorana gitmem gerekebilir diye bunu giymeye karar verdim."

Dudakları birbirine yapıştı. "Elbiseyi giymek yerine yanında götürebilirsin."

İçimi çekiyorum. "Güne gerçekten de kıyafetlerim üzerine bir tartışmayla mı başlayacağız?"

"Çalışanlarımın böyle bir elbise giymesine tahammül edemem Chelsea. Üstünü değiştirmen gerek."

"O zaman iyi ki patronum değilsin. Üstümü değiştirmeyeceğim."

"Ama ben senin kocanım." Gözleri söylemediği her şeyi söylüyor ama ben onun sözsüz uyarısını görmezden gelmeyi seçiyorum. Mason'ın izlerini görmesiyle ilgili risk, bu uyarıyı görmezden gelme riskinden daha büyük.

Kahvemi yudumluyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum, iliklerime kadar hissettiğim endişenin bir zerresini bile göstermiyorum. Siktir git Mason, beni bu duruma soktuğun için. Ama Tanrım, Joe'nun yaptığım şeyi öğrenmesinden duyduğum endişe ve korkunun her saniyesine değdi. Mason'a son bir kez sahip olmak ve ona bu kadar pervasızca ve tutkuyla sahip olmak, istediğimi bilmediğim her şeydi. Beni işaretlemiş, en sevdiğim elbisemi mahvetmiş ve Joe ile tartışmama neden olmuş olabilirdi ama bunların hiçbirini geri alamazdım.

"Bugün seninle tartışmak istemiyorum Joe," dedim. "Lütfen bu elbiseyi giymeme izin verin. Bilmen gerekiyorsa, beni güzel hissettiriyor ve kendimi güzel hissetmeye ihtiyacım var."

bugün güzel."

Bu onu yavaşlatır. Kafasını karıştırıyor. Bunu gözlerinde görüyorum ve sessizce kendime beşlik çakıyorum. Böyle ihtiyaç anlarında ona böyle şeyler söylemeyi unutmamalıyım.

O hangi yöne gideceğine karar verirken uzun bir sessizlik anına katlanıyorum ve sonunda, "Eğer mecbursan" diyor. Yeni bir konuşmaya başlamadan önce pastırmasının bir kısmını yiyor. "Cuma gecesi hafta sonu için şehir dışına çıkmam gerekiyor. Pazar öğleden sonra evde olacağım."

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini göstermemek için kendimi zor tutuyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Sydney. Tüm hafta sonu iş toplantılarım var."

"Tamam." Başımı sallıyorum, sahip olacağım tüm boş saatleri düşünüyorum. Joe hafta sonlarımızı beni çok sıkran sosyal aktivitelerle doldurmayı seviyor. Ayrıca evde olduğu ve sürekli beni izlediği için hafta sonları beni diken üstünde tutuyor.

Ben iş e-postalarımı karıştırırken o kahvaltısını bitiriyor. İş bitince de adaya geçip kahve hazırlıyor. Bu, her sabah şoförü bizi iş için şehre götürmeden önceki standart rutinimiz. Ben kendi yolumu kendim bulmayı tercih ederim ama Joe birlikte gitmekte ısrar ediyor. Bu beni kontrol edebilmesinin bir başka yolu. Bunun tamamen farkındayım ve buna izin veriyorum çünkü onunla savaşmaya daha değer başka mücadelelerim var.

Elleri kalçamda gezinirken e-postalarımı bitiriyorum ve o da arkamdan yaklaşıyor. Tedirginlik tenime yayılıyor ve "Bu gece benim için hazır olmanı istiyorum." dediğinde hâlâ sakınım. Dudaklarını çıplak omzuma indiriyor ve beni öpüyor. "Dün gece yatağa geldiğimde uyuyakalmıştın."

Tanrım, hayır.

Seks yaparsak ısıruk izlerini ve morlukları görecektir.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Regl dönemimdeyim."

Parmakları kalçamı kavırıyor, derimi kazıyor. "Umurumda bile değil." Bir an önceki tedirginliğim içime doğru kayıyor.

"Benim umurumda." Yüzümü ona dönüyorum, umutsuzca gözlerinin boynumdan olabildiğince uzakta olmasını istiyorum. "Regl olduğumda seks yapmaktan hoşlanmıyorum."

Boynundaki damar nabız gibi atıyor. "Bunun değişmesi gerek. Bu gece."

Kahvesini alıp mutfaktan çıkarken bu gece ne yapmak istediğine dair hiçbir şüphem kalmıyor.

"CHELSEA." Patronum öğle yemeğinden hemen önce kafasını ofisime soktu, sinirli görünüyordu. "Bu sabah senden bakmanı istediğim dosyaları bitirdin mi?"

Kahretsin. Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, hâlâ onları inceliyorum. Bana yarım saat daha verebilir misin? O zamana kadar bittiğinden emin olurum."

"Siktir," diye mırıldandı. "Tamam, yarım saat. Bitir şu işi."

O gittikten sonra koltuğumda arkama yaslanıyorum ve kalemimi masanın üzerine bırakıyorum. Şu ana kadar berbat bir sabah geçirdim ve günün yakın zamanda düzeleceğini de sanmıyorum. Patronum genelde tanıdığım en sabırlı adamdır, ama bugün çok gergin; müşterilerim beni arayıp sorunlarının hemen çözülmesini istiyorlar; ve bunun da ötesinde, iş arkadaşlarımdan biri olan Brielle, sırf babamın başbakan olması nedeniyle işte özel ayrıcalıklara sahip olduğumu düşündüğü için bana karşı en büyük kaltağı yapıyor. Bu haftalardır devam ediyor ve ben onun sinsî sözlerini görmezden geldim ama bugün ona nereye gideceğini söylemeye hazırım. Babam başbakan olduğu için işte hiçbir şey alamıyorum. Aksine, kanıtlamam gereken daha çok şey var ve herkesten daha çok çalışmam gerekiyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Alexa: Bu akşam yogaya gitmek ister misin?

Ben: Geçen gün hoşuna gittiğini

biliyordum! Alexa: Eee?

Ben: Ugh, yapamam. Bu akşam Joe'nun arkadaşlarıyla yemeğim var.

Alexa: Nasıl oluyor da Joe ve seninle yemeğe hiç davet edilmiyorum? Ben: Güven bana, bu istediğin bir davet değil.

O artık senin kocan, bebeğim. Beni ondan sonsuza kadar uzak tutamazsın.

Mason'ın evliliğim hakkında bildiği hikayeyi Alexa da biliyor. Mason hapse girmesin diye onu terk ettiğimi sanıyor. Joe'yla babamın politik kariyerine yardım etmek için evlendiğimi düşünüyor. Bunlar doğru olsa da, hikayenin tamamı değil, ama bu ikisinin de asla bilemeyeceği bir hikaye.

Ben: Bilmeyeceğim. Ama ne dilediğine dikkat et, demek istediğim bu. Joe'nun yemekleri bizimkiler kadar eğlenceli değil.

Alexa: Eminim öyledir. Benimle yaptığın gibi onunla da kafayı bulduğunu hayal edemiyorum.

Ben: Düşünmüyorum. Kahretsin, gitmeliyim. Önümüzdeki yarım saat içinde patronum için bir yığın iş yapacağıma söz verdim. Bir saat sonra görüşürüz xx

Alexa: Görüşürüz o zaman xx

Bugün birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Patronum için bu dosyaları bitirmezsem yemeğe çıkamayacağım, bu yüzden dikkatimi dağıtan her şeyi bir kenara bırakıp yirmi beş dakikamı bu dosyaları bitirmek için harcıyorum. Bir dakika kala dosyaları masasına bırakıyorum.

"Teşekkürler Chelsea," diyor. "Bunun için minnettarım ve daha önce ters davrandıysam özür dilerim."

Ona el salladım. "Her şey yolunda. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Başını sallıyor ve işine geri dönüyor.

Banyoya gidiyorum ve orada Brielle ile karşılaşıyorum.

Ben içeri girerken ruj sürüyor ve aynada bana pis bir bakış fırlatıyor.

Kendime yürümeye devam etmemi söylüyorum ve bir an için yürüyorum ama sonra duruyorum. Bu sabah Joe'yla birlikte alarmda olduğum ve bugün yapmam gereken onca şeyle uğraşırken bir yandan da bir şeyler yapmaya çalıştığım için bugün sinirlerim çok gergin.

Bu gece kocamı benden nasıl uzak tutacağımı bulmalıyım. Bu noktada, kendimi zehirleyip hastanede, ondan çok ama çok uzakta olmayı göze alamam.

Brielle'in saçmalıklarından da bıktım.

"Herkesle karşı kalmak mısın yoksa sadece bana mı?" diye sordum.

Rujunu sürmeyi bitirmek için zaman ayırırken bana ters ters bakıyor. Dudaklarını şapırdatarak bana doğru döndü. "Senden hoşlanmıyorum Chelsea ve soyadının sana kapıları açmasından da hoşlanmıyorum. Hiçbirimizden daha iyi değilsin, bu yüzden sana daha iyi davranılmamalı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana ne senden ne de bir başkasından daha iyi davranılmıyor."

"Evet, öyle. Ve bu sen Hearst ailesiyle evlenmeden önceydi. Yani, evlendikten sonra işe dönme zahmetine katlanmana bile şaşırdım. Bankada milyonları olan muhteşem bir kocan var. Neden hepimize bir iyilik yapıp evde oturmuyor ve seninle ilgilenmesine izin vermiyorsun?"

"Ah, çünkü ben öyle bir adama bel bağlayacak türden bir kadın değilim. Ve çünkü hayatta bir erkeğin etrafında dönmeyen hedeflerim ve hayallerim var."

"Evet, burada olman şirkette başka birinin sahip olabileceği bir yeri işgal ediyor. İşe gerçekten ihtiyacı olan birinin."

Göğsümü yumrukluyorum, öfkem yükseliyor. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

"Ta ki bebek sahibi olmaya başlayana kadar, o zaman burada geçirdiğin tüm bu zaman, senin gitmeni beklemek zorunda kalan başka biri için zaman kaybı olacak." Daha da yaklaşıyor. "İstifa et ve günlerini alışveriş yaparak ve kocanın aletini yalayarak geçir. Hepimiz çok daha mutlu oluruz."

Hiç düşünmeden ona bir tokat attım.

Elini yanağına götürürken gözleri açılıyor. "Bunu az önce yapmadın."

Nefes alışım hızlandı. Düzgün düşünemiyorum, çok kızgınım. "Evet, az önce öyle yaptım ve sen bunu hak ettin. Bir daha asla böyle bir şey söyleme."

bunu bana bir daha söyleme."

"Yoksa ne olur? Babanı ya da kocanı üzmekten korktuğun için üstlerine koşup kışını öpmelerine izin mi vereceksin?"

Ona bakarken göğsüm sertçe inip kalkıyor. Söylediği her şey beni hayrete düşürdü. Düşündüğümünden daha da zehirli. "Bu fikirleri nereden edindiğini bilmiyorum Brielle, ama burada kimse akrabam olduğu için bana yalakalık yapmıyor."

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" Başını sallıyor ve bana acıyormuş gibi bakıyor. "Bu dünyayı Novak'lar ve Hearst'ler yönetiyor, bu da senin gibi kadınların tüm yol boyunca ücretsiz geçiş hakkına sahip olduğu anlamına geliyor. Elde ettiğin her şey hayatındaki erkekler sayesinde tatlım, yaptığın işte iyi olduğun için değil. Bunu ne kadar çabuk anlarsan hepimiz için o kadar iyi olur."

Bu sözlerle birlikte banyodan çıkıp gitti ve beni dayak yemiş gibi hissettirdi. Diplomamı ve ardından bu işi almak için çok çalıştım ve şirkette yaptığım işin iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden başarımın bağlantılarım yüzünden olduğuna inanmıyorum. Ama Brielle gibi zorba biri kulağınıza girdiğinde zor oluyor. Sorgulamamanız gereken şeyleri sorgulamaya başlıyorsanız ve her ne kadar sorgulamamaya çalışsam da, bugün bana söylediği her bir kelimenin üzerine düşüneceğimi biliyorum. Hiçbirine inanmamak için elimden geleni yapacağım ama zorbaların söylediği şeyler her zaman bir şekilde iz bırakır. Bilmem gerekirdi; babam tüm hayatımı bana bunu öğreterek geçirdi.

Banyodaki işimi bitirip ofisime dönüyorum ve yolda aldığım Facebook bildirimini kontrol ediyorum. Alexa denemeyi düşündüğü yeni bir kuaförün linkini paylaşmıştı ve ben de tam ona dokunacaktım ki Mason'ın fotoğrafını içeren bir gönderi gördüm. Facebook'ta hala arkadaş olmamız, ikimizin de diğerini arkadaşlıktan çıkarmamış olması çılgınca. Mason Facebook'a pek girmiyor, bu yüzden beni silme zahmetine girmemesini anlıyorum, ama ben her gün buradayım ve bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Şu anda baktığım fotoğrafı o paylaşmadı; başkanının eski sevgilisi Harlow'un bir gönderisinde etiketlenmişti.

Hanımfendi. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ama asıl hoşuma giden şey erkeklerin fotoğraflarını paylaşması, bu da hiç beklemediğim bir anda Mason'a rastladığım anlamına geliyor.

Tanrım, onu geride bırakıp hayatıma devam etmem gerekiyordu ama işte buradayım, umutsuzca onun bir parçasını arzuluyorum. Benden bu kadar çabuk uzaklaştığı için nefret etmek istediğim adamın bir parçasını çaresizce arzuluyorum. Hayatıma devam *ettiğimi* düşündüğünü ve bu yüzden bunu yaptığını biliyorum ama yine de derin bir yara açtı. Alexa bana bunun onun için bir şey ifade etmediğini söyledi, ama bu önemli değil; benim için bir şey ifade ediyordu. Onunla sadece yatmadı. Bildiğimden emin olmak için bu gerçeği her yerde yayınladı. Beni incittiğinden emin olmak için.

Joe'dan bir mesaj geldiğinde uygulamadan çıkıyorum.

Joe: Akşam yemeğinden yarım saat önce restoranda olmanı istiyorum. Ben: Neden?

Joe: Babanla ilgili bir yazı için kısa bir röportaj ayarladım. Bir fotoğrafımızı ve birkaç soru istiyorlar.

Ben: Müşterimle işimi zamanında bitireceğimi garanti edemem.

Mesajdan aramaya geçti.

"Bu işi hallet Chelsea," diyor, sesi uyarıya dönüşüyor. "Bu gece röportajı yapabilecekleri tek gece."

"İşim benim için önemli Joe. Bunu anladığını sanmıyorum." "Ve bu konudaki hassasiyetimi anladığınızı sanmıyorum. Senin Babam beni tanıtımdan sorumlu tuttu; ihtiyacı olan şeyi sağladığımdan emin oluyorum."

Birkaç derin nefes alırken elim telefonumun etrafında sıkılıyor. "Gerçek bir hıyar olabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

"Farkındayım. Bu gece görüşürüz. Saçının açık olduğundan emin ol. Böyle daha iyi fotoğraf veriyor."

Hat kesildi ve ben telefona bakakaldım.

Ondan nefret ediyorum.

Alexa'ya bir mesaj gönderdim.

Ben: Joe bu hafta sonu yok. Sahilde kız kıza bir hafta sonuna ihtiyacımız var.

Alexa: Tanrım, evet! Bütün kızlarla mı yoksa sadece biz mi? **Ben:** Herkesi davet et.

Alexa: Tamamdır!

Dört gözle beklediğim bir şey olmayalı çok uzun aylar oldu; birkaç günlüğüne hayatımı unutmak ve kocamın yapmamdan nefret ettiği her şeyi yaparak en iyi hafta sonunu geçirmek niyetindeyim.

Restorana beş dakika kala varabildim. Alexa ile öğle yemeğimi iptal etmek ve Joe'yu mutlu etmek için son müşteri toplantımı öne alabilmek için tüm öğleden sonra şeytan gibi çalışmak zorunda kaldım. Bu gerçek yüzünden çok kızgıyım, ama Joe söz konusu olduğunda çok fazla topum var ve bu onunla savaşıma degecek bir savaş değil. Şu anda odaklanmam gereken en önemli şey onu bedenimden ve Mason'ın izlerinden uzak tutmakken olmaz.

Ben geldiğimde barda oturuyordu ve ona doğru attığım her adımı takip ediyordu. Ayağa kalkıp elini belime doluyor ve ağzını kulağıma götürüp "Aferin kızıma" demeden önce yanağımdan öpüyor.

Bu sevgi gösterisi göstermelik.

Selamlama ise bana patronun kendisi olduğunu hatırlatmak için. Pislik herif.

Elimi yanağına götürürken ona sıkıca gülümsüyorum. "Günün nasıldı, sevgilim?"

Çenesini çalıştırıyor. "Dikkatli ol Chelsea. Bu gece havamda değilim."

Elimi bırakıyorum ve restoranın etrafına bakıyorum. "Zamanında geldim. Gazeteci de öyle olsa iyi olurdu."

Joe yanımdan geçip gitti. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Bir dakika içinde dönerim."

Dönüyorum ve Mason'ın kapı aralığından beni izlediğini görünce bir an için nefes almayı bırakıyorum. Griffle birlikte ve burada olduğu için kızgın görünüyor.

Joe beni bırakıp onlara doğru gidiyor ve onları bardan dışarı çıkarıyor. Artık onları göremeyene kadar onları izliyorum. Sonra bir bar taburesine çöküp şarap sipariş ediyorum. Geçirdiğim günden sonra buna ihtiyacım var. Mason'ı gördükten sonra da ihtiyacım var. Birbirimize rastlamadan aylar geçirmeyi başarmıştık ama şimdi her yerde o var. Nedenini bilmiyorum ama görünüşe göre kulübü Joe ile bazı işler yapıyor. Nedenini öğrenmek için aklıma bir not aldım. Onu daha ne kadar her gün görmeyi bekleyebileceğimi bilmem gerekiyor.

Joe dönmeden önce gazeteci ortaya çıkıyor. O geldiğinde, ilk şarabımı yudumladıktan sonra ikinci şarabımı sipariş etmiştim. Kötü bir şey değil; bu, onu ilgi çekici bir sohbet ve kahkahayla büyüleyecek kadar rahatladığım anlamına geliyor.

"Güzel," diyor Joe geri döndüğünde, "ikiniz tanışmışsınız."

Ona gerçek bir eşin yapacağı gibi kocaman, geniş bir gülümseme fırlatıyorum. "Sevgilim, gel de Susan'a bana nasıl evlenme teklif ettiğini anlat." Susan'a bakıp göz kırpyorum. "O çok romantik biri. Beni bayılttı."

Joe beni dikkatle izliyor. Benden başka hiç kimse onun beyninde olup bitenleri fark edemezdi. Sadece yansıtmaya özen gösterdiği sevgiyi görürlerdi. Ama ben onun nasıl izlediğini görüyorum ve şu anda onunla oynamak için yeterince içtim.

Yanıma geliyor, sahte evlenme teklifimizi anlatırken kolunu rahatça omuzlarıma koyuyor. Bu hikâyeyi birlikte bulmadık. Beni yapmaya zorladığı ilk röportaj sırasında uydurdum ve o zamandan beri her anlattığımda süsledim. En son anlattığımda beni bir kenara çekti ve hikayeye fazladan katmanlar eklemeyi bırakmamı kesin bir dille söyledi. Bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"Peki bebek Hearst'leri ne zaman bekleyebiliriz?" Susan sordu.

O bu soruyu sorarken aldığım şarap yudumunda neredeyse boğuluyordum.

Joe beni sıkıca sarıyor. "Umarım yakında." Gözlerinde ihtiyatlı bir parıltıyla bana bakıyor. "Üzerinde çalışıyoruz."

Elimi göğsüne koyuyorum. Sevgiyle. Hem de çok sevgiyle. "Sevgilim, bir dedikodu başlatmayalım. Bu kimse için adil değil." Susan'a bakıyorum ve tatlı tatlı gülümsüyorum. "Aptalca davranıyor, Susan. Bu aramızda bir şaka. Elbette çocuk istiyoruz, ama ben daha yirmi beş yaşındayım ve kariyerimin başındayım, bu yüzden çocuk konusunu ciddi olarak düşünmemiz için birkaç yıl geçmesi gerekecek."

Joe'nun parmakları koluma giriyor. "Üzgünüm Susan, ama bu işi hemen bitirmeliyiz. Akşam yemeği misafirlerimiz az önce geldiler."

"Ah, tabii ya!" Susan haykırıyor. Joe geldiğinden beri telaş içindeydi. Onunla tanışan çoğu kadın aynı deneyimi yaşar. Keşke onun yıkıcı yakışıklılığının ruhuyla uyuşmadığını bilselerdi. "Bu röportaj için çok teşekkür ederim. Yazılır yazılmaz bir kopyasını göndereceğim."

Joe viskisine uzanır ve onun uzaklaşmasını izlerken bir yudum alır. Sonra bana baktı. "Bunu bir daha sakın yapma."

Ses tonu her yanıma sarıyor. İçtiğim şarap bile sesinin yarattığı etkiyi azaltmıyor. Onunla kafa kafaya vermek istemekle kaçmak istemek arasında gidip gelmekten nefret ediyorum. Joe beni öyle bir idare ediyor ki, bazı günler işleri olurlarına bırakıyor, bazı günler ise kılını bile kıpırdatmıyor. Hangi şeyleri görmezden gelmeyi reddettiğinin bir nedeni ya da nedeni yok gibi görünüyor, bu yüzden henüz bir oyun kitabım yok.

Beni ne kadar etkilediğini göstermemek için elimden geleni yaparak biraz şarap içiyorum. Sonra tam olarak hissetmediğim bir risk alıyorum, ama lanet olsun ona, bu ilişkide korkuya izin vermeye devam edemem. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimde, tüm gücü ona vermeyi kabul etmedim. "Yakında çocuk sahibi olmayacağım, Joe. Bu

anlaşmamızın bir parçası değildi ve bunu insanlara söylemeden hoşlanmıyorum."

Hissettiği hoşnutsuzluk tüm yüzüne yayılmıştı. Öyle ki şu anda ona bakan herkes bunu en az benim kadar net görecektir. Bir dakika öncesinin tüm numaraları yok oldu. "Anlaşmamız bir evlilik içindi. Bana kalırsa evlilikler çocuk doğurur, Chelsea. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bugün havamdayım. "Ve bebek sahibi olmak söz konusu olduğunda gücün aslında bende olduğunu hatırlarsan iyi edersin. Bu benim bedenim, senin değil. Beni bu konuda zorlama çünkü çocuksuz kalmak hoşuna gitmeyecek."

Cevap vermeye fırsat bulamadan şarap kadehimi boşalttım, elimdeki çantayı aldım ve ondan uzaklaştım. Banyoya kadar yol boyunca titredim. Çoğunlukla öfkeden, ama biraz da korkudan. Bu evlilik hazırlıklı olmadığım bir savaş alanı.

Banyoda acele etmedim. Bu yemeği atlatabilmek için kendimi yeterince sakinleştirmem gerekiyordu. Tekrar bara ve restorana bağlanan koridora çıktığımda Mason'ı duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş, yüzünde hâlâ o kızgın ifadeyle buluyorum.

Şaşıyorum ama sadece bir anlığına çünkü öfkem beni ele geçiriyor. Dün gece onunla, bugün Brielle'le, bu sabah ve bu gece Joe'yla yaşadığım tüm duygular bir araya gelmiş ve "Siktir git!" diye bağırdığımda içimden patlıyor.

Kıcını duvara yaslayıp kollarını kavuşturarak kaşlarını kaldırdı ve "Dün gece bunu yaptım ve bana hiçbir faydası olmadı" dedi.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, tüm bedenim onunla bu savaşı verme ihtiyacıyla yanıyor. Joe'yla hayatımdaki savaşların çoğunu görmezden geliyor olabilirim ama Mason'dan uzaklaşabilecek tek bir parçam bile yok. "Benim edindiğim izlenim bu değildi."

Burun delikleri alevlendi. "Durumu yanlış anladın prenses. Ben sadece size neyi kaçırdığınızı gösteriyordum."

"Hiçbir şey kaçırmıyorum." Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Bugünlerde hayatımın her yerinde varlar.

Yüz hatları kararıyor. "Evet, kocan ve o muhabirle gerçekten çok rahat görünüyordun."

Kıskançlığı içimde hoşuma gittiğini itiraf etmekten utandığım duygular uyandırıyor. "Ne istiyorsun Mason? Ona geri dönmek zorundayım."

"Tabii ki istiyorsun." Çenesi sıkıştı ve bir an için gözlerini benden kaçırdı. Sonra yüzünü tekrar benimkine çevirerek elbisemin boynuna uzanıyor. Elbisemi aşağı çekerek başparmağını tenimde gezdiriyor ve gözlerini boynuma dikeyyor. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Beni bırakıyor, duvarı itiyor ve koridordan restoranın çıkışına doğru ilerliyor.

Gidişini izlerken kalbim hızla çarpıyor, hem geri gelmesini hem de bir daha hayatıma adım atmamasını diliyorum.

Aklım başıma gelmeden önce arkasından biraz fazla uzun süre bakıyorum. Joe'ya geri dönmem gerekiyor ama önce boynumu iki kez kontrol edip Mason'ın ısırık izlerinden herhangi birini açığa çıkarmadığından emin olmalıyım. Bugün uğraşmam gereken son şey bu.

"YEMEK SIRASINDA SESSİZDİN," diyor Joe restorandan eve dönerken.

Arabanın diğer tarafına bakıyorum, kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklerken beni izlediğini görüyorum. Yağmur hafifçe yağıyor, su damlacıkları camlardan aşağı süzülüyor ve keşke yaşamak zorunda kalmasaydım dediğim bir gecenin müziğini oluşturuyor. "Sen ve Nicholas bütün geceyi iş konuşarak geçirdiniz. Benim sohbete katacak hiçbir şeyim yoktu."

"Chelsea, konuşmanın herhangi bir noktasında söz alabilirdin. Konuyu değiştirebilirdin." Işık yeşile döner ve dikkatini tekrar yola yöneltir. "Düşündüğünün aksine, bunun aramızda bir ortaklık olmasını istiyorum. Senin de evliliğimize ve hayatımıza dahil olmanı istiyorum."

Penceremden dışarı bakıyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bugün aramızda geçen her şey beni bunların tek kelimesine bile inanmaya yöneltmedi.

Gecenin erken saatlerinde tuvaletten döndükten sonra, Mason'ı gördükten sonra, Joe bana faul yaptı. Bu, yemeğin yarısı boyunca sürdü. Gerçi bunu bekliyordum, ona yakın zamanda çocuk istemediğimi söyledikten sonra. Yemeğin ikinci yarısı o kadar kötü değildi, ama bir ile on arasında bir ölçekte, on onun tam pislik seviyesinde olduğu, bu akşam yemeği sekiz olarak değerlendirildi. Belki de yemeğe başlarken zaten onunla aynı ruh halinde olduğum içindir, ama her iki durumda da asla tekrar yaşamak istemediğim bir geceydi. Ve şimdi gecenin geri kalanını, Mason'ın üzerimdeki izlerini görmemesi için onu savuşturarak geçirmem gerekiyor.

Joe elini bacağıma koydu. "Beni görmezden gelme."

Ona dönüp bakıyorum, üzerimdeki elini düşünmekten kaçınıyorum. Elbisemi yakıyor ve eve vardığımızda ne olacağına dair endişelerimi artırıyor. "Güven bana, görmezden gelmiyorum."

Bacağıma sıkıca kavırıyor. "Bu tavırdan bıktım artık. Belki de birlikte daha fazla zaman geçirmeliyiz, böylece beni daha iyi okumayı öğrenebilirsin. Asistanıma takvimimde bir yer açmasını söyleyeceğim. Arada bir hafta sonu kaçamağı yaparız."

Oksijen ciğerlerime girmeyi bırakıyor. Hafta sonlarını onunla geçiremem. Brisbane'de onunla geçirmek yeterince kötü, ama en azından burada etrafımızda başka insanlar var. Hafta sonları uzakta olmak, yalnız zaman geçirmenin işareti. Ve seks. Tanrım, hafta sonları tamamen seksle ilgili ve bu onunla daha fazla istediğim son şey.

"Takvimini temizlemene gerek yok. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum. Takvimine göre çalışacağım ve sen müsait olduğunda bize ekstra zaman ayıracağım.

özgür." Ağzımdan çıkan her kelimedenden nefret ediyorum ama alternatifinden daha çok nefret ediyorum.

Bana bakıyor. "Bunu takdir ediyorum."

Tekrar önüme baktığında, tuttuğum nefesi dışarı veriyorum.

On beş dakika sonra evdeyiz ve Joe gece ortaya çıkan bazı işlerle ilgilenirken ben kendimi banyoya kilitledim. Bana birazdan kalkacağını söylemişti, bu yüzden dün gece Mason'ı becerdiğimi öğrenmeden önce son çıldırışıma başlıyorum.

"Chelsea," diye seslendi, yatak odamıza beklediğimden çok daha erken geldi. İşinin en az bir saat süreceğini sanıyordum.

"Bir dakika içinde çıkacağım," diyorum, damarlarımdaki korkunun sakinleşmesini istiyorum, böylece en azından stresli görünmeyeceğim. Bu iyi bir görüntü olmayacak ve dikkatini yanlış yönlere çekecek.

Bir dakika geçti.

İki.

Beş.

Banyonun kapısını açıyorum ve Joe'nun hiçbir yerde bulunmadığı yatak odasına çıkıyorum.

Tanrım, bu oyun şimdiye kadar oynadığım en sevmediğim oyun.

"İşte buradasın," diyor geri dönerek.

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, öyle ince bir sınırdayım ki.

Döndüğümde onunla çarpışıyorum, bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Bir elini belime doluyor, diğerini saçlarımın arasından geçirip başımı tutuyor. Dudakları bir anda dudaklarıma yapışıyor ve dili benden teslimiyet istiyor.

Bir sonraki hamlemi çılgınca düşünürken onu öpüyorum. Eli elbisemin fermuarına gittiğinde, ağzımı onunkinden çekiyorum. Bakışlarına karşılık vererek, "Sana regl dönemimde seks yapmaktan hoşlanmadığımı söylediğimde ciddiye aldın" diyorum.

Kucağından inmeye çalışıyorum ama o bana daha sıkı sarılıyor.

"Ben de sana bunun değişmesi gerektiğini söylediğimde ciddiye aldım." Sesi karanlık, önümde uyarı zilleri yanıp sönüyor.

Elinden kurtulmak için kendimi zorlarken kalbim neredeyse gğsmnden fırlayacakmış gibi atıyor. "Bu değişmeyecek, Joe."

Çenesi kenetleniyor ve içinde verdiği savaşı görüyorum. İtaat etmememden hoşlanmıyor ama bunu zorlayıp zorlamayacağından emin değilim. Evliliğimizin bir noktasında bunu yapacağından hiç şüphem yok. Sadece o noktaya henüz ulaşıp ulaşmadığımızı bilmiyorum.

Kemerini zyor, gözleri sıkıca benimkilerde.

ıkarırken pantolonunun kumaşı üzerinde kayarken çıkardığı ses korkumu arttırıyor.

Yatağın zerine bırakıyor ve parmaklarını pantolonunun düğmesine götürüyor.

Dğmeyi açıp fermuara uzanıyor.

"Her zaman seksten zevk almayı öğreneceksin, Chelsea. Emin olacağım

Bu

." Kusacağım.

Elim dalgınca boynuma gidiyor.

Bu ısırık izlerini ve morlukları saklayabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum.

ondan.

Fermuarını indiriyor ve bana doğru uzanıyor.

Eli boynumda kıvrılıyor, henüz varlığından haberdar olmadığı izlere dokunuyor.

Ağzını benimkine yaklaştırıp beni tekrar öpüyor.

Sert. Talepkâr. Soğuk.

Bu onun gücünün bir
hatırlatıcısı. Olacakların bir
vaadi.

Ağzımla işi bittiğinde, elini başımın üstüne götürüyor. Beni aşağı iterek, "Eğer bu gece beni becermek istemiyorsan, onun yerine dizlerinin üzerine kebilirsin." diyor.

Kocamın sikini ağzıma alırken, sırf bunu atlatabilmek için onun Mason'ınki olduğunu hayal ediyorum. Onu emerken, hala Mason'ı düşünüyorum. Ve sonra, yatağın benim tarafımda bir top haline kıvrıldığında, çok, çok uzak gelecekte bu adamla bir daha asla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayacağım günü düşünüyorum.

O gün yeterince yakın olamaz.

Tek umudum, o geldiğinde kendimi tamamen kaybetmemiş olmak.

GUNNAR

Bu haftanın canı cehenneme. Başından beri berbattı. Şimdi Joe Hearst'ün saçmalıklarıyla ilgileneceğim uzun bir öğleden sonraya bakarken, uyandığımdan daha kızgınım. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü dün gece Chelsea ve Joe'yu gördükten sonra yatağı kızgın girdim ve uyandığımda içimde hala o kızgınlık vardı.

Griffle kulüp işlerini bitirdikten sonra onunla takılmaktan kendimi alamadım. Chelsea'yi onunla ve o muhabirle izledim. Kolunu ona dolmasını ve onu kendine çekmesini izledim. Bir şeyler söylediğinde gülüşünü izledim. Elini onun göğsüne koyup sevgiyle ona baktığında işim bitmişti. Kahretsin, bittiğini sanmıştım ama hayır, hâlâ kendime işkence etmeyi tercih ediyordum, onu banyonun dışındaki koridorda bekliyordum.

Ona, onu becermenin bana hiçbir şey katmadığını söylemişim. Bu tam bir saçmalıktı. Ona olan ihtiyacımı yeni bir seviyeye çıkardı ve o zamandan beri neredeyse her saniyemi onu düşünerek geçirdim. O lanet banyonun dışında onu tekrar becermek istedim. Özellikle de boynundaki ısıruk izlerimi gördüğümde.

"Gunnar," diyor Griff bu öğleden sonra Hearst için görüşmemiz gereken ilk pisliğin ofis binasına girerken. "Kendini tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Bunun için birlikte mi? Çünkü sana bakıyorum ve sende sakinliğe dair hiçbir şey göremiyorum."

"Bu çok büyük bir kelime, Griff."

Gözleri kızgınlıkla parlayarak durdu. "Ukalalık yapmak istiyorsan, bununla başa çıkabilirim ama bu saçmalığı dışarıda halletmemiz gerekecek."

Hay sikeyim.

Uzun bir nefes verdim. "Kusura bakma kardeşim. Ben iyiyim."

Bir süre sessizce beni izliyor. "Bundan emin misin, çünkü oraya gidip işleri berbat etmene ihtiyacım yok. Hearst ya da Novak'ın taşaklarını sıkmasına ihtiyacım yok."

"Eminim." Emin değilim ama bunu ona söylemiyorum.

Bana bir parmak sallıyor. "Eğer işleri berbat edersen, bu benimle geldiğin son iş olur. Onun yerine seni Indigo'da çalıştırırım."

Tanrım, bu lanet bir tehdit ve o da bunu biliyor. Storm'un striptiz kulübünde çalışmak yapmak istediğim bir şey değil. Hem de hiç. O striptizcilerden bazıları kafamı şişiren mızımız sürtükler.

Onu görmek için geldiğimiz adamın ofisine kadar takip ediyorum. Bizi tereddütle içeri alıyor, Griff neden burada olduğumuzu söyleyince de kısa sürede öfkeye dönüşüyor.

"Novak'ı desteklemeye devam etmemiz için dostça bir hatırlatma," diyor Griff. "Desteyinizi çekerseniz başvurunuzu bloke ettirir." Adamın ticari gelişimini ilerletmek için ihtiyaç duyduğu bir imar başvurusu.

Adamın yüzü kıpkırmızı olur. "Geri dön ve Novak'a söyle, eğer bana kazık atarsa, ben de ona kazık atarım."

"Hayır," diyor Griff benim söyleyeceğimden daha sakin bir şekilde, "sen sadece bize desteğinin garanti olduğunu söyle, biz de bunu ona geri götürelim. Bundan sonra uslu duracak ve sen de gelişimini sağlayacaksın."

"Hiçbir şeyi garanti etmiyorum. Getiriyor gibi görüldüğü mevcut politikalarla değil."

Griff ona doğru hamle yapıyor ve adam etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken irkiliyor. "Bu ifadeyi gözden geçirmek ister misin?" Griffin sesi daha koyu bir tona bürünüyor; daha yeni ısınmaya başlamıştı.

Adam başını sallar. "Hayır. Ve ikinizin de gitme vakti geldi." "Almaya geldiğimiz şeyi alana kadar gitmiyoruz," diyor Griff.

"O zaman bir sorunumuz var."

Tanrım, böyle giderse bu iş bütün gün sürebilir.

Adama doğru yürüyorum ve onu kabaca gömleğinden yakalıyorum. Onu kendime çekerek homurdanıyorum, "Duymak istediğimiz bu değil. Tekrar dene."

Gözleri korkuyla parlıyor. Takım elbise giyen, masa başında çalışan bir sık kafalı. Bu tür bir güç, onun gibi erkeklerin bizim istediğimiz şekilde karşılık vermeleri için ihtiyaç duydukları şeydir. "İstedğini elde etmek için beni tehdit mi edeceksin?"

Gömleğini daha sıkı kavıyorum. "İstedimizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Gözlerim masasının üzerinde bir kadınla çekilmiş çerçeveli fotoğrafına takılıyor. Çenemi sallayarak, "Bu senin karın mı?" diye soruyorum. Masum aile üyelerini tehdit etmekten hoşlanmam ve bunu yapmam ama her seferinde işe yarıyor.

Yüzünü gerçek bir korku kaplıyor ve alnında ter çizgileri oluşuyor. "Onu bu işe karıştırma."

Onu geri itiyorum, böylece kışının üstüne düşüyor. Üstünde duracak şekilde hareket ederek, "Bunun için Novak'a destek vermen gerekecek" diyorum. Bırakın onun istediği bir şeyi gerçekleştirmeyi, Novak'ın adını söylemek bile beni sinirlendiriyor. Bu, kulübüm için üstlenmek zorunda kaldığım en kötü iş.

Adam bana bakıyor, seçimini yapamamış. Onu istediğimiz yere yaklaştırdığımı biliyorum, bu yüzden biraz daha baskı uyguluyorum. Masasına doğru yürüdüm ve çerçeveyi aldım. Onu tutarak Griff'e, "Onun için bir adresimiz var mı?" diye soruyorum.

Griff başını sallıyor. "Evet."

"Bekle! Dur!" Adam yerden kalkıp bana doğru geliyor ve çılginca karısının fotoğrafına uzanıyor. "O pisliğe desteğimi vereceğim, ama karımın yanına yaklaşırsan, basınla bir röportaj yapar, Mark Novak ve kirli işleri hakkında bildiğim her şeyi anlatırım."

Kahretsin, bunu yapmasını çok isterdim. Ama bu seçenek benim işime yarayacağı kadar kulübümün işine yaramıyor, bu yüzden değerli çerçevesini geri almasına izin verdim ve "Anlaştık gibi görünüyor" dedim.

Griff telefonunu adama doğru tuttu. "Size bunun bir kopyasını göndereceğiz." Adam kaşlarını çatı. "Bunu siz mi kaydettiniz?"

"Biz aptal değiliz," diyorum başımı sallayıp ofisinden çıkmadan önce.

Griff de beni takip ediyor ve asansörlere ulaştığımızda ona bakıp "İnsanlar bizi hep hafife alıyor" diyorum.

Başını sallıyor. "Evet ve bu bizim işimizi çok daha kolaylaştırıyor."

"Bu beni çok sinirlendiriyor."

Asansör geldiğinde içine giriyoruz ve Griff zemin katı seçiyor. "Düşüncelerini nasıl değiştireceğini anladığın zaman hayatın çok daha kolay olacak kardeşim."

"Bunu nasıl anladın?"

"İlk varsayımının ötesine bak. Bir duruma ilk bakışta görmediğin şeyi ara. Bütün dünya sana açılacak." Duraklıyor. "Ve belki de her zaman insanları yumruklamaya bu kadar hazır olmayacaksın."

Griff bazen çok derin konuşur. Ona büyük saygı duyuyorum ama söylediklerine her zaman katılmıyorum. "Bunu dikkate alacağım," diye mırıldanıyorum. Neden etrafta dolaşıp masum insanları yumrukladığımı düşündüğünü anlamıyorum. Yumruklamak istediğim tek insanlar bunu hak edenlerdir.

Hearst'ün listesindeki herkesi halletmemiz dört saat sürdü ve işimiz bittiğinde kendimi bir şişe biranın içinde boğmaya hazırdım. Kulüp binasına dönüyorduk ki Hearst'ten bir telefon geldi.

Ben arabayı sürerken Griff telefonu aldı. "Yarım saat içinde orada oluruz" dediğini duyduğumda kendimi bıçaklamak istiyorum.

"Onu görmeye gitmek zorunda mıyız?" Direksiyonu boğmaya çalışıyormuşum gibi kavrayarak soruyorum.

"Evet."

Yön değiştirebilmek için sol şeride geçerken kızgınlığımı kendime saklıyorum. Indigo'da çalışmak kulağa iyi bir fikir gibi gelmeye başladı.

Hearst'ün evine vardığımızda Griff kamyonetten inerken, "Sen burada bekle," diyor.

"Memnuniyetle." Radyoyu açıyorum ve onu beklerken arkama yaslanıyorum.

O ayrıldıktan beş dakika sonra, Hearst evden çıktığı sırada siyah bir Range Rover garaj yoluna giriyor. Chelsea'nin Range Rover'dan inişini ve Hearst'ün onu karşılamasını bekleyişini izliyorum. Güneş gözlüklerini çıkarıp onunla tartışmaya başladığı bir konuşma yapıyorlar. Radyoyu kapatıyorum ve onun yüksek sesini duyuyorum.

"Planlarınızı iptal edin. Bu akşam ailemle yemek yiyeceğiz," diyor. Ses tonu, daha önce yaşadığımız tartışmalardan nefret ettiğini bildiğim bir ses tonu.

"İptal etmiyorum, Joe. Planlarımı dün, sen yemeğe çıkmaya karar vermeden çok önce yaptım. Ayrıca, ailen beni özlemeyecek." Son cümleyi neredeyse tükürüyordu.

Hearst onun pazusunu tutuyor, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert. Öne doğru oturdum. Ne oluyor lan? "Senin tavırlarından bıktığımı söylemiştim."

Hearst'e ters ters bakıyor, sonra elini çekip çantasına uzanıyor ve bir zarf çıkarıyor. "İşte istediğin evraklar." Zarfı ona doğru itti. "İşe dönmem gerekiyor. Bir dahaki sefere ihtiyacın olduğunda

çok acil bir şey varsa, asistanınızın teslim etmesini sağlayın. Senin için koşturacak vaktim yok."

Kadın Range Rover'a geri dönüp kapıyı çarparken, adam dönüp evlerine doğru ilerliyor.

Bütün bunlar da neydi böyle?

Birkaç dakika geçtikten sonra Chelsea tekrar araçtan çıkar. Ön bahçesinde volta atarken telefonuyla hızlı bir konuşma yapar. Görüşmeyi bitirdiğinde çömeliyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. Emin olamıyorum ama ağlıyor gibi görünüyor.

Hay sikeyim.

Chelsea ağladığında hiçbir zaman iyi başa çıkamadım ve şu anda her ne kadar umursamak istemesem de, az önce tanık olduğum şeyden hoşlanmıyorum ve onun bu yüzden ağladığını görmekten hoşlanmıyorum.

Arabadan çıktım ve çimlerin üzerinden ona doğru ilerledim. "Hearst'le aranızda ne haltlar dönüyor?"

Başını kaldırıyor ve gözyaşlarıyla dolu yüzüyle karşılaşıyorum. "Git buradan Mason. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye tersliyor.

"Olup olmaması umurumda değil. Az önce sana dokunma şeklinden hoşlanmadım."

Ayağa kalkıyor, sanki benimle kapışacakmış gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Artık neyi sevdiğin önemli değil; ben onunum, senin değil. Ve ne var biliyor musun? İkinizle de uğraşmaktan bıktım. İkiniz de ne halt istiyorsanız alın ve sonuçlarıyla beni baş başa bırakın." Bana ters ters bakıyor. "Dokunmak, ısırarak ya da becermek için senin değilim ve artık senin için endişelenmeyeceğimden eminim."

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı.

Ben ne yapıyorum ki? Ondan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, haklısın. Benim lanet hatam. Bir daha yapmayacağım."

Cevabını duymak için beklemiyorum; arabaya geri dönüyorum. Şükürler olsun ki Griff de aynı anda evden çıktı da motoru tekmeleyip

Buradan siktir olup gidelim. Ne boktan bir gündü.

CHELSEA

Şarabımı yudumluyorum ve kocamın babamla konuşmasını izliyorum.
Bu

Perşembe gecesi, Joe'nun arkadaşlarıyla akşam yemeğinden önce yaptığımız o felaket röportajdan iki gece sonra, babamın kampanyası için küçük bir bağış toplama etkinliğindeyiz. Küçük derken yaklaşık üç yüz kişi. Joe'nun dikkatini kaybetmeye çalışmam için bunun iyi bir boyut olduğu düşünülebilir ama Joe'nun nerede olduğuma dair altıncı hissi var ve gözü hep üzerimde.

Şimdi kafasını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Şarabımı yudumlamaya devam ediyorum çünkü bu onu kızdıracak. Dün gece bana alkol tüketimimi azaltmam gerektiğini söyledi. Bütün gün içebilmek için bugün neredeyse işi iptal edecektim.

Evleneli beş haftadan biraz fazla oldu ve bu hafta her şeyin daha da kötüye gittiğini söyleyebilirim. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama onunla daha çok tartışıyorum. Kendimi daha fazla savunuyorum. Daha fazla hayır diyorum. O da giderek daha talepkâr olmaya başladı, yani ikimizin arasında, ilişkimizde çok fazla gerilim var.

Bu gerginliğin bir kısmı dün, işte olmam gerekirken ofisine gidip onun için bazı evrakları almamı talep ettiğinde doruğa ulaştı. Başta hayır demiştim ama sonunda kabul edene kadar ısrarını sürdürdü. Sonra ön bahçede Mason'ın da şahit olduğu bir tartışma yaşadık. En iyi anım değildi ama uzun ve zor bir hafta geçirdim.

Joe'nun Mason'ın üzerimdeki izlerini keşfedeceğinden korkmak ve onun aşağılık yöntemlerine karşı koymak arasında gidip geliyordum.

Mason'a çok kötü davrandım ama kendimi durduramadım. Bu haftaki stresimin çoğunun sebebi oyken olmaz. Beni ısırıldığı için Allah belasını versin. Joe ile tartışmamdan sonra bana haklı bir endişeyle baktığında ben de biraz panikledim. Mason'ın nefretinin çözülmesi, ikimizin de adım atmaması gereken kaygan bir yokuş. Onu uzaklaştırma amacıma ulaştım ve daha sonra eve geldim ve kendimi boş odalardan birine yatırmadan önce Joe ile çılgık çılgıca bir kavga ettim. Bundan hoşlanmadı ama beni yatağıma geri dönmeye zorlamadı.

Bu gece bana karşı çok daha dikkatli davranıyor. Konuşmak yerine sessizce beni izliyor. Sanırım daha çok konuşmasını tercih ediyorum, en azından o zaman düşüncelerinin ne olduğunu biliyorum. Böyle davrandığında hiçbir fikrim olmuyor ve bu da beni strese sokuyor. Şarap benim başa çıkma mekanizmam.

"Chelsea," diyor babamın asistanı Nicola, "babam onu görmeni istedi. Seninle konuşması gereken bir şey var."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Nicola."

Dediğini yapmadan önce bardağıma boşaltıyorum. Bütün hafta boyunca babamla konuşmadım. Joe'yla evli olmanın en güzel yanı bu; babam bugünlerde beni yalnız bırakma eğiliminde, ama bunun tek nedeni pis işlerini Joe'ya yaptırıyor olması.

Joe hâlâ babamla birlikte ve benim yaklaşmamı izliyor, onlara katıldığında bana uzanıyor. Dudaklarıma bir öpücük kondurarak, "Unutma, bu gece halka açık bir yerdeyiz," diyor.

Ona hayranlıkla gülümsüyorum. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Chelsea," diye araya giriyor babam. "Bu akşamki konuşmamı yaparken Joe ve senin sahnede annen ve benimle birlikte olmanızı istiyorum. Açıkladığım yeni politikalar nedeniyle bu hafta onaylanma oranlarımız düştü. Çabalarımızı artırmalı ve güçlü bir aile olarak varlığımızı sürdürmeliyiz."

Başımı salladım. "Elbette." Daha azını b e k l e m i y o r d u m , o yüzden neden bana bunu söyleme zahmetine girdiğinden emin değilim.

"Bu konuda bu kadar rahat olma," diye tersliyor babam, kızgınlığını gizleme zahmetine bile girmeden.

"Dikkat et baba, insanlar izliyor."

Dudakları düzleşti ve Joe'ya baktı. "Onunla ilgilenmeniz için sizi yalnız bırakayım." Bana tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı.

"Neden onu kızdırmakta ısrar ediyorsun?" Joe soruyor, sesi kadar sinirli görünüyor.

"Neden bana pislik gibi davranmakta ısrar ediyor?"

"Az önce kaba olacak ne söyledi ya da ne yaptı?"

"Dürüst olmak gerekirse Joe, bu benimle babam arasında. Senin bu işe karışmana gerek yok."

"Ama benim var. Seninle evlenmek beni ikinizin tam ortasına koydu ve ben burada seninle uğraşmaya çalışıyorum."

"Ailemize hoş geldin. Bu evliliği kabul ettiğine memnun değil misin?"

Çenesini çalıştırırken burun delikleri genişliyor. Asistanı sözümüzü kesip Joe'ya odanın öbür ucuna gitmesi gerektiğini söyleyince onun gazabından kurtuluyorum.

Gitmeden önce yüzünü benimkine doğru eğiyor ve uyarıyor, "Şarabı fazla kaçırma. Ve bu gece saçlarını açmanı istemiştim. Git ve düzelt."

Yanımdaki masada oturan kadınların, yanlarından geçerken onun kıcını izlemelerini izliyorum. Onlara onu alabileceklerini söylemek istiyorum. Bunun yerine, başka bir şarap aramak için bara doğru ilerliyorum. Saçıma gelince, şarabımı içerken daha sonra onun bok listesinde olmayı ne kadar istediğimi düşünerek zaman geçireceğim. Belki saçımı düzeltirim, belki de ona kocaman bir siktir çekerim.

Balo salonunun kapısından geçerken, Mason'ı gördüğüme yemin edebilirim. Kesinlikle görmedim.

Eminim Joe bu gece kulübün güvenliğini sağlamamıştır.

Yine de kendime engel olamıyorum; kendim görmek için odadan çıkıyorum. Fuayede bir sürü insan dolaşıyor ve onu görene kadar hepsinin arasından geçiyorum. Otelin dışında telefonuyla konuşuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan otelin kapısını itip ona katılıyorum. Aptalca bir hareketti ama kendimi durduramadım.

Arkası bana dönüktü ve kulak misafiri olmaya çalışmasam da konuşmanın bir kısmını yakalayabildim.

"Evet, biliyorum anne ama senin için endişeleniyorum. Kemoterapi alırken hastanede seninle oturacak birine ihtiyacın var mı? Muhtemelen izin alabilirim," diyor.

Alexa bana annelerinin kanser olduğunu söyledi. Nasıl olduğunu öğrenmek için Mason'a ulaşmak istedim ama vazgeçtim. Sesindeki endişeyi duyunca bu kararımdan pişman oldum.

Annesinin söylediklerini dinledikten sonra şöyle diyor: "Babamın bu konuda sana destek olmaması beni çok kızdırıyor. Ben yanında olacağım." Kısa bir süre duraksadıktan sonra, "Bu pazarlığa açık bir konu değil. Orada olacağım." Dönüp benimle yüz yüze geliyor. Dudaklarından "Siktir" döküldü. Sonra annesine döndü: "Gitmem gerek anne. Yarın görüşürüz." Aramayı sonlandırmak için telefona yapıştı, gözleri bana dikilmişti. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Vay canına, artık benimle konuşma şeklini gerçekten seviyorum, Mason."

"Dün benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirttin, bu yüzden şu anda neden sana baktığımı merak ediyorum."

Haklı, dün bunu ona açıkça söyledim ama Tanrım, nefreti nefes almamı zorlaştırıyor. Yine de zorluyorum. "Konuşmanızı dinlemek istememiştim ama bir kısmını duydum. Sen iyi misin?"

Gözleri inançsızlıkla parlıyor. Ya da belki güvensizlik. "İyiyim ama iyi olmasaydım senin ilgine ya da yardımına ihtiyacım olmazdı Chelsea."

Acımı yutuyorum ama lanet olsun, jilet gibi aşağı kayıyor. Konuyu zorlayıp gerçekten nemsediğimi görmesini sağlamaya çalışıp alışmamaktan emin olamadan, beni pis bir bakışla izlediği birkaç dakika daha ona bakıyorum. İnatçı tavrını göz önünde bulundurarak başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyorum. Ancak son anda ona dönüp, "Sevdiğinde başka kimseyi sevmezsin Mason, ama nefret ettiğinde acımasız olursun" diyorum.

Cevap vermiyor; sadece bana bakmamayı diliyormuş gibi ters ters bakıyor.

Joe için saçımı düzeltmeye karar verdikten sonra balo salonuna geri dönüyorum. Bir gecede iki pisliğe dayanamam.

GUNNAR

"Gunnar, lütfen mutfakta bana yardım eder misin?" Harlow diyor ki Cumartesi günü onun ve Scott'ın evine vardktan on beş dakika sonra. Scott kulübü barbekü yemeğine davet etti ve görünüşe bakılırsa şu ana kadar yaklaşık otuz kişi gelmiş. Pek havamda değilim ama kulüp buluşmalarına hep giderim.

"Elbette," diyorum neden bana sorduğunu merak ederken. Özel bir yemek pişirme yeteneğim olduğu söylenemez.

Bana kocaman bir gülümseme fırlattı. Bana sorarsanız şüpheli bir gülümseme. Bir şeylerin peşinde olduğunu gösteren bir gülümseme. "Teşekkür ederim."

Onu mutfağa kadar takip ettim, orada bana salata doğrama işi verdi. Evet, lanet olası şüpheli. Benden daha önce hiç böyle bir şey yapmamı istememişti.

Madison bize katıldı, Harlow'a baktı ve "Senin yerine ben bakabilirim tatlım" dedi.

"Ben iyiyim ama buzdolabından kıymayı alıp rissol yapmama yardım eder misin?"

"Elbette, ama aşırıya kaçma, tamam mı?"

Harlow başını sallıyor ama bu işi uzatmaya niyeti olmadığı benim için bile açık. Nedenini Allah bilir. Ben de onun kadar hamile olsaydım, bütün gün kıcımların üstüne otururdum.

Madison rissole üzerinde çalışmaya başladı. Bana bakarak, "Kardeşinin geçen hafta şehirde olduğunu gördüm. O nasıl?" dedi.

Siktir, bu hatunlar Hayden'a bayılıyor. Son dört filmi gişe rekorları kırdı ve şimdi Madison da dahil olmak üzere her kadın ve kedisi ondan bir parça istiyor. Madison çoğu kadın kadar kötü değil, çünkü yıllar içinde onunla birkaç kez takılmış ve her erkek gibi osurup geçirdiğini biliyor, ama haberleri takip ediyor ve Avustralya'da olduğunu her zaman biliyor.

"O iyi. Yeni bir film üzerinde çalışmaya başlamak için Los Angeles'a döndü."

"Oh, bu Hayden mı?" Nash'in yaşlı karısı elinde cips paketleriyle mutfığa girerken soruyor.

"Evet," diyorum.

"Son filmini geçen hafta izledim," diyor. "Bayıldım."

"Ben de bayıldım," diyor Nash, onun ardından içeri girerek, "çünkü o gece hiç şansım olmadığını düşündüğüm bir anda biriyle yatmamı sağladı."

Kadife ona pis bir bakış fırlatıyor. "O gün bir pislik gibi davranıyordun." "Hayır, o gün benden yapmamı istediğin şeyi yapıyordum."

Velvet cipsleri mutfak tezgâhının üzerine bırakır ve kocasına gözlerini devirir. "Nash, sen bir pislik gibi davranıyordun. Senden çamaşırları yıkamamı istemiştin. Sen de kendi bokunu yıkamaya devam ettin. Kocaman bir pislik. Şimdi düşünüyorum da, keşke o gece seni becermeseydim."

Madison başını Nash'e doğru sallar. "Katılıyorum, bu çok aptalca bir hareket."

Hiç tanımadığım bir piliç kafasını mutfığa uzatıyor, Harlow'u görene kadar kaybolmuş gibi görünüyor, o noktada gülümsüyor ve "Hey, Harlow." diyor.

Harlow ona sırtıyor ve içeri gelmesini işaret ediyor. "Louise! Gelebilmişsin. Millet, bu Louise, spor salonundan bir arkadaşım." Mutfağın içinde dolaşp piliç için isimlerimizi sayıyor. Bana geldiğinde gülümsemesi artıyor ve şöyle diyor: "Louise, bu Gunnar. Salataları hazırlarken ona yardım eder misin?"

Louise bana gülümsüyor. "Merhaba." Sonra Harlow'a, "Elbette, biraz da makarna salatası getirdim." diyor.

Harlow başıyla buzdolabını işaret ediyor. "Orada onlar için yeterli yer olmalı, ama yoksa güvertedeki buzdolabında daha fazla yerimiz var."

Louise buzdolabında yer açıyor, eğilip bana kışını gösteriyor. Tam benim tipim, günlerce kıvrımları olan esmer bir kadın ve o kalçaları bir erkeğin rahatlıkla kavrayabileceği türden, ama benim aletim hiç ilgilenmiyor. Ben de ilgilenmiyorum, ama Harlow'un buradaki oyununun ne olduğunu anladım: çöpçatanlık yapıyor, bu da önümüzdeki öğleden sonranın cehennem olacağı anlamına geliyor. Harlow, birlikte mükemmel olacağını düşündüğü iki kişi hakkında bir fikir edindiğinde, acımasızca davranıyor.

"Kulübün üyesi misin?" Louise salatalara yardım etmek için bana katıldığında söylüyor.

"Evet." Cevabı zaten biliyordu; sadece havadan sudan konuşuyordu.

Gülümsüyor. "Ne kadar zamandır?"

"Yaklaşık iki yıldır tam yama."

Domatesleri almak için bana doğru uzanıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Açık konuşmak gerekirse, Harlow bana senden bahsetti. Bekâr olduğunu ve iyi anlaşıcağımızı düşündüğünü söyledi ve bizi bir araya getirmek için çok uğraştığını biliyorum ama ben bu tür şeylerle ilgilenmiyorum. Belki sana da benim hakkımda aynı şeyi söylemiştir diye bunu bilmeni istedim."

Bu, bugün duyduğum en iyi şey olabilir. "Bildiğim iyi oldu ve bilgin olsun, ben de bu tür şeylerle ilgilenmiyorum."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Tanrıya şükür." Domatesler üzerinde çalışmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizliğe bürünüyoruz. Salatalıkları doğramayı bitirdiğimde, "Bugün buraya gelmeyi ne kadar istemedin?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Çok ama Harlow'a söz verdim ve sözümü asla tutmamaya çalışırım, işte buradayım."

Lanet olsun, buna saygı duyuyorum. Verdiği sözü tutan birine. "Scott'la tanıştın mı?"

Başını sallıyor. "Harlow'un hiçbir arkadaşıyla ya da ailesiyle tanışmadım. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum."

Arka güvertenin kapısı kayarak açılıyor ve J içeri giriyor, gözleri anında bana kayıyor. "Dikiş çemberine katılıyor musun, Gunnar?"

Madison kızları Willow'u onun elinden alıyor ve "Katılırsan sen de bir iki şey öğrenebilirsin" diyor.

Gunnar sırtıyor ve onu öpmek için yüzünü eğiyor. Sonra da kıcına şaplak atarak, "Bilmem gereken her şeyi biliyorum bebeğim," diyor.

Kadın gözlerini deviriyor. "İnan bana, bilmiyorsun."

"Biraz dışarı çıkıp bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Bir saat kadar sonra dönerim" diyor ve kızının başının üstünü öpüyor.

"Tamam." Kız başını sallıyor.

J bana bakıyor. "Sana ihtiyacım var kardeşim."

Harlow kafasını kaldırır. "O meşgul, J. Başka birini alabilir misin?"

Louise'in gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarının kıvrılışını yakalıyorum. Karşılığında ben de hızlıca sırtıyorum.

"Hayır, bu sefer Gunnar'a ihtiyacım var, Harlow," diyor J.

Ağzımı Louise'in kulağına doğru eğiyorum. "Bana yanında bir koltuk ayır. Yıllar boyunca tuzağa düşürölme hikâyelerimizi paylaşabiliriz."

Gözlerindeki gülümseme hayatımda gördüğüm en içten gülümsemelerden biri. "Bunu sana daha önce de mi yaptı?"

Başımı salladım. "Evet."

"O hikâyeleri duymak için sabırsızlanıyorum" diyor, gözlerindeki gülümseme dudaklarına ulaşıyor.

Eşyalarımı alıp J'yi bisikletlerimize kadar takip ediyorum. "Neler oluyor?"

"Wilder'ın restoranda halletmemiz gereken bir sorunu var." Bisikletine binmeden önce bana baktı. "Bana borçlusun kardeşim."

"Ne için?"

"Kıçını Harlow'dan kurtardığım için."

"Bunu biliyor muydun?"

"Evet, Madison bahsetmişti."

"Beni uyurabilirdin." "Hayır, seni biraz kıvrandırken görmek hoşuma gidiyor."

Başımı salladım. "Lanet olası pislik."

"Bunun peşini bırakmayacak mısın?"

"Bir süreliğine kadınlara ara veriyorum." Sikim tatilde olduğu için zorunlu bir ara.

"Hayatını adamak isteyip istemediğini sormadım."

Kaskımı aldım. "Bir şeylerle ilgilenecek miyiz yoksa bütün gün burada durup konuşacak mıyız?"

"Harlow'la uğraşman için seni orada bırakmalıydım," diye mırıldanıyor ama bunu kastetmediğini biliyorum. J bazen pisliğin teki olabiliyor ama her zaman bana göz kulak oluyor. Hep korudu. Beni kulübe getiren oydu.

Restorana doğru yola çıkarken Louise'i düşünüyorum. Bunu yaptığım anda beynimin hemen Chelsea'ye gitmesi çok yazık. Birkaç haftadır sürekli onunla karşılaşıyordum ama bağış gecesindeki son karşılaşmamız en kötüsüydü. Otel süitlerinden birinde olan Moss'a bir şey bırakmak için kısa bir süreliğine uğramıştım; Chelsea'yi görmemek için elimden geleni yapmıştım ama işte oradaydı. Annemle konuştuğumu duyduktan sonra bana iyi olup olmadığımı soruyordu. Bu beni çok şaşırttı. Ona iyi olmadığımı söylemek istedim. Ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Ama bir gün önce artık onun olmadığımı açıkça belirtmişti, ben de ona siktir olup gitmesini söyledim. Bu, bu hafta her gün onun içinde olmayı düşünerek uyandıktan, günü onu tekrar düşünmeden geçirmek için mücadele ettikten ve geceleri gözlerimi onun görüntüleriyle kapattıktan sonraydı. Pazartesi günü onu asla becermemeliydim. Ona dokunmak ve tadına bakmak, çığlıklarını tekrar aklıma getirdi ve her şeyi alt üst etti.

"YARDIMIN İÇİN TEŞEKKÜRLER KARDEŞİM," diyor Wilder bir saat sonra, Trilogy'ye bela aramak için gelen pislikleri ayıklamasına yardım ettikten sonra. Bir adam ve bir grup arkadaşı eski sevgilisi ve onun yeni erkek arkadaşına dert yanmak için oradaydı. Kız onu yeni adamla aldatmış ve adam intikam almaya kararlı görünüyor. Her şey benim için eve çok yakındı; onun tarafını tutmak istedim.

"Buradaki işin bittikten sonra Scott'a mı gidiyorsun?" J ona sorar.

"Wilder, konuşmamız gerek," der Scarlett, ofisine girip sözünü keserek.

Bi

ze. "Tanrım, şimdi ne olacak, Scarlett?" Wilder mırıldanıyor.

Kaşlarını çatıyor. Bunda yeni bir şey yok; zamanının çoğunu kaşlarını çatarak geçiriyor.

Onu. "Hıyarlık etme. Sana iki saat önce rezervasyonlarla ilgili bir sorunumuz olduğunu söyledim, sen de halledeceğini söyledin ama halletmedin ve şimdi on kişilik bir aile kızlarının doğum günü olduğu ve bunu kutlayabilecekleri bir masamız olmadığı için sinirli."

Wilder parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Lanet olsun."

Scarlett "Sana söylemiştim" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"İşe yaraması için her şeyi yeniden düzenlemeyi denedin mi?" diye soruyor.

Scarlett'in kaşları, her erkeğin yakın ölüm anlamına geldiğini bildiği türden bir ifadeye dönüşüyor. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

Çenesini çalıştırıyor. Burada yetkili Wilder'dır, ama Scarlett'in otoriteye hiç aldıracağı yoktur. Ona sık sık meydan okuyor. Ondan hoşlanıyorum ama onunla çalışmak zorunda kalsaydım onu öldürmek isterdim. Wilder'ın ona bu kadar uzun süre nasıl dayandığı beni aşıyor. "Ben hallederim."

"Güzel." Bununla birlikte, restoranın önüne doğru geri döner. J,

"Sana iyi eğlenceler," dedi. "Ve bununla Scarlett'i kastediyorum."

Wilder, "Daha sonra Scott'a gidebileceğimden şüpheliyim," dedi. "Burada çok uzun bir gün geçirdim ve kendimi insan kaldıracak havada hissetmiyorum."

"Evet," diyor J. "Scarlett'le çalışmak zorunda olsaydım ben de olmazdım."

"Tanrım," diye homurdanıyor Wilder. "O benim ölümüm olacak, kardeşim." Telefonum bir mesajla çalıyor.

Alexa: Yardımına ihtiyacım var. Durum! Mesajı alınca beni ara.

J'ye bakıyorum. "Bir arama yapmam lazım."

Başını sallıyor ve Alexa'yı aramak için dışarı çıkıyorum.

"Aman Tanrım, aradığın için teşekkürler!" diyor, sanki hayatını kurtarmışım gibi.

"Ne oldu?"

"Hafta sonu için sahile indim ve dün gece sarhoşken kredi kartımı kaybettim. Evime gidip kasadan acil durum kartımı almanı ve bana getirmeni istiyorum. Lütfen!"

"Tanrım, Alexa, o kartı nasıl kaybedip duruyorsun?" Bu ilk kez olmuyor. Kız kardeşim benden daha sorumluluk sahibi olabilir ama kredi kartını kaybetme konusunda çok iyi olduğu kesin.

"Kapa eneni. Kaybetmek istememiştim."

"şimdi sahile kadar gitmemi mi istiyorsun? Yanında sana borç verebilecek biri var mı?"

"Hayır, kimseden para istemek istemiyorum. Lütfen. Seni sonsuza dek seveceğim."

"Beni zaten sonsuza kadar seviyorsun." Kahretsin, şu anda yapmak istediğim en son şey sahilden aşağı gitmek.

"Seni sonsuza dekten daha uzun süre seveceğim. Öğleden sonra spa'ya gitmek üzereyiz. Sen geldiğinde orada olacağım."

"Bunu yapacağımı varsaymana bayılıyorum," diye mırıldandım. "Seni seviyorum, Mace. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve bir dakika sonra bana nerede olduğunu bildiren bir mesaj geliyor.

Lanet olsun. Bu boka nasıl bulaştım ben? "Her şey yolunda mı?" J dışarı çıkıp soruyor.

"Sahile doğru gitmem gerekiyor. Scott'a geri dönmeyeceğimi söyler misin? İşim bittikten sonra eve gideceğim." Bugün kendimi Wilder gibi hissediyorum, insanlar için havamda değilim.

J başını salladı. "Evet, kardeşim."

Bir buçuk saat sonra Alexa'nın kaldığı otele girdim ve ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

"Ne oluyor lan?" Telefonumda bir yığın Facebook bildirimi görünce mırıldandım.

Facebook'u pek kullanmam ve hiç bu kadar çok bildirim almamıştım. Uygulamayı açtığımda Harlow'un barbeküden bir yığın fotoğraf paylaştığını ve beni de etiketlediğini görüyorum. Gördüğüm ilk fotoğraf Louise ve bana ait. Harlow bizi bir şeylere sırtırken yakalamış. Tam gönderiye dokunmak üzereyken akışımda bir sonraki gönderiyi görüyorum. Alexa'dan ve Chelsea'yle çekilmiş bir fotoğrafı var.

Hay sikeyim.

Chelsea
burada.

Böyle olacağını nasıl tahmin edemedim?

Alexa spadan bahsetmişti ve bugünlerde Chelsea olmadan spaya gitmiyor.

Fotoğraflarına dokunuyorum ve Chelsea'yi yakınlaştırmak için görüntüyü büyütüyorum, hala sahip olduğumu düşündüğüm tüm akıl sağlığımı kaybettiğimin kesin bir işareti. Kırmızı bir bikini giyiyor ve onun vücuduna doymaktan başka çarem yok.

Ekranımın üst kısmında bir metin yanıp sönüyor.

Alexa: Daha gelmedin mi?

Ben: Evet, yeni geldim. Spa'da mısın?

Alexa: Evet. Resepsiyonda beni sor. Seni beklemelerini söyledim. Seni seviyorum!

Evet ve bana borçlusun.

Spa'ya doğru gidiyorum ve oraya vardığımda Alexa'yı soruyorum. Tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı gülümsüyor ve beni uzun bir koridora yönlendiriyor.

Kız kardeşimin olduğu yere. Burası yüksek tavanları, altın süslemeleri ve her yerdeki çiçekleriyle çok süslü. Yumuşak müzik, arka planda şırıl şırıl akan su eşliğinde mekanın içinde süzülüyor. Buraya gelmek beni uyuturdu.

Alexa büyük beyaz bir bornozla kapıda beliriyor. Acil durum kartını benden alıp, "Teşekkür ederim!" diyor.

"Kiminle geldin?"

"Kızlarla."

"Kiminle?" Aradığım cevabı vermediği için kendimi tedirgin hissederek soruyorum.

Başını hızlıca sallıyor. "Gitmen gerek Mason. Onu aramaya gitme."

Cevabı zaten bildiğim halde neden ona sorduğumu bilmiyorum ama duymak zorundaydım.

"Siktir," diyor Alexa usulca, gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor.

Samantha'nın "Mason. Nasılsın?"

Başım tekrar kız kardeşime dönüyor ve alçak sesle ısılık çalıyorum. "Siktir, onu davet etmene şaşırdım." Umurumda olduğundan değil ama Chelsea'nin bunu sorun etmemesine şaşırdım.

Alexa elini bileğime doluyor ve beni de kendisiyle birlikte odaya çekip Samantha'ya kapıyı kapatıyor. İçeride onu bekleyen kadına bakıyor. "Bunun için üzgünüm. Bir dakika sürmez." Sonra bana, "Tabii ki onu ben davet etmedim. Onu getiren Toni'yi davet ettim. Daha yeni geldiler. Chelsea burada olduklarını bilmiyor ve ben de onlara Chelsea onları görmeden gitmeleri gerektiğini söyledim."

Omuz silktim. "Umurumda değil Alexa."

Bana pis bir bakış attı. "Umurunda olmalı. O kızı seviyorsun ve ben bunu biliyorum."

"Hayır, o kızı *sevdim*. Geçmiş zaman." Kapının koluna uzandım. "Sakın o lanet kartı kaybetme. Kaybedersen seni kurtarmak için geri gelmem."

Odadan çıktım ve koridorda ilerlerken yarı yolda Samantha'ya rastladım.
Hay sikeyim.

Bana gülümsüyor, ben biraz ötede durunca yaklaşıyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu Mason. Nasılsın?"

Chelsea'nin nişanlı olduğunu öğrendikten sonra becerdiğim kadın bu. Onu bilerek seçmiştim çünkü Chelsea'ye yakındı. Bir kez yatmıştık ama Chelsea'nin bunun devam eden bir şey olduğunu düşündüğünden oldukça eminim. O zamanlar böyle düşünmesine izin verdiğime eminim çünkü benim gözlerime koyduğu kıskançlık ve incinmişliği onun gözlerinde de görmek beni tatmin ediyordu. Samantha haftalarca beni arayıp tekrar görüşmek istedi ama ben onunla hiç ilgilenmedim. Onu kullandım ve şu anda bunu yaptığım için tam bir pislik olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

"Selam," diyorum gülümseyerek. "Ben iyiyim. Sen?" Ondan özür dileyip buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

"Harikayım. Seni burada gördüğüme çok sevindim."

"Evet, o konuda, telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim." "Her şey yolunda. Sadece seks olduğunu biliyordum."

Bulunduğumuz koridorun hemen aşağısındaki odanın kapısı açılıyor ve Chelsea dışarı çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluşunca durdu.

"Vay canına," diyor Samantha usulca. "Belki de buradan gitmeliyiz."

Chelsea'nin dudakları bana bakarken sert bir çizgiyle birbirine yaklaşıyor. Mutlu olmadığı gerçeği günümü mahvediyor ama onunla bir kez daha karşılaşmaması mahvetmiyor. Bu hafta yaşadığımız onca olay yüzünden harap olmuş durumdayım.

Samantha kolumu tuttuğunda, Chelsea koridorda dolap gibi görünen bir yere doğru ilerlemeye devam etmeden önce buna odaklanıyor. Onun hareketlerini takip ederken ayaklarım yere yapışıyor, Samantha'nın söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum.

Chelsea dolaptan bir şey alıyor ve sonra geldiği odaya geri dönüyor.

"Mason, beni dinliyor musun?" Samantha söylüyor.

Ona bakıyorum. "Gitmem gerek."

Yanıtını beklemeden spa'dan çıkıyorum ve otelin barına gidiyorum. Lanet bir içkiye ihtiyacım var. Sert bir tane.

Bir duble viski sipariş ediyorum ve tam bitirmek üzereyken telefonuma bir mesaj geliyor.

Chelsea: Sana inanmıyorum Mason. Bu hafta hepimizi siktin mi?

Bu ne lan?

Mesajına bakıyorum. Aylardır bana gönderdiği ilk mesajdı ve hiçbir anlamı yoktu.

Bunu görmezden gelmeli, telefonumu bir kenara bırakmalı ve eve gitmeliyim ama Chelsea söz konusu olduğunda kendime asla engel olamıyorum.

Ben: Sen neden bahsediyorsun?

Chelsea: Pazartesi günü beni becerdin. Facebook'a göre bugün erken saatlerde başka bir kadınla birlikteydin ve şimdi Samantha'yla birliktesin. Birlikteyken bana sadık mıydın?

İşte son soru bunu yapıyor. Taburemi geriye itmeme, içkimin geri kalanını boğazımdan aşağı atmama ve lanet kaplıcaya geri dönmeme neden oldu. Bu da Chelsea'nin beni gördükten sonra kaybolduğu odaya girmeme neden oluyor. Bu da yanındaki personele siktirip gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını söylememe neden oluyor.

Kadın odadan çıkarken Chelsea'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Oturduğu spadan doğruldu. Üzerini havluyla örtmeden önce vücuduna bir göz atıyorum ve bu beni onun tadına bir kez daha bakmak için can atmaya itmiyorsa ne olayım.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor, benim hissettiğim kadar öfkeli görünüyor.

Yarattığı öfke yüzünden göğsüm patlayabilir. "Sana sadık mıydım ki? Ne cehennemde bana soruyorsun

Bu boktan şey mi?"

"Tek bildiğim, öyle olmadığın," diye bağıyor. "Yani, eğer bu hafta beni becerecek kadar mutluysan ve bugün iki kadınla birlikte oluyorsan, bu beni meraklandırıyor-"

"Bugün iki kadınla birlikte olduğumu da nereden çıkardın?"

"Facebook'ta senin ve o kadının fotoğrafını gördüm! Ve biz ayrıldıktan hemen sonra yattığın kadınla da oradaydın."

"Yani bu beni otomatik olarak aldatan biri yapar, öyle mi?"

"Bilmiyorum, Mason! Ama merak ettiğim kesin."

Kolunu kavrayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Seni bir kez bile aldatmadım." Kelimeler içimden ateş gibi çıkıyor. "Bunu bana bir daha sakın söyleme."

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Sakın bana dokunma. Üzerimde senin izlerine ihtiyacım yok."

Gözlerim boynuna gidiyor ve benim ısırk izlerimin hâlâ orada olduğunu görmekten büyük bir zevk duyuyorum. Hiç mantıklı değil ama hissediyorum. "Sana çok yakışmış prenses." diye homurdanırken ona doğru ilerleyip boynunu tutmamın da bir anlamı yok.

Gözlerinde ısı parlıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. "Oraya ait değiller" derken elleri göğsüme doğru hareket ediyor.

"Durum böyle olabilir," diyorum, dilimi boynunda gezdirip istediğim tadı alıyorum, "ama bu sana yakışmadıkları anlamına gelmez."

Dudaklarından bir inilti dökülürken tişörtümü kavırıyor. "Mason, hayır."

"Hayır mı?" Onu ısııyorum. "İnandırıcı olmak için daha çok çabalaman gerekecek."

Elini boynuma götürüyor, parmaklarını boynumun etrafında dolaştırıyor, tam da istediğim gibi sokuyor. Başımı kaldırıyorum ve elini bırakıp "Artık seni istemiyorum" derken gözlerimiz buluşuyor.

Sikerim böyle işi. Hâlâ saçmalıyor.

Elimi çekip onunkini tutuyorum ve onu kabaca kendime çekiyorum. Nefes nefese kalışı sikime doğru yol alıyor, tıpkı vücudunun benimkine doğru eğilmesi gibi. "Beni lanet olası kocandan daha çok istiyorsun. Bana bunun doğru olmadığını söyle." Bu bir talep ve içimde yuvarlanan öfkenin her vuruşuyla içimden taşıyor.

Bana bakıyor, dilinden bir yalan daha dökülmek üzere. "Ben-"
Dudaklarım onunkilere çarpıyor.

O lanet yalanı susturmam gerek.

Öpücüğüm affetmiyor. Beni sadık olmamakla suçlayarak bana hissettirdiği her boktan duyguyla dolu. Olduğum tek bir şey varsa, o da sadık olmaktır.

Dudaklarıyla işim bittiğinde, elleri üzerimdeydi. Gömleğimin altındaydılar. Pantolonumun içindeydiler. Daha fazlasını istiyorlardı. Ama bu sefer ona bunu verirsem ne olayım.

Gitmesine izin verdim ve geri çekildim.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirerek tükürdüm, "Beni istiyorsun Mayfair, ama bana sahip olamayacaksın. Birlikte olduğumuz her saniye sana sadık kaldım ama sen bunu aldın ve mahvettin. Şimdi seninle sevişmeyi bırak, yüzüne bile bakmak istemiyorum."

Gitmek için döndüm, bu karşılaşma beni kesinlikle perişan etmişti.

"Bana savurduğun acıyı hak ediyorum Mason ama nefreti hak etmiyorum," diyor ben uzaklaşırken. "Artık işimiz bitti. Bunu seninle bir daha yapmayacağım."

Duruyorum ama yüzümü ona dönmüyorum.

Söylediklerini düşündüm ve sonra devam ettim. Evet, işimiz bitti.

CHELSEA

Bacaklarıma güneş kremi sürerken, kocamın evimize dalışını izliyorum. Havuz. Kasım sıcaklığı son birkaç haftadır neredeyse Joe kadar dayanılmaz oldu. İşimden ayrılmam için baskı yapması, mülakat üstüne mülakat ayarlaması, siyasi etkinliklere katılmaya zorlaması, gardırobum ve takvimim üzerinde tercih ettiğimden daha fazla kontrol sahibi olmakta ısrar etmesi arasında, onu gözlerinden bıçaklamadan bunu nasıl başardığımdan emin değilim. Bunun için tek cevabım şarap ve bu da aramızdaki anlaşmazlık noktalarından sadece biri. Bir de seks hayatımız. Joe'nun bana olan ihtiyacı endişe verici bir oranda artıyor. Bu beni heyecanlandırmıyor. Ama kocam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da karşı koymanın zaman zaman işe yaradığıdır. Her savaşı o kazanmıyor ve ben de bu şekilde devam edeceğim.

Bir ay önce kaplıcada Mason'la yaşadığım son korkunç karşılaşmadan sonra, evliliğime alışmanın, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ancak Joe bunu imkansız hale getirdi. Sahipleniciliği ve kontrol ihtiyacı boğucu. Yine de bir şekilde, halkın gözü önündeyken mutlu bir evlilik görüntüsü vermeyi başardım ve ona bahsettiğim o boktan politikalar sayesinde babamın onay oranları düşmüş olsa da, halk evliliğime doyamıyor. Ve Joe'ya. Ailesi nedeniyle zaten kamusal bir varlığı vardı; babamla olan bağları bu varlığı daha da güçlendirdi. Bu konudaki tek iyi şey

Babam şu anda benimle son derece mutlu. Görünüşe göre evliliğim ona düşündüğünden daha fazla yardımcı oldu. Aferin bana.

Joe turlar atarken ben de güneş kremimi sürüp şezlonga uzanıyorum. Fiziksel aktivite konusunda tam bir makine gibi, her gün yüzüyor, koşuyor ve evimizdeki spor salonunda çalışıyor. Ondan gerçekten hoşlansaydım, kaslarının etkileyici olduğunu kabul ederdim. Bunun yerine, gördüğüm tek şey beni korkutmaya başlayan türden bir güç.

Aklımı ondan uzaklaştırmaya çalışarak Facebook'ta geziniyorum. Gerçi pek dikkat etmiyorum ve memler ve yemek fotoğraflarından çabucak sıkılıyorum.

Alexa'dan gelen bir mesaj beni kurtardı.

Alexa: Gelecek hafta kız kıza bir gün geçirmek ister misin? Saçlarımızı yaptıırıp kokteyl içmeye gidebiliriz.

Ben: Salı öğleden sonra boşum.

Alexa: Harika! Öğleden sonra izin alacağım. Sana harika görüneceğini düşündüğüm bir saç modeli göndereceğim.

Bir resim geldi ve kontrol ettim. şu anda sahip olduğumdan daha kısa, daha katmanlı bir stil.

Ben: Ooh, bunu gerçekten beğendim.

Alexa: Değil mi?! Saçların artık çok uzun ve bir değişiklik yapmayalı uzun zaman oldu. Bunu omuzlarının hemen altına kadar kestirirsen harika görüneceğini düşünüyordum.

Ben: Rezervasyon yaptır!

Alexa: Tamam, arkadaşına ne oldu? Ve sen kimsin? Ben: Ne?

Alexa: Asla böyle spontane kararlar almazsın.

Ben: Bir kız değişebilir. Bunu yapıyorum. Tanrı biliyor ya, hayatımda bir değişikliğe ihtiyacım var.

Alexa: Gah. Heyecanlandım!

Ben: Sen de kendininkini değiştiriyor musun yoksa sadece kestirecek misin?

Alexa: BILMIYORUM. Hala ilham arıyorum. Ben: Tamam, ben de bakacağım.

Alexa: Mükemmel. Salı gününe kilitlen. Saat 14:00 için randevu almaya çalışacağım.

Ben: Kulağa hoş geliyor. Gitmeliyim, Joe daha yeni geldi.

Alexa: Umarım harika bir hafta sonu geçiriyorsunuzdur xx

"İçeri mi giriyorsun?" Joe bana katılıp kurulanırken soruyor. Başımı sallıyorum. "Bugün canım yüzmek istemiyor."

Yanımdaki şezlonga oturup bana bakıyor ve telefonumdaki fotoğrafa göz atmadan önce bakışlarını vücudumda gezdiriyor. "O da ne?"

Bir göz attım. "Salı günü yaptıracağım yeni bir saç modeli."

Telefona uzanıyor ve bana geri vermeden önce resme bakıyor. "Saçını kestirmeni istemiyorum."

"Ne?" Ne dediğini duydum ama beni şoka soktu. Saç stilimle ilgili söz hakkı olduğunu düşünmüyordur herhalde. Gerçi benimle ilgili her konuda söz sahibi olduğunu düşündüğünü artık biliyor olmalıydım.

"Saçını bu haliyle seviyorum. Sakın kesme." Bunu son olarak söylüyor, sanki konuşmayı bitirmiş ve benden hiçbir itiraz beklemiyormuş gibi.

Ona dik dik bakıyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Şu anda kaslarımda pompalanan türden vahşi bir enerjiyi daha önce hiç hissetmemiştim. Mason'la en öfkeli kavgalarımda bile bu yoğunlukta bir saldırma arzusu hissetmemiştim.

Tam ona saldırmak üzereydim ki bir telefon geldi.

Gözlerini benden ayırmadan cevap verdi. "Evin arka tarafındayım. Yan kapıdan aşağı gel."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Onunla tartışmak için çok fazla.

Telefonu kapatıyor ve şezlongundan kalkıp benimkinin kenarına oturuyor. Bir elini diğer kenara koyabilmek için bana doğru eğilerek parmağını bikini altımın üst kısmında gezdiriyor. İçimden geçen ürperti arzudan kaynaklanmıyor.

"Bana öyle bir bakıyorsun ki saçlarınla ilgili bir sorun yaşayacağımızı düşünüyorum." Parmağı bikinimin kenarının altına giriyor. "Öyle mi?"

Parmaklarımı bileğine dolayarak ilerlemesini durduruyorum. "Şu anda seni becermiyorum Joe."

"Bu öğleden sonra başka bir işimiz yok." "Burada seni görmek isteyen biri var."

"Uzun sürmez."

Yaklaşan birinin sesi dikkatimi çekiyor ve Griff ile Mason'ı görünce neredeyse sıçrayacağım. Mason'la gözlerimi kilitlediğimde kalbim hızlanıyor. Joe'nun eli bikinimin içindeyken bizi basmış olmasından nefret ediyorum.

Joe'nun elini itmeye çalışıyorum ama o bana karşı koyuyor ve onlara bakarken elini olduğu yerde tutuyor. "Bana bir dakika ver."

Mason dönüp geldikleri kapıya doğru yürürken Griff başını sallıyor.

Joe sonunda elini çekti ve yüzünü benimkine yasladı. "Bir dakika içinde döneceğim. O zamana kadar aklının başına gelmesini bekliyorum."

Bununla birlikte ayağa kalkıyor ve Griff'le konuşmam için beni yalnız bırakıyor.

Mason'a doğru bir bakış atma riskini göze alıyorum. Sırtını bize dönmüş, kapının yanında duruyordu. Gergin; omuzlarının taştan oyulmuş gibi görünmesinden bunu anlayabiliyorum.

Spa gününden beri konuşmamıştık. Joe'yu görmek için eve geldiğinde onu birkaç kez gördüm, ama onunla karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Onu görmemek beni öldürüyor ama ikimizin de buna ihtiyacı var. O son karşılaşma bana bunu kanıtladı. Birbirimize söylediğimiz incitici şeyler korkunçtu.

Burada bir saniye daha oturamam. Joe geri dönmeye ve taleplerini bana dayatmaya kararlıyken ve Mason'ın gök gürültüsü üzerime gelirken olmaz.

Şezlongdan kalkıp telefonumu aldım ve çimlerin üzerinden geçerek eve girdim. Yatak odasına koşup bikinimi çıkarıp üzerime bir elbise giydikten sonra arabamın anahtarlarını ve çantamı alıp garaja gidiyorum.

Beş dakika sonra, Joe aradığında ofisime doğru gidiyordum.

"Neredesin?" diyor, sesi benden pek etkilenmiş gibi çıkmıyor.

"Yetişmem gereken bazı işler olduğunu hatırladım. Ofise gidiyorum."

Bir süre sessizlik. Ve sonra- "Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç saat."

"Unutma, bu akşam katılmamız gereken bir yemek var." demeden önce yine sessizlik.

"Hatırlıyorum." Doğuştan sahip olduğum lanet beynimi kullanmayı bilmediğimi mi sanıyor?

"Altı buçukta çıkacağız."

Hat kesiliyor ve ben uzun bir nefes veriyorum.

Keşke hafta sonları hiç olmasaydı. Eskiden haftanın en sevdiğim bölümüydü; şimdi takvimimden çıkarmak istiyorum.

Birkaç saat huzur içinde çalışıyorum, Joe'dan çıt çıkmıyor. İşlerimi toparlayıp saat dört buçukta eve dönüyorum ve evimizin önünde tanımadığım iki araba görünce şaşırıyorum. Joe'nun ziyaretçi beklediğini bilmiyordum.

Eve girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey insanların konuşma sesleri oldu. İkinci şey, içeri girdiğimde mutfak adasından bana bakan Joe'nun gözleri. Üçüncüsü ise o gözlerin sertliği ve onu çevreleyen uğursuz hava.

Joe'nun yanındaki adam elini uzatarak, "Merhaba," diyor. "Ben Matthew Ronson."

Ona bakıyorum, etrafımda dönen güvensizlik duygularının derinlere yerleşmesine izin veriyorum. Bugünlerde içgüdülerimle hareket etmeyi öğreniyorum ve şu anda içgüdülerim bana bunların hiçbirinin iyi olmadığını söylüyor. Matthew Ronson pahalı takım elbisesi, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve pahalı saatiyle karşımda duruyor, her santimetrekaremi değerlendiriyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve onu tanımanın iyi bir şey getirmeyeceğini biliyorum.

"Ve?" diye soruyorum. Bu pisliklere karşı nazik olmayı geçtim. Joe'nun dudakları birbirine yapışıyor.

"Chelsea," diye uyarıyor.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Neler oluyor Joe? Bu akşam yemeğe çıkacağımızı sanıyordum."

"Öyleyiz. Matt benimle bazı şeyleri gözden geçiriyor."

"Ne gibi şeyler?" Genelde ona işi hakkında soru sormam ama bunun işiyle ilgili olduğu hissine kapılmıyorum. Matthew Ronson'ın kim olduğunu ve onu beklemediğim bir anda neden evimde olduğunu bilmek istiyorum. Joe'nun bana daha önce söylediği son şey, bugün hiçbir şeyimiz olmadığıydı, yani o noktada Matthew'u görmeye niyeti yoktu.

"Gelecek hafta bir gezi planlıyoruz," diyor Joe ve ses tonundan bu gezi hakkında bilmem gereken çok şey olduğunu anlıyorum. O karanlık, uğursuz hava bir türlü kaybolmuyor.

"Gelecek hafta uzaklara gitmeyi planladığını bilmiyordum."

O cevap veremedi. Mutfakta bir kadın beliriyor ve bana bakıyor. "Oh güzel, evdesin. Kıyafetlere bir göz atman için hazırız."

Kaşlarımı çattım. "Ne kıyafeti?"

O da kaşlarımı çatıyor. "Görünüşün için olanlar."

İçim huzursuzlukla çalkalanıyor. Joe'ya bakıyorum ve onun da dikkatle beni izlediğini görüyorum. Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bundan hoşlanmayacağımdan yüzde bin eminim. "Konuşabilir miyiz?" Topuklarımın üzerinde dönüp kütüphaneye girmeden önce ona söylüyorum.

"Neler oluyor?" Yalnız kaldığımızda soruyorum.

"Babanın programında bazı değişiklikler yaptım. Önümüzdeki hafta destek toplamak için sahile gidecek."

"Ve?" Bana söyleyeceği tek şeyin bu olmadığını biliyorum. "Ve sen de bizimle geleceksin."

Bunu düşünürken o uğursuz his içime doluyor. Joe'nun karanlık ifadesini düşünürken.

Bütün gücümü toplayarak, "Gelecek hafta işim var, Joe. Seninle gelemeyeceğim."

"O hafta izinli olmanı ayarladım."

"Gerçekten mi? Peki bunu nasıl yaptın?" Kelimeler ağızımdan çıkarken, bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum. Kocamın istediği her şeyi elde etmek için kendi yöntemleri vardır ve eğer benim bir hafta izinli olmamı istiyorsa, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktır.

"Martin'i aradım." Patronumu. "Babanı ağırlamaktan çok mutlu oldu."

Göğsüm öfkeyle doluyor, öyle ki oksijen alabilmek için daha hızlı, daha kısa nefesler almam gerekiyor. Bu ne cüret!

Kollarımı kavuşturuyorum. "İş yerinde büyük bir projenin ortasındayım, bir hafta izin alamam. Hele de kısa bir süre için."

"Martin endişelenmedi."

"Ama ben *endişeliyim*," diye çıkıştım. "Bunu yapmayacağım. Ve bu tür kararları benim adıma vermen hoşuma gitmiyor."

Burun delikleri alevlendi. "Bunlar baban için gerekli kararlar Chelsea. Ailen için gerekli. Bunu yapacaksın ve bu konuda tartışmayacaksın."

Ona doğru bir adım attım. Aptalca. Bana bakışına bakılırsa, ondan bir adım uzaklaşmam gerekirdi. "Bu konuda tartışacağım. İşten bir hafta izin almayacağım."

Bir an için sessizleşti. Sadece beni izliyor.

Saldırmaya hazırlanıyor.

"Bu evliliğe neden girdiğini unutma," diyor, o kadar alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde ki dikkat kesilmemi sağlıyor.

Örtülü tehdidi damarlarımda yılan gibi

dolaşıyor. Midem bulanıyor.

Söylemediği şeylerin her kelimesinde ciddi.

Sessizliğim cevabımdır ve o bunu biliyor.

"Denemen gereken yeni bir kıyafet dolabın var. Üzerinize oturup oturmadığını kontrol edin ve bu gece giymek için elbiselerden birini seçin." Duraklıyor, çenesini çalıştırıyor. "Bir dahaki sefere biz bir şeyin ortasındaiken gitmeye karar verirsen, sakın gitme. Terk edilmekten hiç hoşlanmam." Ağzını kulağıma doğru eğiyor. "Ve eğer sana dokunmak, seni öpmek ya da eski sevgilinin önünde seni becermek istersem, bunu yaparım."

Kütüphaneden dışarı çıkıyor, az önce iddia ettiği güç her gözeneginden yayılıyor.

O gittikten sonra iki büklüm oluyorum, kendimi tutmak için sandalyeye tutunuyorum. Tüm bunlar ne zaman sona erecek?

Ve hayatta kalabilecek miyim?

GUNNAR

''

Seni son gördüğümde daha da sinirli görünüyorsun.

Cumartesi gecesi onu Scott'ın evinde gördüğümde Louise "Bu da bir şeydir" dedi. Scott birkaçımızı poker oynamaya davet etti. Harlow yaşlı kadınları ve Louise'i davet etti, tanıştığımız o ilk barbekü partisinden bu yana geçen ay birkaç kez yaptığı bir şey bu.

Scott'ın arka güvertesinde yanımda oturuyor ve ona bakıyorum, gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vermek için bir an ayırıyorum. Kahretsin, çok ateşli, ama sikimin ilgisini çekebilirim ne olayım. Denedim. Chelsea'den sonra seks hayatım mahvoldu. O geceden sonra onu kütüphanesinde becerdim. "Birkaç içkinin düzeltmeyeceği bir şey değil," diyorum, tek kelimesine bile inanmadan. İçinde bulunduğum ruh halini değiştirmek için birkaç içkiden fazlası gerekecek. Bugün Chelsea'yi Hearst'le havuz başında görmek bunu sağladı. Eğer onu bir daha eli kızın pantolonunun içindeyken izlemek zorunda kalırsam, ellerinin kırılmasını ve çalışamaz hale gelmesini sağlayacağım.

Louise bana bilmiş bilmiş baktı. "Sanırım ikimiz de birkaç içkinin bunu yapmayacağını biliyoruz, Gunnar. Bana ondan bahsetmemiş olabilirsin ama bir erkeğin bir kızı unutmaya çalışmasının neye benzediğini biliyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu kadar mı belli oluyor?"

Gülümsüyor. "Evet."

Omuzlarımı ve kollarımı silkeliyorum, içimde titreşen boktan enerjiden kurtulmak için kendimi zorluyorum. "Tamam, belki de kaç içki içmem gerektiğini hafife almışımdır."

Yakınıma eğiliyor, o gülümseme beni kızdırıyor ve sikimi onunla aynı gemiye sokabilmeyi dilememe neden oluyor. "Ben de berbat bir gün geçirdim. Hadi birlikte kafayı bulalım."

Çenemi ona doğru salladım. "Senin zehrin ne?" "Ben bir burbon kıızıyım. Ya sen?"

"Senden hoşlandığımı biliyordum. Getirdiğim şişeyle başlayabiliriz."

"Peki ya bitince?" diyor imalı bir şekilde.

Kahretsin, bu benim en iyi fikrim olmayabilir. Gözleri bana hâlâ başka bir hatunu unutmaya çalışıyor olmamın umurunda olmadığını söylüyor. Louise'den hoşlanıyorum; ona bulaşmak istemiyorum ve şu anda bunu daha ileri götürürsem ona bulaşmış olacağım.

Blade ve Layla gelip herkesin dikkatini çekince bu soruya cevap vermekten kurtuluyorum.

"Vay anasını be kadın," diyor Madison baldızına. "Hamilelik sana yakışmış. Parlıyorsun."

Hamileliklerini geçen ay açıklamışlardı. Hatırladığım kadarıyla o zaman üç aylıktılar.

Layla gülümsüyor, eli karnına gidiyor. "Parlıyormuşum gibi hissediyorum. Eğer hamilelik böyle bir şeyse, seve seve tekrar yaparım."

Blade sessizce onu izliyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla ona bayılıyor.

"Parlamadım," diyor Madison. "Dokuz ay boyunca sinirliydim ve kendimi balina gibi hissettim."

"Balina değildin," diyor Harlow. Sonra da arsız bir gülümsemeyle, "Ama biraz çabuk sinirleniyordun," diyor.

"Biraz mı?" J, "Biraz mı?" diyor ve yaşlı kadın ona bir tokat atıyor.

Madison ona bakıyor. "Çok kötü davranmış olamam. Beni tekrar hamile bırakmak için elinden geleni yapıyorsun."

"Hamileyken memelerini gördün mü?" diyor. "Bebeğim, elimden gelse seni kalıcı olarak hamile bırakırdım."

Madison gözlerini deviriyor ama ona doğru eğiliyor ve onu öpmeden önce elini boynuna doluyor.

Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Burbon ve kola?"

Louise'e söylüyorum. O da bana bakıyor. "Mükemmel. Teşekkürler."

İçecekleri hazırlamak için içeri giriyorum ve Scott mutfağa girdiğinde burbonu henüz yerleştirmiştim. "Gelecek hafta bir yolculuğa çıkmayı istiyorum," diyor.

"Nereye?"

"Sahilin yukarısına. Novak için güvenlik."

Yaptığım işi bırakıp tüm dikkatimi ona veriyorum. "Ne için?" Scott bu orospu çocuğuyla olan geçmişimi biliyor; eminim beni ona göz kulak olmam için göndermenin yapabileceği en kötü seçim olduğunu biliyordur.

Pişman görünüyor. "Hafta boyunca bir yığın etkinliğe katılacak ve Hearst onlara fazladan göz kulak olmamı istiyor. Benden iki adam göndermemi istedi. Sen ve Griff olacak. İnan bana, elimde olsa başkasını da gönderirdim ama sen bu iş için en iyisisin. Bu işin berbat olmasını göze alamam. Üzerimizde çok fazla baskı var ve Novak'ın bu konuda bize yardım etmeye devam etmesine ihtiyacım var."

Hayır demek istiyorum ama demeyeceğim. Kulübe yardımcı olacak hiçbir şeye hayır demem. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın. İlk etkinlikleri yarın akşam. Öğle yemeğine kadar onlarla gitmeye hazır olman gerekecek."

"Bize güvenlik olarak ihtiyaç duyacak kadar neye bağlı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok ama arkanı kolla kardeşim."

Güverteye çıktım ve Louise'e içkisini uzattım. Kendiminkinden bir yudum alarak, "Planlar değişti. Bu içkiden sonra gitmeliyim."

Gözlerindeki hayal kırıklığını kaçırmadım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece yarın halletmem gereken bazı işler var. Akşamdan kalmanın iyi gelmeyeceği türden."

"Belki gelecek hafta bir ara bir şeyler içmek için bir araya gelebiliriz." "Bütün hafta uzakta olacağım."

"Oh, tamam. Belki döndüğünde."

Hâlâ sikimin yakında uyanacağını umuyorum, o yüzden başımı sallıyorum. "Evet."

Chelsea'yle bir ay boyunca hiç karşılaşmamış olmak umduğum şeyi gerçekleştirmedi. Ondan uzak durmanın hayatıma devam etmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm ama olmadı. Hearst'le görüşürken onu birkaç kez görmem de yardımcı olmadı. İhtiyacım olan şey onun kirli işlerini yapma listesinden çıkmak. Bu hafta Novak'la yapacağım ve sonra Griff'e işimin bittiğini söyleyeceğim. Şükürler olsun ki Chelsea gelecek hafta yakınlarda olmayacak; bugün onu gördükten sonra, damarlarımda ve ona ihtiyacım var.

CHELSEA

Başıma beyaz bir kaşkorse geçiriyorum ve onu bir çift Patlıcan rengi, yüksek belli, geniş paçalı, önden bağlamalı bir pantolon. Askılı nude topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor ve kendimi değerlendirmek için geri çekiliyorum. Saçlarımı kıvırdım ve açık bıraktım ama Joe'nun memnun olacağı tek şey bu. Muhtemelen geri kalanına da itiraz edecektir ama muhtemelen önümüzdeki yedi gün boyunca uğraşacağım tek savaş olacağı için bugün bu savaşa girmek istiyorum. Ve kazanmaya niyetliyim. Bu yolculuğa bir galibiyetle başlamalıyım çünkü Tanrı biliyor ki yolculuğun geri kalanı beni öldürecek.

"Hazır mısın?" dedi yatak odamıza girerken. Çantama uzandım. "Evet."

Durdu ve görünüşüme baktı. "Giyeceğin elbiseye ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim." Onun egemenliği altında küçülmeyi reddederek dik duruyorum.

"Değiş."

"Değişmeyeceğim Joe. Bu öğleden sonra tüm etkinlikler başlamadan önce rahat olmak istiyorum."

"Chelsea, bu öğleden sonra otelde arabadan indiğimiz andan itibaren her şey başlıyor. O dakikadan itibaren o elbisenin içinde olmanı istiyorum."

"Giydiğim şeyde yanlış bir şey yok."

Bunu anlıyor, anlarken de sessizleşiyor. "Bütün hafta boyunca benimle tartışmayı mı planlıyorsun? Eğer öyleyse, bir kez daha düşün derim. Seçilen her kıyafetin, yazılan her konuşmanın ve her görünüşümüzün kesinlikle bir nedeni var."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Belki de bana lanet bir çocukmuşum gibi davranmasaydın, daha az tartışırdım. Bu hiç aklına geldi mi?"

Dudakları bir çizgi haline geliyor. "Beş dakika içinde arabada ol."

O yatak odasından çıkarken ben de omuzlarımın çökmesine izin verdim. Bu raundu kazanmış olabilirim ama hiçbir şey kazanmış gibi hissetmiyorum. Sanki uzun zaman önce teslim olmuşum ve şimdi cehennemde debelenip duruyorum.

Derin nefes al.

Sen. Yapabilirsin. Yapabilirsin. Yapabilirsin.

Dışarı çıkıp Joe'nun Sunshine Coast'a gideceğimiz Range Rover'ın yanında iki güvenlik görevlisiyle konuştuğu yere gidiyorum. Yolda annemle babamı da alacağız. Neden uçakla gitmediğimizi sorduğumda Joe, küçük kasabalara yapacakları gününbirlik gezileri düşününce arabayla gitmenin mantıklı olduğunu söyledi.

Joe'nun gözleri benimkilerle buluştuğunda aynı anda motorların gürültüsünü duyuyorum. Döndüğümde iki motosikletin yola çıktığını görüyorum, Mason'ın motosikletlerden birinde olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Joe'ya dönüp bakıyorum ve onun dikkatle beni izlediğini görüyorum. Yüzü taş gibiydi.

Mason ve Griff motorlarını durdurup Joe'ya doğru ilerliyorlar, o da "Geç kaldın" diye çıkışıyor. Mason'a baktı. "Ve senin hizmetine ihtiyaç yok." Griff'e dönerek, "Yerine başkasını verin." der. Vay canına, kocamdan yayılan düşmanlık, ondan gördüğüm her şeyden daha karanlık. Mason da orada durmuş aynı şekilde karşılık veriyor. Gözleri koyu renk gözlüklerin ardına gizlenmiş, bu yüzden onları göremiyorum, ama onunla ilgili diğer her şey düşmanlık ve öfke çılgınlıkları atıyor.

Griff'in çenesi sıkıştı. "Geç kalmıyoruz ve ben de onun yerine geçmiyorum. İsteğinizi bu iş için en iyi üyeye eşleştirdik."

"Senin koca bir erkek kulübün var Griff," dedi Joe. "Başka birini bul."

Griff bir adım bile geri atmadan öne çıktı. "Biri kulübümüzden güvenlik istediğinde, bunun iyi bir nedeni vardır, yani bu bana senin iyi bir şeye bağlı olmadığını gösteriyor. Koruma istiyorsan, bunu almanı sağlayacağım. Mason'ın yol ismi ona yanlışlıkla verilmedi."

Mason'a yol adının neden Gunnar olduğunu sorduğumu hatırlıyorum. Bana bu ismin kulüp onu dövüşürken gördükten sonra verildiğini söylemişti. Bu isim savaşçı, asker, saldırgan anlamına geliyor. Ya da benim favorim olan cesur savaşçı. Bu iki kelime Mason'ı temsil ediyor.

Joe, Griff'e kızgındı ama daha fazla tartışmadı. "Takım elbise giymenizi istemiştım."

Griff başını salladı. "Bizde var."

"Evde üstünüzü değiştirin. Maria size yerini gösterecek. Bisikletlerinizi de garaja koyun."

Kocama bakıyorum. Alternatif bir evrende miyim ben? Koruma için motorcular tutmuş ve onlara takım elbise giymelerini emrediyor. Gerçekten neler oluyor?

En çok da Mason'ın bir hafta boyunca bizimle olacağı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Joe bu konuda kızgın olabilir ama ben endişeliyim. Bu bilgiyi işlediğim her geçen saniye, artan miktarda panik yerleşiyor. Mason ve ben kavga etmeden, öpüşmeden ya da birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan aynı odada bulunmakta zorlanıyoruz. Kocam gözlerini benden hiç ayırmazken, bizi böyle yakın bir yerde bir araya getirmek felakete davetiye çıkarmak demek.

Griff ve Mason üstlerini değiştirmek için yanımızdan ayrılırken Joe, "Chelsea," diyor. "Bu arabadayız."

Gösterdiği arabaya biniyorum ve o bana katılmadan önce kendimi sakinleştirmek için biraz zaman ayırıyorum. Bu yolculuk için hazır olduğumu sanıyordum. Evli olduğum pislikle başa çıkmak için zihinsel olarak hazır olduğumu sanıyordum. Mason burada olduğuna göre tüm bu hazırlıklar boşa gitti. Bu yolculuğa hazır olmaktan o kadar uzağım ki komik değil.

Nefesime odaklandığım beş dakika kadar geçti. Mason'ı siyah takım elbisesiyle evden çıkarken gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Sert açılar, gök gürültüsü bulutları ve ham erkeklik. Ondan etkileniyorum, o kadar, ama dövmeleri ve kötü tavırlarıyla takım elbise giymesinde beni çağıran bir şey var. Bu beni çok rahatsız ediyor. Ve şu anda bu şekilde rahatsız edilmek hiç de ihtiyacım olan bir şey değil.

Joe onu ve Griff'i istediği yere yönlendiriyor ve ben de diğer Range Rover'a binerken Mason'ın kışını takip ediyorum.

Joe yanımdaki koltuğa kayıyor ve Griff arabamızın önüne biniyor. Mason ve Griff şoför olurken, Joe'nun güvenlik elemanları her iki arabada da ön yolcu koltuklarını alıyorlar. Yine Griff'in Joe'nun kötü bir şeyle bağlantılı olduğu hakkında söylediklerini düşünüyorum. Ve geçen ay Joe ile babası arasında geçen ve babasının ondan bir suç işlemesini istediği konuşmaya kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlıyorum.

Ben kiminle evliyim?

Griff garaj yolundan geri geri çıkarken, Joe bana bir dosya uzattı. "Bunu çalış. Bu akşamki etkinlik için bilmen gereken her şey burada."

Klasörü açıyorum ve bu akşamki yemeğe katılacak erkeklerin her biri hakkında bilgi alıyorum. "Bütün bunları neden bilmem gerekiyor?" Daha önce benden bu tür bilgileri incelememi hiç istememişti. İnsanları bağış yapmaya ikna etmekle hiç işim olmadı. Benim işim sadece lanet bir elbise giymek, saçlarımı açmak ve bütün gece gülümseyerek kocamı çok seviyormuş ve babamı destekliyormuş gibi davranmak.

"Chelsea, bir kez olsun bana binlerce soru sormadan dediklerimi yapar mısın lütfen?"

Ona baktım. Gerçekten bakıyorum. Gergindi. Bir şeylere sinirlenmiş. Son dört aydır tanıdığım, soğukkanlı ve bir arada duran adamın aksine.

İlginç.

"Peki," diye çıkıştım. "Dürüst olmak gerekirse, eğer bir paspas istiyorsan, yanlış kızla evlenmişsin." Evet, aniden heyecanlandım.

"Paspas istemedim ama bana güvenen ve dediklerimi yapan bir eş istiyorum."

"Belki de okula geri dönmelisin sevgili kocacığım, çünkü az önce lanet bir paspas tanımladın."

Eli bileğimi sıkıca kavradı. "Bugün senden bıktım artık." Kelimeler dudaklarından alçak ve sert bir şekilde dökülüyor ve görmezden gelmemem gerektiğini bildiğim uyarılarından birini içeriyor. "Sadece şu lanet dosyayı oku."

Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum ve bakışlarımı dosyaya gömüyorum. Tamam okuyacağım. Her şeyi ezberleyeceğim, çünkü kocamı tanıyorsam, muhtemelen daha sonra bununla ilgili bir sınav olacağını biliyorum. Ve onun sınavını geçememek istemediğim bir şey. Böyle gerginken olmaz.

GUNNAR

Tanrım, bu çok boktan. Neden bu gerçeğin farkına varmadım bilmiyorum. Chelsea ve lanet kocası bu hafta babasıyla birlikte seyahat edeceklerdi. Çalıştığı için bu seyahate katılmayacağını düşünmüştüm. Chelsea'nin bana öğrettiği bir şey varsa, o da asla hiçbir şeyi varsaymamam gerektiğidir.

Evinden çıktıktan sonra ailesini aldık ve bu gece kalacağımız otele gittik. Yanımdaki Hearst'ün güvenlik elemanı tam bir pislik. Griff ve benim burada olmamıza kızmış gibi görünüyor. Tek ortak noktamız bu. Eğer bu haftayı onu yumruklamadan atlatırsam, bu bir mucize olacak.

"Novak konuşmasını yaparken Tom ve ben sahneden izleyeceğiz," diyor sik kafalı yemek başlamadan önce Griff ve bana. "Siz ikiniz kapıdan izlemeye devam edin."

Griff başını salladı. O da benim kadar bu gezide olmaktan rahatsız. Söylemedi ama yıllardır onunla yakın çalıştığım için ne söylediğini biliyorum.

"İyi misin?" Onlar bizden ayrıldıktan sonra Griff soruyor.

Bakışlarımı odayı dolduran kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. "Benim için endişelenme kardeşim. Bu pisliklerle başa çıkabilirim."

"Endişelendiğim onlar değil."

Ona bakıyorum. Beni yakından izliyor; buradaki anlaşılmayı biliyor. "Evet, ben de," diye itiraf ediyorum. Griff'i kandırmaya çalışmanın bir anlamı yok.

"Bir hafta dayanabilecek misin sence?" "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Chelsea ve Hearst'ün bize doğru yürüdüğünü görüyorum ve keşke görmeseydim diyorum. Giydiği, göğüslerini ve belini saran o uzun kırmızı elbise beni deliliğin sınırına yaklaştırıyor. Yine de Hearst'ün onun elini tutması beni tam sınıra itiyor. Orospu çocuğu sanki onun sahibiymiş gibi onu tutuyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o kendini beğenmiş memnuniyet ifadesini kaçırmıyorum. Beni burada istememiş olabilir ama bundan en iyi şekilde yararlandığı kesin. Onlar yanımdan süzülüp geçerken Chelsea bana bakmıyor ya da herhangi bir şekilde beni onaylamıyor. Bugün erken saatlerde evine gittiğimden beri benimle göz teması kurmadı. Beni görmezden gelmesi beni sinirlendiriyor ve sonra o lanet

Beni de kızdırıyor.

İşimiz bitti demiştik. Bu konuda kendimi toparlamam lazım.

Novak ve karısı yanımdan geçerken dikkatimi kızlarından çektiler. Novak odaya girdikten sonra Griff yanıma geldi. "Ben dışarıdaki olaylara göz kulak olacağım."

Başımı salladım ve yerimize geçtik. Henüz şüpheli birini görmedim ama pislikler takım elbiselerin içinde, gülümsemelerin ardında saklanabilirler, yani burada kimin olduğunu kim bilebilir ki?

Üç saat olaysız geçti. Bu tür olayları daha fazla nasıl atlatacağımı merak ettiğim üç uzun lanet saat. Gözlerimi Chelsea'den uzak tutmak için mücadele ediyorum. Ne zaman iyi olduğumu düşünsem, karşıma çıkıp başka biriyle konuşuyor. Bu gevezelik işinde ustalaşmış. Babasının onu böyle şeylerde kullanmasına şaşmamalı.

Ayrılma vakti geldiğinde Griff ve ben onları asansörlere kadar takip ediyoruz, grubun arkasında kalıp tehditlere karşı gözümüzü dört açıyoruz.

Hearst elini Chelsea'nin küçük sırtına koyuyor ve onu asansöre doğru yönlendiriyor. Bu gece ikisini birlikte izlemek cehennem gibiydi. Birbirlerine karşı mide bulandırıcı derecede tatlılar ve bu da halkın hoşuna gidiyor.

"Ben onlarla yukarı çıkacağım. Sen Novak'la kal," diyor Griff. Çok zeki bir adam.

Asansörün kapısı kapanırken Chelsea'nin gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor ve onlar buluştuğunda bir şeyler hissettiğim için kendime kızıyorum.

Onu istemeyi bırakmam ne kadar sürecek?

Ertesi sabah erkenden kalkıyoruz ve saat 7:00'de yola çıkıyoruz. Novak'ın gün boyunca Sunshine Coast'ta gösterileri var, öğleden sonra da akşam yemeği için Gympie'ye gidiyoruz.

Günü sorunsuz atlatıyoruz ve saat 15:00'ten hemen önce Gympie moteline yerleşiyoruz. Novak ve Hearst birlikte bir odada kalıyorlar. Hearst'ün Chelsea'ye hiçbir koşulda rahatsız edilmemelerini, çünkü üzerinden geçmeleri gereken çok şey olduğunu söylediğini duyuyorum. Ona neredeyse hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor. Sonra yandaki odada kayboluyor.

Griff ve ben motelin dış çevresini kontrol ederken Hearst'ün güvenlik görevlileri motel odalarının dışında kalıyor. Bir saattir dışarıdaydık ki, "Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Birazdan dönerim."

Beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor, ben de görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu haftanın hareketli geçmesi iyi bir şey; bu düşüncelerden başka bir şeye odaklanmama yardımcı olacak.

Tam kendime beynimi kapatmamı söylerken Chelsea motelden çıkıyor ve bulunduğum yerin aksi istikametine doğru yürüyor. Koşu kıyafetlerini giymişti ve ben de kim olduğunu merak ediyordum.

Kocası aileyi her zaman gözetim altında tutmaya kararlı görünürken koşarak gitmesini onayladı. Yanında kimsenin olmaması beni onu kontrol etmeye zorluyor ki bunu yapmayı hiç istemezdim.

"Chelsea," diye sesleniyorum ona doğru giderken.

Duruyor ama dönüp bana bakmıyor. Hemen değil. Sonunda döndüğünde yolu yarılamıştım.

"Nereye gidiyorsun?" Ona ulaştığımda soruyorum. "Koşmaya."

"Hearst bunu biliyor mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Ona sormayacağım. Onu duydun. Rahatsız edilmek istemiyor."

Tek yaptığım ona bir soru sormak olduğu halde neden bana kaşlarını çatarak kızgın bir şekilde baktığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet ama seni burada tek başına istemeyeceğine emin olabilirsin."

"Bu onun için çok kötü."

Çenemi çalıştırıyorum. "Bu tavır da neyin nesi Mayfair? Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

Gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bir an için başka tarafa bakıyor. "Eve gitmen gerek Mason."

Ona katılıyorum ama bunu öylece yapabileceğimi düşünmesi beni kızdırıyor. Lanet olası babası ve kocası olmasaydı, en başta burada olmak zorunda kalmazdım. "İnan bana, keşke yapabilsem ama yapamam. O yüzden bana bir iyilik yapıp içeri girmeye ne dersin?"

Bakışları bir adamı öldürebilirdi. "Tanrı aşkına, tamam," diye tersledikten sonra benden uzaklaşıp motele geri döndü.

Gidişini izliyorum, gözlerimi onun kıkından uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Çok uzun bir hafta olacak.

CHELSEA

Çıktıktan sonra içeri girerken odamın kapısını arkamdan çarpıyorum. Mason. Bedenim dışarı çıkarmam gereken öfkeli enerjiyle dolu ve o az önce bu girişimimi öldürdü. Sadece işini yaptığını biliyorum ama yine de beni durdurduğu için ona kızgınım.

Aslında Joe'ya kızgınlım ve sinirimi Mason'dan çıkarıyorum. Hıncımı ondan çıkarmak daha güvenli; Joe tartışmaya devam etmek için fazla öngörülemez.

Koşu kıyafetlerimi çıkarıp yüzücülerimi buluyorum. Onun yerine havuzda tur atacağım.

On dakika sonra havuzdayım ve nihayet kendimi kapatıp sadece fiziksel aktiviteye odaklanabiliyorum.

Ne kadar zamandır yüzdüğümü bilmiyorum, başımı kaldırdığımda Joe'nun havuzun sonunda durmuş beni izlediğini görüyorum. Durup gözlüklerimi çıkarıyorum ve konuşmasını bekleyerek ona bakıyorum.

"Akşam yemeği için hazırlanmalısın. Kırk dakika içinde ayrılımamız gerekiyor." Vücut dili ve ses tonu beni burada bulmasından ne kadar etkilenmediğini gösteriyor.

Başımı sallıyorum ve Joe'nun gözlerinin vücudumda gezinmesine aldırmadan kendimi havuzdan çıkarıyorum. Benimle yürümek için bir hamle yapmadı ve ben

Neredeyse havuzun kapısında, "Dün gecenin tekrarını yaşamayacağız, Chelsea." diyor.

Ayaklarım yavaşlarken nefes almayı özlüyorum.

Dün gece onu becermeyi reddetmişim ve o bundan hiç memnun olmamıştı.

Ona dönüp bakarak, "Bu gece bana iyi davranacak mısın?" diyorum. Oynadığım ateş çok sıcak, ama beni buna zorlamasına izin vereceksem lanet olsun. Seks, ilişkimizde henüz gerçekten zorlamadığı tek alan oldu. Elbette, istemediğim zamanlarda onunla yattım ama hiçbir zaman rıza dışı seks yapmadık. Ancak, ben aptal değilim. Joe şu anda sinirli ve bana karşı kırılma noktasına yakın olduğunu hissediyorum. Bunun gerçekleştiği yerin yatak odası olmasından endişeleniyorum, bu yüzden uyanık kalıyorum ve korkumu göstermemeye çalışıyorum. Bunu gördüğü an, gücünün son kırıntısının da ona geçtiği an olacak.

Bana cevap vermiyor. Bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve "Sen benim karımsın ve öyle davranmanı bekliyorum" diyor.

Dilimi ısırdım. Kelimenin tam anlamıyla ısırdım. Yine de işe yaramıyor. "Ve sen de lanet olası bir pisliksin. Dürüst olmak gerekirse, bu evlilik bambaşka bir yöne gidebilirdi. Sen iyi davranabilirdin, ben de öyle yapardım ve istediğin kadar seks yapabilirdik."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu asla olmazdı. Hâlâ o lanet motorcuyu isterken olmazdı."

"Kocam beni ona aşık etseydi belki de hâlâ o motorcuyu istemezdim."

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Chelsea."

"Biliyorum. Ve belki de oynamaya devam edeceğim çünkü her iki durumda da boku yedim."

Çenesi sıkıştı. "Gidip hazırlanmalısın." "Evet, hazırlanmalıyım."

Dönüp odamıza doğru ilerliyorum, yürürken derin ve sakın nefesler alıyorum. Tanrı biliyor ya, bundan sonra onlara ihtiyacım var. Korkumu göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

Joe, ama kocam beni itiraf etmek istediğinden daha çok korkutuyor.

Bana vuran bir babayla büyüdükten sonra, onun gibi bir adamla asla birlikte olmayacağıma yemin ettim, ama işte buradayım. Henüz tam olarak tanışmadığımı bildiğim bir canavarla yaşıyorum. Joe'ya bu tehlikeli oyunu oynamaya devam edeceğimi söyleyebilirim, ama derinlerde, dehşetimi bıraktığım yerlerde, o her yaklaştığında bocalıyorum.

Kocam beni sevmiyor ve bunu kabul ettiğim en karanlık anlarımda canavarın yapabileceklerinden dehşete düşüyorum.

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ GÜN bir sürü meşguliyetle geçti. Aynı zamanda benim de "hayatım ne halt ediyor" halimle geçti. Kocamın ruh hali ve Mason'ın birbirimize çok yakın olmamıza rağmen hissedebildiğim düşmanlığı arasında her yerdeyim, telaşlı ve sinirliyim. Bana iyi davranan tek kişi babam, bu da kafamın daha da karışmasına neden oluyor. Sanki evren aylardır yaptığım tüm tezahürlerimi almış ve bunun yerine bana kocaman bir "siktir git" göndermeye karar vermiş gibi. Sanki hayatımın hangi yöne gideceğine karar vermeden önce ateşin üzerinde biraz daha yürümem gerektiğine karar vermiş gibi.

Perşembe günü geldi çattı ve ben bitkin bir şekilde uyandım. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Artık bunu yapmak istemiyorum.

Joe ortalıkta görünmüyor, bu da beni memnun ediyor ve bana çok ihtiyacım olan nefes alma alanını sağlıyor.

Giyinip makyajımı ve saçımı yapmadan önce uzun bir duş alıyorum. Ben saçımı bitirirken Joe odaya dönüyor. Pazartesi öğleden sonra havuz başında olduğumuzdan beri pek konuşmamıştık. Ayrıca seks de yapmadık. Aslında bu beni mutlu etmekten çok geriyor. Joe'nun Joe gibi davranmaması beni endişelendiriyor. Neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum.

"Bugün için planlar değişti," diyor. "Babanla benim bir işi halledebilmemiz için öğle yemeğini iptal ettik. Sen ve annen öğleden sonra bizimle Rockhampton'da buluşacaksınız."

Bugün, bu haftaki en sevdiğim gün olmaya doğru ilerliyor.

"Tamam." Saçımla oynamaya devam ediyorum.

"Bir şey daha var," diyor ve sesinin buyurgan tonundan bundan hoşlanmayacağımı bildiğim halde susuyorum. "İşler o kadar iyi gidiyor ki baban kampanyasının başlaması için zaman çizelgesini öne çekiyor."

"Ve?" Nefesimi tutuyorum. Burada önemli olan söylemediği şey.

"Bu işte tam zamanlı çalışmanı istiyor." dediğinde sonunda anlıyorum.

Ona bakakalıyorum. "Ne?"

"Beni duydun Chelsea." "Ciddi misin?"

Bana çok az sabrı kalmış gibi bakıyor. "Ben her zaman ciddiylimdir. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Bir pipetten umutsuzca hava emmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. İhtiyacım olan oksijeni yeterince hızlı alamıyormuşum gibi. Bana işimi bırakmam gerektiğini söylüyor ve ne onun ne de babamın benim itaatimden daha azını kabul etmeyeceğini biliyorum. Mason'ı ve kulübünü tehdit edecekler. Kaybetmeyi reddettikleri her oyun için kazandıkları kart.

Nefretim ben tüketmesine izin verirken dudaklarımı sertçe birbirine bastırıyorum. İçimde vahşi bir fırtına gibi kuduruyor.

Uğultulu, sert, şiddetli.

"Senden nefret ediyorum. Sana istediğini vereceğim çünkü vermezsem Mason'ı ve kulübü tekrar tehdit edeceksin ama şunu bil ki bu aramızdaki her şeyi değiştirecek. *Her şeyi.*"

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, Chelsea. Dramatik olma."

Öfkem göğsümden damarlarıma, kaslarıma, kemiklerime sızıyor. Her santimetrekaremi öyle derinden dolduruyor ki, kendimi asla kurtaramayacağım.

bunun. Saldırmak istiyorum. Yumruklarımı yüzüne, göğsüne ve tüm vücuduna indirmek istiyorum. Bir insan nasıl bu kadar acımasız ve kontrolcü olabilir, aklım almıyor.

"Öyle, Joe. Her lanet şey." Çantamı ve telefonumu alıp kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona dönüp baktım. "Dışarı. Senden olabildiğince uzağa gitmem gerek."

"Chelsea," diye başladı ama sözünü kestim.

"Hayır. Siktir git. Dışarı çıkıyorum ve sen beni durduramazsın. Öğleden sonra Rockhampton'da görüşürüz."

Bununla birlikte, kapıyı çekerek açtım ve öfkeli bir enerji patlamasıyla dışarı çıktım. Ondan nefret ediyorum.

Hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Motelin otoparkına park etmiş arabaların yanından körlemesine koşarak geçiyorum, zihnim o kadar karışık ki kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmiyorum. Motelin dışındaki yola ulaşır sert bir göğse çarpana kadar etrafımdaki dünyaya dair farkındalığım geri gelmiyor.

Güçlü eller pazularımı kavıyor ve beni sabitliyor, aynı anda Mason'ın derin sesi gürlüyor, "Bu kadar aceleyle mi gidiyorsun?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, götveren kocamı ve beni yapmaya zorladığı şeyi beynimden atmak için mücadele ediyorum. Elini çekerek yanından geçmeye çalışıyorum.

"Sana lanet bir soru sordum Chelsea. Senden bir cevap bekliyorum."

Yüzümü ona dönüyorum, tıpkı Joe'nun lanet beklentileri gibi konuşmasına sinirleniyorum. "Benimle böyle konuşmak istiyorsan, Mason, lanet beklentilerini bir kenara bırakabilirsin. Bir cevap alamayacaksın."

Gözleri kararıyor ve bana yaklaşıyor. "Senin içine ne girdi böyle?"

Kollarımı havaya kaldırdım. "Hepiniz! Hepiniz bana bulaştınız." Onu itiyorum çünkü çok yakınımda. "O yüzden bana bir iyilik yap ve beni rahat bırak!"

Ben ondan uzaklaşmaya çalışırken elini uzatıyor ve bileğime doluyor. Yakınına eğilerek, "Seni yalnız bırakmak tam da yapmak istediğim şey, Mayfair. Ne yazık ki burada sıkışıp kaldım ve eğer seni güvende tutmazsam kulübüm kıcıma tekme basacak. O yüzden siktir git içeri gir ve bana bir kez olsun rahat ver."

Ona ters ters bakıyorum, içimde öfke ve nefret dolaşüyor. "Seni sevdiğime inanamıyorum."

Dudakları birbirine çarpıyor ve bana bakarken nefes alışları sertleşiyor. "Bu lanet olası ikimiz yapar."

Beni bırakıp uzaklaşıyor ve gözünün önünden gitmemi ne kadar çok istediğini haykıran sert bir bakışla beni izliyor. Bana böyle bakmasından nefret ediyorum ve bundan nefret ettiğim gerçeğinden de nefret ediyorum.

"Sana ve kulübüne istediklerini yapmalarına izin vermeliyim," diye çıkışıyorum motele geri dönmeden önce.

Kocam yolda durmuş, attığım her adımı izliyor. Sinirli vücut dili ve ifadesi Mason'la karşılaşmamı izlediğini açıkça gösteriyor. Yine de umurumda değil. İşimi bırakma emrinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu ona göstermek dışında şu anda hiçbir şey umurumda değil.

UZUN BİR GÜNDÜ. Belki de hayatımın en uzun günü. Aslında, hayır, o benim düğün günümdü. İkisini de tekrar yaşamak istemiyorum.

Rockhampton'a vardığımda Joe ortalıkta yoktu. Bu sabah babam ve Joe ile giden Mason da öyle. Bütün günü annemle geçirdim. Annem, düzenlenmesine yardım ettiği bir hayır galası hakkında konuşup durdu.

Eve döndüğümüzde planlamasına yardım etmemi istediği bir parti var. Konuşmaya ayak uydurmakta zorlanıyorum. Ona babam gibi bir adamla nasıl evli kalabildiğini sormak istiyorum. Onunla henüz işim hakkında konuşmadım ama beni istifaya zorlama kararının arkasında onun olduğunu biliyorum. Son onay oranlarını gördüm ve bu hafta büyük bir artış var. Görünüşe göre halk bizimki gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileyi seviyor. Ama biz öyle değiliz ve asla da olmayacağız. Elimde olsa bugün bizi parçalarım. Bizi uzaklara dağıtır ve asla arkama bakmazdım. Ama bunu yapamam çünkü bu Mason'ın geleceğini elinden almak olur ve kendime Mason'dan nefret ettiğimi söylesem de etmiyorum ve babamın ona tehdit ettiği şeyleri yapmasına asla izin veremem.

Yani burada sıkışıp kaldım. Ancak bu sabah içimde bir şeyler koptu ve bakış açımı değiştirdi. Joe sonunda ruhumu ezmiş olabilir, ama onun yerine beni tamamen kontrol edemediklerini onlara göstermek için öfkeli bir ihtiyaç var. Çoğu zaman iyi davranmak zorunda kalabilirim ama her zaman değil.

Bavulumu otel odasına bıraktıktan sonra, annemle beni buraya getiren Griff'in yanına dönüyorum. Otel koridorunun duvarına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Beni görür görmez aramayı sonlandırıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, beni kuaföre götürebilir misin?" Duvarı itiyor.

"Tabii. Şimdi mi?"

Başımı sallıyorum ve otelin otoparkına doğru gidiyoruz. Griff beni içeri almak için Range Rover'ın arka kapısını açıyor. Griff'ten gerçekten hoşlanıyorum; hep hoşlandım. Mason'la birlikteyken onunla birkaç kez karşılaştım ve "bana dikkat et" der gibi bir hava yayıyor olabilir ama bana karşı her zaman bir beyefendi gibi davrandı. İnsanlar motorcularda bu özelliklerin olmadığını sanıyor ama ben Storm erkeklerinden herhangi birini arkadaş olarak hayatımda tanıştığım çoğu erkeğe tercih ederim. Kenarları kaba ve ağzı bozuk olabilirler ama onlara babama ve onun adamlarına güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum.

Griff arabanın önüne yerleşiyor ve ona gitmek istediğim adresi veriyorum. On dakika sonra, arabanın önüne yanaşır ve motoru durdurur. Çıkarken

Arabaya bindiğimde, beni çıkarmak için kapımı açtı.

"Beni beklemek zorunda değilsin," diyorum. "Bana numaranı verirsen, işim bittiğinde sana mesaj atabilirim."

"Beklerim."

"Dürüst olmak gerekirse, beklemek zorunda değilsin. Bu bekleme işi şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığın en sıkıcı şey olmalı."

Başını hızlıca sallayarak, "Kocan bana bunun için para ödüyor. Güvende olduğunuzdan emin olmak için burada olacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum ve içeri giriyorum.

"Selam hayatım," diye selamlıyor beni kuaför, yüzünde içten bir gülümseme.

Ona adımı söylüyorum ve o da beni doğrudan içeri buyur ediyor. "Bugün neyin peşindesin?" diye soruyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünmesine bayılıyorum. Brisbane'de insanlar beni tanımadan hiçbir yere gidemiyorum.

Telefonumu çıkarıyorum ve Alexa'nın bana yakışacağını düşündüğü stilin fotoğrafını buluyorum. Adının Charity olduğunu söyleyen kuaföre göstererek, "Ben böyle bir şey düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Bana dönüp bakmadan önce fotoğrafı değerlendiriyor. "Beğendim. Bence sana çok yakışacak. Sana biraz daha derinlik kazandırmak için biraz folyo da koyabiliriz." Saç dergilerinden birine uzandı ve bir sayfayı çevirdi. "Bunun gibi."

Bakışlarıyla buluşmadan önce işaret ettiği fotoğrafa bakıyorum. "Bayıldım buna.

Hadi yapalım."

Sırıttırıyor. "Kararlılığını seviyorum." Dergiyi kapatıyor. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Derin bir nefes alıyorum, aslında buna ihtiyacım olduğundan değil. Bu noktada, ateşle oynadığımı bildiğim herhangi bir şeyi yaparken daha çok otomatik bir tepki veriyorum. Ancak bu, Joe ile evlendiğimden beri kendimi gergin hissetmediğim ilk şeylerden biri olabilir.

Bundan nefret edeceğini biliyorum.

Beni korkutmak için kullandığı tüm yöntemlerle bunu bana açıkça göstereceğini biliyorum.

Bunun için savaşa gireceğimizi biliyorum. Ve tüm bunları memnuniyetle karşılıyorum.

Ona ne kadar çok güç verdiğimi fark edemiyorum. Onunla evlenmeyi kabul ettiğim günden bu yana, hiçbir şey hissetmeden hayatımı sürdürüyorum.

Tekrar hissetme zamanı geldi.

Uyanmanın ve gücümün bir kısmını geri almanın zamanı geldi.

Mason'ı Joe'nun ofisinin dışında kavga ederken gördüğüm o gün bir dönüm noktasıydı. O zamandan beri bir araya geldiğimiz her an, kısa bir an için bile olsa, bu hissizliğin katmanlarını sıyırmaya yardımcı oldu. Mason'ın bana yaptığı şey bu, bana her zaman yaptığı şey. Hayatımdaki diğer herkes beni durmaya zorlarken o bana hissettiriyor. Tüm bu duyguları kucaklamanın zamanı geldi. Onlara sahip çıkacağım ve ifade edeceğim. Joe'ya söylediğim gibi, aramızdaki her şey değişti ve onunla tanıştığında gerçek beni sevmeyecek.

Charity sonraki iki saatini saçım üzerinde sihrini konuşturarak geçiriyor, bunu yaparken bana şampanya ve çilek ikram ediyor. Hepsini kabul ettim. Bugün gündüz içmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Rengin hazır olmasını beklerken Alexa'yı kontrol ediyorum.

Ben: Seni özledim.

Alexa: Aman Tanrım, ben de! Sen nasılsın?

Ben: Sorma. Bugün en kötüsüydü. Ama saçımı yaptıracacağım ve bunun için buradayım.

Alexa: Kuaföre gittiğimizde yaptırmayı reddettiğin, sana gösterdiğim stil mi?

Ben: Evet. Artı yeni bir renk.

Alexa: Bitirdiğinde fotoğraflarını istiyorum! Hey, bunun garip olduğunu biliyorum ama Mason'dan haber alamadım. O iyi mi?

Sanırım, ama birlikte hiç vakit geçirmedik. Joe onu benden uzakta meşgul ediyor.

Alexa: Joe'nun kıskanması gibi mi?

Ben: Kıskanmak doğru kelime mi bilmiyorum. O bana sahip olduğunu düşünen sahiplenici bir pislik. Sadece çıktığımız için Mason'dan hoşlanmıyor.

Alexa mesajlaşmayı bırakıp beni arıyor. "Bunu desteklememiz gerek dostum. Yani, evliliğinizin görücü usulü olduğunu biliyorum ama Joe ile aranızın iyi olduğunu sanıyordum. İkinizin iyi anlaştığını sanıyordum ama şimdi bana onun bir pislik olduğunu söylüyorsun. Neler oluyor?"

Biraz şampanya yudumladım. Bu üçüncü kadehim ve muhtemelen olmam gerekenden daha rahat hissediyorum çünkü bu duvarlarımın yıkıldığı anlamına geliyor - Mason'ı korumak için aylardır sürdürmek zorunda kaldığım duvarlar.

Alexa'ya evliliğimle ilgili gerçekleri hiç anlatmadım ve bugün de anlatmayacağım ama bir kısmını paylaşmaya hazırım. "Joe pisliğin teki. Onunla yürütmeye çalıştım. Birlikte bir ilişki kurabileceğimizi umuyordum ama o kontrolcü ve ben artık bunu yapamam."

"Yani ondan boşanacak mısın?" Sesi, bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceği gerçeğine boyun eğmiş olan benim kadar umutlu geliyor.

"Ondan boşanamam. Babam artık başbakan olmayana kadar bu evliliğin içinde sıkışıp kaldım. O zaman ayrılabilirim."

"Lanet olsun Chelsea, neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?"

"Çünkü bunların hiçbirini değiştiremem, bu yüzden şikayet etmenin bir anlamı yok. Sadece devam etmem gerekiyor."

"İçki mi içtin sen? Sarhoşken yaptığın gibi biraz hızlı konuşuyorsun."

"Evet, kuaför bana şampanya verdi ve geçirdiğim günden sonra hayır diyemezdim."

"Bugün ne oldu?"

"Joe, babamın kampanyada onlarla tam zamanlı çalışabilmem için işimden istifa etmemi istediğini söyledi."

Bir an sessiz kaldı. "İstifa etmeyeceksin, değil mi? Bu büyük bir istek."

Bardağımı boşaltıyorum. "Bu bir rica değildi."

Yine sessizlik. "Ne? Bekle, sana bunu mu yaptırıyorlar?"

"Evet. Ne diyeceğini biliyorum, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim ama bu konuda söz hakkım yok. Karmaşık bir durum ama inan bana, hayır diyemem."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Joe ile evlenmeyi kabul ettiğimde, farkında olmadan bunu kabul etmişim."

"Ve sen onunla evlenmeyi sadece Mason hapse girmesin diye kabul ettin," diyor yavaşça. "Eğer hâlâ onların istediklerini yapıyorsan, bu bana Mason'ı hâlâ sevdiğini gösterir. Bunu biliyordum."

Tanrım, bunu onunla konuşmak iyi hissettiriyor. Ona her şeyi anlatabileceğimden değil, ama tüm bunlar bana o kadar ağır geliyordu ki; içimi dökmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Bu iş bizden öteye gidemez Alexa. Bana söz ver. Mason bunların hiçbirini bilmemeli, çünkü bilirse-"

"Eğer yaparsa, seni geri almak için sertçe saldıracak ve bunun sonunun nereye varacağını Tanrı bilir. Biliyorum bebeğim. Bunların hiçbirini tekrar etmeyeceğim." Sesindeki hüznün göğsüme çarpıyor. Bunu asla düşünmemeye çalışıyorum. Bu çok zor. Çok üzücü. Ama şimdi hepsini hissediyorum ve bu beni babama ve Joe'ya daha fazla saldırmak istememe neden oluyor.

Charity bana doğru yürürken usulca, "Teşekkür ederim," diyorum. "Gitmem gerek, üzgünüm."

"Seni seviyorum ve tüm bunları bana anlattığın için memnunum. Eve döndüğünde bu konu hakkında daha fazla konuşmalıyız, tamam mı? Senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum ve ben de seni seviyorum. Eve döndüğümde seni ararım."

Charity tüm folyolarımı kontrol etmeye başladığında görüşmeyi sonlandırıyoruz. "Bu renk harika görünüyor. Havzaya gel."

Boyayı duruluyor, bana bakım yapıyor, saçımı kesiyor ve benim için şekillendiriyor. İşi bittiğinde aynada kendime bakıyorum. Eskiden sırtımın yarısına kadar uzanan saçlarım şimdi kat kat omuzlarıma dökülüyor. Charity daha önce hiç denemediğim dağınık dalgalar halinde şekillendirmiş. Joe'nun nefret edeceğini bildiğim kadar ben de bayıldım. Gece için bana bir puan.

Griff beni sessizlik içinde otele geri götürüyor. Beni dışarı çıkarmak için kapıyı açtığında, "Saçını böyle seviyorum" dedi.

Beni hazırlıksız yakaladı. Gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Griff. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Bir süre sessizce beni izliyor. "Sanırım yapabilirim."

Bir an paylaştık, bundan eminim. Griff Joe için çok iş yapıyor, bu yüzden çok şey görüyor ve muhtemelen bir kısmını da duyuyor olmalı.

Başımı sallıyorum ama odama çıkmadan önce başka bir şey söylemiyorum.

Beni odanın köşesindeki koltukta oturan ve elinde viski olduğunu tahmin ettiğim bir bardak tutan kocam karşılıyor.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye soruyor, ayağa kalkıp kehribar rengi sıvının bir kısmını boğazından aşağı atıyor.

Ondan kaçmayı reddederek çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. Gücümü toplayıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Saçımı kestiriyordum." Saçıma dokunuyorum. "Beğendin mi?"

Çenesini çalıştırıyor. "Bir buluşmayı kaçırdın. Senin için önemli olan bir tanışma toplantısını."

"Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Bana söylemedin."

"Benimle burada buluşman gerekiyordu, Chelsea. O zaman sana söyledim."

"Seninle burada buluşmamı hiç söylemedin. Bu senin suçun, benim değil."

"Kahretsin, sana bunları anlatmak zorunda olmamalıyım. Bu artık senin işin. Burada bekliyor olman gerekirdi."

"Aman Tanrım, hayır. Bu iş böyle yürümeyecek Joe. İşimi bırakacağım. Mutlu aileleri oynayacağım. Babamı terfi ettireceğim. Ama hiçbir zaman oturup senin talimatlarını beklemeyeceğim. Siz ikiniz için neredeyse her şeyden vazgeçmiş olabilirim ama hâlâ bir hayatım var ve onu yaşamak niyetindeyim."

Bana bakıyor, saçlarıma bakıyor. "Anlıyorum." Bardağını boşaltıyor, takım elbise ceketini giyiyor ve "Giyin. Akşam yemeği yarım saat sonra."

Döndüm ve onun kapıya giden yolu kesişini izledim. "Ne görüyorsun Joe?"

Bana bakıyor. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeye niyetli olduğunu görüyorum."

O çıkarken kapının kapanma sesi günün en güzel sesiydi. Ancak, bu savaşı kazanıp kazanmadığımı henüz göremedim. Saçım ile ilgili bir şey söylememiş olabilir ama Joe hakkında bildiğim bir şey varsa o da bazen hoşuna gitmeyen şeyler için beni cezalandırmakta acele etmediğidir. Kim bilir daha sonra beni neler bekliyor olacak.

CHELSEA

''

Baban bana tam zamanlı çalıştığını haberini verdi ■

"Yemekten sonra herkesle kaynaşırken konuklardan biri bana şöyle dedi.

"Senin gibi onu destekleyen harika bir kızı olduğu için çok şanslı, canım."

Joe kolunu omuzlarıma atarken ona gülümsüyorum.

"Chelsea ve ben Mark'la çalışmayı seviyoruz," diyor

Joe.

Kocam onu ağına çekerken kadının gözleri parlıyor. "İyi haberlerinizi ben de duydum. Eğer doğruysa Queensland'in geleceği için çok heyecanlıyım."

Neyi kastettiğinden emin olamadığım için kaşlarımı çatıyorum ama Joe'yu bu konuda sorgulayacak vaktim yok çünkü beni bizimle konuşmak için bekleyen bir sonraki konuk grubuna götürüyor.

Sonraki bir saati geyik yaparak geçiriyoruz. Joe ile aramızdaki gerilim yüzünden normalden daha yorucu geçiyor. Ona gülümsemek yerine yumruklamak istiyorum ve lanet ellerini üzerimde istemediğimden eminim, ama o normalden daha fazla üzerime koymakta ısrar ediyor.

Bu oynadığımız bir oyun.

Yeni savaşımız.

Bu onun bana kızgın olduğunu söyleme şekli.

"Chelsea," diyor babam, bize katılarak. "Joe'nun benimle gelmesini istiyorum. Duyuruyu yaparken annenle oturduğundan emin olabilir misin?"

"Duyuru mu?" Herkesin bildiği bir bulmacanın tüm parçalarını kaçırmışım gibi hissediyorum.

Babam bir şey söylemek için ağzını açtı ama Matthew Ronson "Joe, şimdi" diye seslendi.

Joe başını salladı ve bana baktı. "Git annenin yanına otur."

Matthew'a ters ters baktım. Onun hakkındaki ilk izlenimim doğrudu. Bu haftayı *sanki* kocamış gibi bana emirler yağdırarak geçirdi. Birkaç kez tartıştık ve eğer burada kalıp babamın kampanyasında çalışırsa geleceğimizde çok daha fazlasını görüyorum.

Bana iğrenç bir bakış fırlattı. Hoşlanmama hissi karşılıklı.

Kocamın ve babamın dediğini yapıyorum, garson yanıma geldiğinde ondan bir kadeh şampanya alıyorum. Joe bu yemeklerde içki içmemden nefret eder ama bu gece onu memnun etmek gibi bir derdim yok. Bu benim ikinci içkim ve üçüncüsünün de yakında geleceğini görüyorum.

Masamıza oturmak için annemin arkasından ilerlerken gözlerim Mason'ınkilerle buluşuyor. Odanın karşısındaki kapıda durmuş beni izliyordu. Yüzünde her zamanki sinirli ifadesi vardı. Bu hafta pek konuşmadık ama her saniyesinden nefret ettiğini biliyorum. Joe'dan nefret ettiği için bu zaten belliydi, ama beni Joe'yla izlemenin onun için zor olduğunu biliyorum. Davetlerde Joe'ya gösterdiğim sahte sevgiyi azaltmaya çalıştım ama bunu tamamen silmek mümkün değil; ben bunun için buradayım. Mason her ne kadar benden nefret ediyormuş ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davransa da, kendi çelişkili duygularımdan nefretin sevgiye oldukça yakın olduğunu biliyorum.

"Hayatım, bunu gerçekten içmen gerekiyor mu?" Annem içkime bakarak dikkatimi Mason'dan çekmeye çalışıyor.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Kesinlikle. Bu berbat günü atlatmamı sağlayacak tek şey bu olabilir."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bugünün iyi bir gün olduğunu sanıyordum."

Sanırım bugünlerde annemi çok daha iyi anlıyorum. Eğer ben kısa bir süre sonra evliliğime ve beraberinde getirdiği her şeye karşı kendimi uyuşturmak zorunda kaldıysam, onun babamla on yıllar boyunca neler yapmak zorunda kaldığını ancak hayal edebilirim.

"İyi bir gün geçirdiğine sevindim," diyorum, babamla Joe'nun şu anda durdukları sahneye bakarak.

Babamın söylediklerini dinlerken biraz daha şampanya yudumluyorum.

Konuşmasının yarısında öne doğru oturuyorum, içim dışıma çıkıyor. Biraz dalmışım, dikkatimin yarısını ona vermişim ama az önce Joe'nun siyasete girmesiyle ilgili bir şeyler söylediğine yemin edebilirim.

Kesinlikle olmaz.

Bu benim en kötü kabusum olurdu ve ben zaten en kötü kabusumu yaşadığımı sanıyordum.

Babamın görevi bittikten sonra Joe'nun başbakanlığa adaylığını koyması, hayatımda Mason ve kulübünün canına okuyabilecek türden bir güce sahip bir adamın daha uzun yıllar yaşaması anlamına gelirdi.

Kalabalık alkışlarken Joe
gülümsüyor. Tanrım, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Gelecek için heyecanlıyım," diyor Joe, hâlâ o nefret ettiğim gülümsemesiyle. Bana bakıyor ve bana doğru işaret ediyor. "Güzel karım da bize katılacak. Bu bir aile meselesi ve Mark, Chelsea ve ben bu büyük eyaleti, sizi her zaman ilk sıraya koyacağımız müreffeh bir geleceğe taşımaya kararlıyız. Bu yolda bizim yanımızda yürüdüğünüz için teşekkür ederim."

Ona dehşet içinde bakıyorum.

Yaşayacağımız her savaşı peşinen kazanmıştı. Kocamın bir seçimi kazanacak ve bir gün Queensland Başbakanı olacak karizmaya ve azme sahip olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Geriye dönüp baktığımda

Şimdi, onunla evlenmeyi kabul ettiğim andan itibaren kaçırdığım işaretleri görüyorum. Hepsi gözümün önündeydi ama yine de kaçırmışım.

Garson tekrar masamıza uğruyor ve ben bir kadeh şampanya daha alıyorum.

Siktir et, bu geceyi ayık geçiremem. Şimdi olmaz.

Annem, "Bu Joe ve senin için çok heyecan verici," diyor ve bunu gerçekten kastettiğini biliyorum. Annem kocamın başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünüyor.

İçkimi yudum yudum içiyorum. İki yudumda sonuna kadar.

Joe'nun beni izlediğini biliyorum, çünkü beni her zaman izliyor, ama umurumda değil.

Sandalyemi geriye itip, el çantamı kapıyorum ve anneme tek kelime etmeden masadan kalkıyorum. Gittiğimi fark ettiğinden bile şüpheliyim. Annem küçük, mutlu, uyuşmuş baloncuğunun içinde.

Odanın içinde ilerlerken yanımdan geçen herkese gülümsüyorum ama onları gerçekten görmüyorum. Bir görevdeyim ve bunu yeterince hızlı başaramıyorum.

Barı bulmak.

Bir sürü içki içmek.

Kendimi temizlemek.

Ve Joe bunun için bana ne yaparsa yapsın siktir et.

CHELSEA

Dudaklarımı hissedemiyorum. Elimi yüzüme götürüp ağzımı sıkıyorum. ve yanaklarımı çimdikle. Hayır, hissedemiyorum. Şampanyamın kalanını içiyorum. Kaç tane içtiğimi saymayı bıraktım ama aslında o kadar çok olduğunu sanmıyorum. Bugün pek bir şey yemediğim için alkol doğrudan kafama gitti. Bunun için minnettarım.

Telefonum başka bir mesajla titriyor. Tam yarım saattir çalışıyor. Her mesaj Joe'dan. Beni bulamıyor. Onsuz bir saatin tadını çıkarmayı başardım. Mutluluk vericiydi. Hayatımdan kaçma konusunda ne kadar başarılı olabileceğimi düşünüyorum. Yani, şu anda, başarılabilir gibi geliyor. Nasıl yapacağımı planladım ve bunu gerçekleştirebileceğime oldukça ikna oldum, ama sarhoş beynim bile bunun alkolün konuşması olduğunu biliyor. Joe'nun gitmeme izin vermesine imkan yok.

Başka bir mesaj geliyor ve bunu kontrol ediyorum.

Joe: Eğer gelip seni bulmak zorunda kalırsam, sonuçlarından hoşlanmayacaksın.

Geri kalan mesajları okumak istemediğim için telefonumu kapatıyorum ve yıldızlara bakıyorum. Otelin çatısında yatıyorum. Joe'nun yakında beni bulacağından şüphem yok ama şimdilik sadece Mason'la yaptığım gibi yıldızları seyretmek istiyorum. Onu düşündükçe kalbim sızlıyor. Ondan nefret ediyormuş gibi davranmayı bırakacak kadar sarhoşum. O adamdan asla nefret edemem, uyuduğum için bile.

Arkadaşımla. Bunu biz birlikteyken yapsaydı ondan nefret edebilirdim ama asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Derinlerde bir yerde, onunla neden yattığını biliyorum. Ve onu zerre kadar suçlamıyorum.

Onun kalbini kırdım.

Kalbini bedeninden söktüm ve giderken yanımda götürdüm.

Bunu bana yapsaydı, ben de onun kadar kızgın ve incinmiş olurdum. Oh Tanrım.

Kollarımı kendime doladım.

Beş yaşımdan beri sevdiğim çocuğa bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Bunların hiçbirini o istemedi. Tek yaptığı beni hiç kimsenin sevmediği kadar sevmekti. Ve ben ona iki kez ihanet ettim. *İki kez.*

Ayağa kalktım ve çatının kenarına doğru yürüdüm. Kasabaya bakarak uzun bir nefes verdim. Bu sefer onu terk ettiğimde, onu ruhumdan hiç çıkarabilecek miyim diye merak ettim. Şimdi biliyorum ki asla çıkaramayacağım.

Mason'ı yirmi yıldır seviyorum ve yirmi yıl daha seveceğim.

Onun içinde boğuluyorum ve onsuz nefes alamadığım anlar oluyor.

Şimdiye kadar evliliğimi sürdürmemi sağlayan şey oydu. Geçen her günün onun güvenliğine bir gün daha yaklaşmak olduğunu bilmek. Ama bu geceki ifşaatlar her şeyi değiştirdi. Artık doğru düzgün nefes alamadığım çok fazla gün olacak. Mason risk altında. Kocam ondan bu kadar nefret ediyor ve başbakanlığın getirdiği gücün Joe'ya Mason'a neler yapması için ilham vereceğini düşünmek beni ürpertiyor.

Çatıya açılan kapının sesi ve ardından çarparak kapanması gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyor.

Joe beni buldu.

Kendimi

çelikleştiriyorum

. "Mayfair.

Siktir."

Gözlerim uçarak açıldı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Mason yaklaşarak talep ediyor. "Lanet olası kocan seni bulamadığı için aşağıda kendini kaybediyor."

Ona dönüyorum, onu içime çekerken kalbim daha hızlı atıyor.

"Lanet olsun, takım elbise sana çok yakışıyor." Kelimeler, ben onları durduramadan düşünmeden dudaklarımdan dökölüyor.

Hızını yavaşlatıyor, gözlerini bana dikeyor. "Sarhoş musun?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Belki biraz."

"Tanrım."

Beyaz düğmeli gömleğinden görünen boynundaki dövmeye bakıyorum. Tam olarak göremediğim ama *benim* dövmem olduğı için ezbere bildiğim dövme. Kalpler, yıldızlar, kanatlar, Monopoly parçaları, bir stiletto ve üzerinde Mayfair yazan bir pankart olan bir gül. Boynunu boydan boya kaplıyor ve gördüğüm en güzel dövme. Ben onun kalbini paramparça etmeden üç hafta önce yaptırmıştı.

Kendimi durduramayarak ona doğru ilerledim. "Özür dilerim."

Buna cevap vermiyor, sadece ben ona yaklaşırken beni dikkatle izliyor. Ona ulaştığımda, "Hangi şey için üzgünsün?" diye soruyor. Sözleri acı. "Yoksa Hearst'e nereye gittiğini söylemeyerek hepimize bir sürü sorun çıkardığın için mi özür diliyorsun?"

Bakışlarını yüzünde gezdiriyorum, ondan akan asidi görmezden geliyorum. Tanrım, onu özlemişim. Birini özlemeyi hiç hayal etmediğim bir şekilde. Gözleriyle tekrar buluştuğumda, "Beni her zaman mükemmel okuyorsun. Bu gece için özür dilemiyordum. Kalbini kırdığım için özür diliyordum."

Burun delikleri alevlendi. "Senin lanet özrünü istemiyorum." Başımı salladım. "Biliyorum, ama yine de sana veriyorum."

"Sarhoşsun sen. Ne dediğini bile bilmiyorsun." "Hayır, ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Ve biliyorum inanmayacaksın ama her kelimesinde ciddiğim."

Ona bir adım daha yaklaşmaya çalışıyorum, buna ihtiyaım var ama kendi ayağıma takılıyorum.

Mason beni yakalıyor, yüz ifadesi öfkeyle kararıyor. "Lanet olsun, Chelsea."

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, tüm vücudum bu dokunuşun etkisini hissediyor. "Lütfen bana bu kadar kızgın olmayı bırak Mason. Bu beni ldryor. Tüm bunları senin için yaptım ve senin için yapmaya devam edeceğim. Hayatımın sonuna kadar onunla kalmak zorunda olsam da umurumda değil; bunu senin için yapacağım."

Aynı anda kaşlarını çatıyor ve çatı kapısı tekrar açılıyor. Mason'ın ötesine baktığımda, kocamın yüzünde saf bir öfke ifadesiyle bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Elimi Mason'dan çekerek ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Joe Mason'a. Sözleri Mason'ın ayaklarının dibinde bıraktığı asitle aynı şekilde aralarına düşüyor.

Mason yanımdan ayrılmadan önce son bir kez bana bakıyor. Gözlerindeki şaşkınlığı gözden kaçırmıyorum ama daha çok, asla bırakmayacağını düşündüğüm nefretini görüyorum.

Yalnız kaldığımızda Joe pazumu kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Fırtına gibi esiyor ve birden kendimi ayık hissediyorum. "Eğer bir daha sarhoş olur ve bizim etkinliklerimizden birinde bunu yaparsan, seni pişman ederim, Chelsea. Anlaşıldı mı?"

Ona karşı koyuyorum, elini çekiyor. Beni bir daha korkutmasına izin vermeyeceğim. "ok iyi anladın Joe. Sen lanet olası bir pisliksin, ama bunu bir süredir anlıyorum."

"Sakın bu gece beni sınamaya kalkma" diye homurdanırken gözleri de sesi kadar sertti.

"Burada işimiz bitti mi?"

Geceye bakarken sert bir nefes almaya zorluyor. Bana dönerek, "Yatağına git. Bunu sabah tartışırız."

"Tartışacak bir şey yok, Joe."

"Tartışacak çok şey var. Yeni programın mesela." "Babamın onu tıka basa doldurduğundan hiç kuşkusuz yok."

Gözlerinin içinden bir bakış geçti. "Burada babanın yetkili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona bakarken nefes alışım yavaşlıyor.

"Uzun zamandır yetkili değil," diyor yine o asitle. "Baban yetkili olamayacak kadar çok pisliğe bulaştı. Şu anda gördüğün onay oranları, ben ve Ronson'ın babanın pisliklerini temizlememiz sayesinde. Onu tekrar seçtireceğiz ama daha büyük resimde sen ve ben varız. Gelecek bize ait, bu yüzden kendini gemiye almalısın ve bunu bir an önce yapmalısın, yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni gemiye almanın bir yolunu bulacağım."

Şeytanla evlendim.

Başımı yastığa koyduğumda aklıma gelen son düşünce bu.

Bu ve şeytanı alt etmek için bir plan yapabilmem için kendimi toparlamam gerektiği gerçeği, çünkü Joe Hearst hayatımın geri kalanını nasıl yaşayacağımı dikte edecekse lanetleneceğim.

GUNNAR

■ *Hayatımın sonuna kadar onunla kalmak zorunda olsam da umurumda
Senin değil; bunu yapacağım.
için.*

Bununla ne demek istedi?

Gecenin yarısını Chelsea ile çatıda yaptığım konuşmayı düşünerek geçirdim ve bu boku çözmeye hiç yaklaşamadım. Kalbimi kırdığı için benden özür diledi ve ben de ona özür dilemesini istemediğimi söyledim. İstemiyorum. Ondan nefret etsem de *onu* istiyorum. Ama o özrü istemediğime eminim. Ve sonra bana tüm bunları benim için yaptığını ve benim için yapmaya devam edeceğini, gerekirse ömür boyu onunla kalacağını söyledi.

Bunu sarhoş konuşması olarak kabul etmeliydim. Söylediği her kelimeyi unutmalıyım.

Tüm bunlarla ne demek istediğini bilmek istememeliyim. Ama bilmek istiyorum ve şimdi bilmek istiyorum.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Ertesi sabah erkenden otel odamızın kapısına doğru yürürken Griff soruyor.

"Dışarı." Yürümeye devam ediyorum.

"Gunnar," diyor ve sesinde duyduğum bir şey beni durduruyor. "Pişman olacağın bir şey yapma kardeşim."

Griff dün gece beni çatıdan dönerken gördü. İçinde bulunduğum pis ruh halini gördü. Bütün hafta içinde olduğum pis ruh halini. Hiçbir şeyi kaçırmadı; ne olduğunu biliyordu.

Ona dönüp baktım. "Bu sabah ne zaman ihtiyacımız var?" Onunla bu işe girmeyeceğim.

Aradığım bilgiyi vermeden önce başını sallıyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor. "Hearst'ün bütün sabah otelde toplantıları var. Adamları onlar için onunla birlikte. Öğle yemeğine kadar boşuz."

"Tam zamanında döneceğim."

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum ve telefonuma uzanıyorum. Sonra bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yapıyorum; Chelsea'ye bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Konuşmamız gerek. Şimdi. Neredesin?

Birkaç dakika içinde cevap gelmeyince bir tane daha gönderiyorum.

Ben: Bana nerede olduğunu söyle yoksa nerede olduğunu bilmem gerektiğini herkese açıklarım.

O cevap yazarken noktalar inip kalkıyor. Cevap olarak gönderdiği kısa mesajı yazmak için o lanet olası tatlı zamanını kullanıyor.

Chelsea: Spor salonundayım.

Kımıldama. Yola çıkıyorum.

Oraya vardığımda Hearst'ün güvenlik görevlilerinden biri salonun dışında duruyordu. İçeri girdiğimde çenesini kaldırıp bana bakıyor; beni Hearst'ün gönderdiğini düşünüyor olmalı.

Saat erken, sabah 6:30'dan biraz önce ve spor salonundaki tek kişi o. Koşu bandında.

Kapıdan adımımı atar atmaz bana bakıyor. Koşu bandını durdurup iniyor ve benimle yarı yolda buluşuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi tedirginlikle dolu.

"Beni gördüğüne sevinmiş benzemiyorsun Mayfair. Kalbimi kırdığı için üzgün olan kız nerede?"

Gözlerinde pişmanlık parlıyor ve bunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Dün gece söylediklerinin tek kelimesini bile kastetmediğini biliyordum. Ne zaman

Bu kadınla ne öğreneceğim ben?

"Dün gece sarhoştum Mason," diye söze başladı, ben de sözünü kestim.

"Evet, öyleydin. Ama ne var biliyor musun? Her ne kadar burada durup kendime sana inanmamam gerektiğini söylesem de, sana inandım. Ve neler döndüğünü bilmek istiyorum."

Gözleri yere düşüyor ve saçmalığı duymadan önce hissediyorum. "Kalbini kırdığım için özür dilerim, ama sana başka ne söylediysem-"

Bir kolumu beline doluyorum ve onu da yanıma alarak duvara doğru ilerliyorum. Onu kafesleyerek, "Ne dediğini hatırlamıyormuş gibi davranma. Hatırlıyorsun amına koyayım. Bunu gözlerinde görüyorum ve sesinde duyuyorum. Sen lanet bir yalancı değilsin Chelsea. Benimle bu saçmalığa başlama. Bana gerçeği söyle. Benim için hayatının sonuna kadar onunla kalacağını söylerken ne demek istedin?"

Gözleri çılgınca benimkileri arıyor. "Beni kötü bir anımda yakaladın, hepsi bu."

"Ne kötü anı?"

"Joe ve ben kavga ediyorduk," diye başladı ve sonra kendini durdurdu. Bana ne söyleyeceğini tartıyormuş gibi bakıyor.

"Peki bunun benimle ne ilgisi var? Benim için ne halt ediyorsun?"

"Sadece sen tutuklandıktan sonra babamın sana yardım etmesi için onunla evlenmeyi kabul ettiğim gerçeğinden bahsediyordum."

"Saçmalık. Yalan söylemeyi kes."

Gözleri serbest bırakmak üzere olduğu kavgayla parlıyor. "Yalan söylemiyorum Mason."

Doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum. "Yalan söylemiyor olabilirsin ama benden bir şey saklıyorsun. Yine de senden farklı bir şey beklememeliydim. Her zaman en son öğrenen ben oluyorum, değil mi?"

Ellerini göğsüme bastırıp beni itmeye çalışmadan hemen önce gözlerinde daha fazla kavga parlıyor. Yine de kımıldamıyorum. Olduğum yerde kalıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Onun evliliğini tartışmaktan nefret ediyorum. Onu o pislikle düşünmekten nefret ediyorum. Ama bu çok gecikmiş bir konuşma ve bunu yapıyoruz.

"Bırak beni," diyor, hâlâ beni itiyor.

Onu engellemeye devam ediyorum. "Konuşmamız bitmedi." "Bitirdik. İnan bana, bitirdik."

Sebebinden nefret etsem bile onun kavgasını seviyorum.

"Anlat bana," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne hakkında?"

"Lanet olası evliliğin hakkında."

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken nefes alış verişi yavaşlıyor. "Bunu bilmek istemezsin," diyor usulca.

"Bu konuda çok haklısın, ama bana yardımcı ol. Bana o pislikle neden evlendiğini söyle."

"Mason," diye nefes alıyor, gömleğimi kavırıyor. "Hayır, bunu yapma."

Kollarımı başının iki yanındaki duvara yaslamak için yukarı kaldırıyorum ve yüzümü tekrar onunkine yaklaşıtıyorum. Vücudumdaki bütün hücreler birbirine bağlı. Öfke, kıskançlık, nefret. Hepsi orada, doğrudan tehlikenin lanet bir karışımı. "Lanet olsun. Söyle. Bana."

Gözleri genişliyor. Nefes alış verişi hızlandı. Nefes alışları artık panik içinde geliyor. Sonunda bir yerlere varıyoruz.

Hâlâ gömleğimi kavrarken, "Babam sana yardım etsin diye onunla evlendiğimi biliyorsun," diyor.

"Ve bunun aramızda hiç konuşulmadığını da biliyorsun."

"O konuşmayı yaptık. Tutuklandıktan sonra sana bunun tek çözüm olduğunu söyledim."

"Evet, bana bunu söyledin, ben de sana başka bir yol bulacağımı söyledim. Sonra bir d e baktım ki nişanlandığını duyuyorum.

Haberler. Bu konuşmayı yapmadık. Bana söylemeni çok isterdim."

Sertçe yutkunuyor. "Biliyorum ve özür dilerim."

"Peki onunla evlenirken nasıl bir anlaşma yaptınız?"

"Senin için mi?"

"Benim için, senin için, her şey için."

"Babam seni hapisten uzak tutmaya yardım etmeyi kabul etti. Ben de babam başbakan olduğu sürece Joe'yla evli kalmayı kabul ettim."

"Peki Hearst başbakan olduğu sürece?"

Elleri gömleğimi kavramaktan göğsümü kavramaya geçerken gözleri bu konuşmayı bitirmem için bana yalvarıyor. "Evet."

Ellerinin şu anda üzerimde olması, kaslarımın üzerinde kıvrılması mı, yoksa Hearst'e ne kadar süreyle bağlı olduğunu söyleyen o tek kelimeyi nefes alış şekli mi bilmiyorum ama çok sinirliyim. Bana her şeyin ayarlandığını söylüyor; eskiden olduğu gibi ellerini üzerime koyuyor; beni önemsiyormuş gibi bana bakıyor; ve yine de onları birlikte her gördüğümde, onunla aynı lanet şeyleri yapıyor. Elleri onun üzerinde, gözleri onun üzerinde, sanki onu seviyormuş gibi bakıyor.

Ama sonra kalbimin ve beynimin bir kısmı bunu benim için yaptığı gerçeğine takılıyor.

"Siktir." Kollarımı indirdim ve geri çekildim. Onun yüzünden kafayı yemiştim ve doğru düzgün düşünemiyordum.

"Mason, gitmen gerek."

Sesindeki aciliyetten nefret ediyorum çünkü nereden geldiğini çok iyi biliyorum. Hearst'ün bizi bulacağından endişeleniyor. Kocası yüzünden gitmemi söylüyor.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyorum ve bir elimle kalçasını tutarken diğer elimi saçlarının arasından geçiriyorum. Başını geriye doğru eğerek homurdanıyorum: "Hiçbir yere gitmiyorum Mayfair. Henüz işimiz bitmedi."

Gözlerinde arzunun canlanmasını izlerken elini koluna doluyor.

Kahretsin, bizim için her zaman

böyle. Her zaman.

Ben de ona karşı çok sertim.

Ve başka bir kötü seçim yapmak üzere olduğumu

biliyorum. Ama lanet olsun, kendime engel

olamıyorum.

Onunla asla yapamam.

Benimkini dudaklarına indirdiğimde dudaklarından kaçan inilti beni her yerimden vuruyor. Aletim, karnım, kalbim.

Hissettiğim her duygunun tüm gücüyle onu öpüyorum.

Hiçbir şeyi geri tutmuyorum.

Aşk, nefret, kıskançlık; hepsi orada ve hepsi bizi tehlikeli bir bölgeye götürüyor.

Ellerimi onun vücudunda gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum ama bu asla olmayacaktı. Beynim onu öpmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdiği an, diğer her şeye karar verdiğim andı. Chelsea hâlâ lanet kalbimin sahibi ve bununla birlikte vücudumun her parçasının da sahibi. Ve şu anda vücudum ihtiyacı olan şeyi istiyor. Aylardır açlığını çektiği şeyi, çünkü onu bir ay önce becermeme rağmen, bu ihtiyacım olan şeyin yanına bile yaklaşmadı.

Ellerimi ve ağzımı göğüslerine götürmeden önce atletini ve ardından sütyenini yırtıyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, ben emip ısırırken o da saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Tanrım, evet," diye inliyor.

Ona bakarak, "Bana bunu özlediğini söyle" diyorum. Parmakları hâlâ

saçlarımdayken, "Bunu özledim," diyor.

Siktir.

Bu üç kelime beni uçuruma sürükledi.

Ondan uzaklaşmak için bir şansım varsa bile, artık yok.

Ellerimi kalçalarına götürürken, karnından aşağıya doğru bir öpücük izi bırakıyorum. Sırada taytı var ve sonra ellerim kıkında ve burnum amına bastırılmış halde dizlerimin üzerindeyim.

Lanet olsun, onun için çaresizim.

Külotunu indiriyorum. Yavaşça. Kendimi nasıl kontrol ettiğimi Tanrı bilir, çünkü külotunu çıkarmak istiyorum, ama aynı zamanda onu tatmadan önce bu anı tatmak istiyorum.

Eğer ona bir daha sahip olamazsam, bunu hatırlamak istiyorum.

Onlardan dışarı adım atıyor ve ben bacaklarını ayırıyorum. Ellerimi kalçalarının önüne koyarak, gözlerim onunkileri bulurken yavaşça bacaklarında gezdiriyorum. Bakışlarımızı kilitli tutarak, yüzümü daha yakına daldırıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, amını bana doğru eğmesine bayılıyorum.

Gözlerim hâlâ onun üzerindeyken dilimi içine kaydırıyorum. Tanrım.

Onu çok özlemişim.

Tadı hafızamda kilitli, ama ondan mahrum kalmak beni çıldırttı. Hafıza bir yere kadar. Bir erkeğin doyması gerekir ve ben bugün doymak niyetindeyim.

Onu dilimle becerirken ateşli gözlerle beni izliyor. Parmaklarımı da eklediğimde gözleri kapanıyor ve inliyor. Bu sese bayılıyorum ve bu beni onu daha sert ve daha derin sikmeye itiyor.

"Oh Tanrım. Siktir," diyor, ona verdiğim zevkle hareket ederken elleri yanındaki duvara çarpıyor.

Amcığı orgasmıyla birlikte nabız gibi atıyor ve eğer bu sikimi onun içine girme ihtiyacının sınırına itmiyorsa lanet olsun.

Ayağa kalkıp kemerime uzanıyorum ama Chelsea'nin elleri benimkilerden daha çılgın ve birkaç saniye içinde kemerimi ve kotumu çözüyor. Elini boynuma dolayarak ağzımı kendine çekiyor, aynı zamanda bacağına vücuduma doluyor ve kendini kollarıma bırakıyor.

Düşünmemize bile gerek kalmadan vücutlarımız hareket ediyor. Birbirimiz için yaratılmış mıknatıslar gibi. Bunu başka hiç kimseyle yaşamadım ve başka hiç kimseyle yaşamak istemesem de siktir et. Kollarımdaki bu kadın, orada olmasını istediğim tek kadın. Kendimi yok etmeye kararlı olduğumun kanıtı.

İçine giriyorum, amcığı, kolları ve bacakları etrafımda kenetlenirken memnuniyetle hırlıyorum.

Geri çekilip bakışlarıyla buluşuyorum ve tekrar içine girerken bakışlarını tutuyorum.

"Siktir," diyor kollarını etrafımda sıkarak. "Böyle mi istiyorsun?"

"Tanrım, evet." Parmakları içime giriyor.

Bir saniye daha beklemiyorum. Onu tam olarak ikimizin de istediği şekilde beceriyorum. Ten teneyiz.

İhtiyaç üzerine ihtiyaç.

Tehlike, bela ve umutsuz arzulardan oluşan bir karmaşa, sadece daha fazla acıyla son bulacak.

Ama istediğimi almaktan kendimi alıkoyabilirsem ne olayım.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diyor Chelsea, tırnakları tenimi delip geçerken ve boşalırken. "Siktir, Mason. *Siktir*."

Onun zevki ve iğrenç sözleri benim sonum oluyor ve ben de boşalıyorum.

"Siktir!" Orgazmım geldiğinde kükrüyorum ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Sonunda ve

Tamamen. Ve bir anlığına yaşadığımız her şeyi unutuyorum. Beni nasıl kırdığını, paramparça ettiğini, mahvettiğini unutuyorum. Şu anda, o tekrar benim. Sevmek ve her şeyimi vermek için benim.

Onu öpüyorum, dilim onunkinin üzerinde kayıyor, hala kendimi onun içinde kaybediyorum.

Ellerini omuzlarıma koyup beni kucağımdan ittiğinde ve çılgınca, "Mason, dur. Giyinmemiz gerek."

Tabii ki giyinmeliyiz.

Lanet olası kocası bizi bulmadan önce.

Ondan ayrıldım ve gitmesine izin verdim. Kıyafetlerini kaptığım gibi ona fırlattım. "Evet, öyle."

Sikimi kaldırıp pantolonumun fermuarını çektim. Ne düşünüyordum ki ben? Beni özlediğini söylemiş olabilir ama beni seçtiği falan yok. Beni asla seçmez.

Spor salonunun kapısına doğru bir yol açtım, kapı koluna uzanırken ona dönüp baktım. "Bir dahaki sefere sarhoş olup bana ne kadar üzgün olduğunu söylemek istersen, yapma. Bunu duymak istemiyorum."

Spor salonundan çıkarken kendime ondan nefret ettiğimi söylüyorum. Kendime sonunda onunla işimin bittiğini söylüyorum.

Kendime bir sürü yalan söylüyorum, çünkü gerçek şu ki, ondan nefret etmiyorum ve onunla işim bitmedi. Uzun bir atışla değil.

CHELSEA

Mason'ın salondan çıkışını izlerken kalbim parçalanıyor. Onun düşünmesine izin vermek

hakkımdaki en kötü şey beni yavaş yavaş öldürüyor, ama başka bir şey düşünmesine izin veremem. Joe ile planımı uygulamaya başlamalıyım ki Mason'ın tekrar güvende olacağı noktaya gelebilelim. Joe aradan çıktığında ve babamın icabına bakıldığında, Mason'a tüm gerçeği anlatabilirim. Beni beklemesini beklemiyorum ama en azından benim hakkımda düşündüklerinin doğru olmadığını bilmesini istiyorum. Tüm bunların içindeki canavarın ben olmadığımı bilmesini istiyorum.

Çabucak giyinip spor salonundan çıkıyorum. Duş almam lazım. İhtiyacım olan son şey, Mason'ı becerdikten sonra Joe'nun beni yakalaması. Bu planıma hiç yardımcı olmaz.

Neyse ki döndüğümde odamızda değildi. O dönmeden önce duş almayı ve giyinmeyi başarıyorum. O kapıdan içeri girdiğinde saçımı şekillendirmeyi bitiriyordum.

Kasaya gidip açmadan önce beni selamlamıyor, bu yüzden sessizce saçımı bitiriyorum ve biraz parfüm sıkıyorum. Sonra küpelerime uzanıyorum ve "Bugün ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

Kasadan çıkardığı bazı kâğıtlara bakmakla meşguldü. Bana bakarak, "Bu sabah boşsun. Bugün öğle yemeğinde sana ihtiyacımız var. Griff saat 12'de gelip seni alacak."

Başımı salladım. "Tamam. Yemekten önce öğrenmem gereken herhangi bir bilgi var mı?"

Benden pek emin değilmiş gibi beni izliyor, ben de ona doğru ilerleyip şöyle diyorum: "Bana bu işe girmemi söylemiştin. Ben de katılıyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

Joe küfür etmemden hoşlanmaz ve bugün de farklı değil. Boynundaki damar atıyor ama düşüncelerini kendine saklıyor. "Matthew'a sana bazı bilgileri e-posta ile göndermesini söyleyeceğim. Öğle yemeğinden önce gözden geçir."

"Tamamdır."

Kağıtlarına geri dönmeden önce birkaç dakika daha sessizce beni izliyor. Beş dakika sonra onları topladı ve kapıya doğru yürüdü. "Böyle olmanı tercih ederim, Chelsea."

Lanet olası pislik.

Tek söylediğim "Biliyorum". Bizi istediğim yere taşıırken düşmanlığımı korumam gerekiyor; Joe ona karşı birdenbire hastalıklı bir tatlılığa bürünürsem bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır.

Kapı kapanırken yatağa doğru sarkıyorum.

Hâlâ kaçmak istiyorum. Onu çok geride bırakmak. Bunların hiçbiri yokmuş gibi davranmak.

Ama bunu yapamıyorum.

Mason'ın bacaklarımın arasındaki hissi beni ayakta tutuyor. Bana yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlatıyor. Bir gün Joe ikimizin de üzerinde hiçbir güce sahip olmayacak. Bundan emin olacağım.

Sabahı Matthew'un bana gönderdiği bilgileri gözden geçirerek geçirdim. Ayrıca gönderdiği belgelerde olmayan gerçekleri öğrenerek daha fazla araştırma yapıyorum. Daha sonra kocamı ve işini araştırmak için zaman harcadım. Onunla evlendiğimde çok safmışım, hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenme ihtiyacı duymamışım.

Onu. Şimdi, bulabildiğim her şeyi ortaya çıkarmak için dünyanın öbür ucuna gidiyorum.

Griff beni almak için kapımı çaldığında, Joe'yla yüzleşmeye kendimi hiç olmadığı kadar hazır hissedeceğim. Bilgi güçtür dedikleri doğruymuş. Doğru olan diğer şey? Kimse sana güç vermez; onu almak zorundasın. Ve lanet olsun, ben alıyorum. Uzun zamanımı alsa bile, alacağım.

Öğle yemeği için geldiğimde Joe'nun tüm karizması ve cazibesi yerindeydi. Yaklaşık elli erkeği ve eşlerini davet etmişti, ben de kampanyasının hikayesini anlatmasına yardımcı olmak için mükemmel eş rolüne büründüm. Çünkü artık fark ettim ki, burada yürüttüğümüz babamın kampanyası değil, Joe'nun kampanyası.

"Merhaba sevgilim," diye selamlıyorum onu dudaklarına bir öpücük kondurarak, yanağına bir el atarak ve aşkımı haykıran bir gülümsemeyle.

Eli belime dolanırken ve o da beni öperken gerçekten memnun görünüyor.

Joe bir şey söyleyemeden Matthew bize yaklaşıyor. "Bu bilgiyi aldığina inanıyorum," diyor. Bana bir hiç olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyor. Bir gün beni hafife aldığina pişman olacak.

"Aldım, teşekkür ederim ve hepsini inceledim. Madenle ilgili rakamlardan ve ekonomimize yapacağı katkıdan etkilendim ama halkın cevaplanmasını isteyeceğini düşündüğüm bazı sorularım var. Bunların cevaplanmasını istediğimi biliyorum."

Matthew'un gözleri çakmak çakmak oldu. Soğuk. "Bu konuda endişelenmene gerek yok Chelsea."

Başka bir pislik daha.

Etrafım onlarla çevrili.

Babamın bize doğru geldiğini görüyorum ve ona gülümsüyorum. "Baba, Dwayne Moss bugün yemeğe katılacak mı?" Ne de olsa onun madeni hakkında konuşmak için buradayız.

Kaşlarını çatıyor, kendimi bu işlere karıştırmama alışık değil. "Bildiğim kadarıyla hayır." Onay için Joe'ya bakıyor.

Joe başını sallıyor. "Hayır."

"Çok yazık," diyorum. "Sanırım onunla maden yaşam planı üzerinde biraz çalışma yapmamız gerektiği konusunda konuşmamız faydalı olur. Toplumun görüşlerine göre gelecekteki uygun arazi kullanımlarını belirlediğini sanmıyorum. Bu gelişmeyi onaylatmasına yardımcı olacak türden şeyler bunlar, sizce de öyle değil mi? Toplumun desteğini almak önemli."

Joe bana sanki beni hiç görmemiş gibi baktı. Babam da öyle. Matthew sadece bana kızmış görünüyor.

"Bunu daha sonra konuşalım," diyor Joe, sonra da odaya göz gezdiriyor. "Şimdilik gidip karılarla sihrini konuşturmanı istiyorum." "Tabii ki yaparsın," diyorum, kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak.

Ses.

Dudakları birbirine değdiğinde amacıma ulaştığımı anlıyorum.

Öne eğilip onu öpüyorum. "Asla korkma sevgili kocacığım, ben seni korurum."

Bununla birlikte, kocamın beni izlediğinden ve neler olup bittiğini merak ettiğinden neredeyse yüzde 100 emin bir şekilde, geyik yapmam gereken eşlerden ilkinde doğru ilerliyorum.

Bugün bana bir puan.

Joe o gece katılacağımız akşam yemeği için hazırlanırken, "Benim rehabilitasyonumu bildiğini FARK ETMEMİŞTİM," diyor.

Viskisinden bir yudum alırken ona bakıyorum. Ben saçımı düzeltirken o koltukta oturmuş beni izliyor. Bu öğleden sonra onu her gördüğümde yüzünde aynı ifade vardı. Şaşkınlık, şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade.

Öğle yemeği büyük bir başarıydı ve hem Joe'nun hem de babamın odadaki çalışmamdan çok memnun olduklarını biliyorum. Yani, ben bile

kendimden etkilendim. Bu ikisi için aşk numarası yapmak zor iş ve ben bunu tam üç saat boyunca bir kez bile kaymadan yapmayı başardım.

"Neler yapabildiğime şaşırabilirsin." "Neler yapabileceğini görmek isterim, Chelsea." Başımı salladım. "Biliyorum."

Bardağını yere bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Arkama geçip ellerini çıplak kollarımda gezdiriyor. Ağzını omzuma götürüp mırıldanıyor: "Seni böyle seviyorum."

Tenimde bir ürperti yayılıyor. İyi bir ürperti değil ama bunu bilmesine gerek yok.

Gözlerimiz aynada buluştu. "Deniyorum, Joe."

"Görebiliyorum."

Boynumu öpüyor ve ben onu itme dürtüsüyle savaşıyorum. İçimdeki her şeyi kullanıyorum, ama boynumu eğmeyi başarıyorum, böylece yaptığı şeyden hoşlandığımı düşünüyor. Ellerinden biri göğsüme doğru hareket ettiğinde nefesimi tutuyorum ve bu planı gerçekleştirecek cesarete sahip olup olmadığımı merak ediyorum. Ama tek yapmam gereken Mason'ı düşünmek ve taşaklarımı bulacağımı biliyorum. Onları bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Joe beni öpebilmek için beni çevirdi.

Parmaklarını külotumun içine sokmak için elini elbisemin altına uzatıyor.

Gözlerimi kapatıp onu öperken zihnim dağılıyor ve yıldızları düşünüyorum. Mason'la birlikte onları seyretmeyi, sırt üstü uzanıp gece gökyüzüne bakmayı düşünüyorum. O bana hangi takımyıldızına baktığınızı söylerken dönüp onu öpmeyi düşünüyorum. Saçlarımı yüzümden çekmesini ve beni sevdiğini söylemesini düşünüyorum.

Ben o yıldızları ve sevdiğim adamı düşünürken Joe beni boşaltıyor. Beni boşaltmasından nefret ediyorum.

O bunu seviyor. Bu ona kendini güçlü hissettiriyor, ben de buna güveniyorum ve buna izin vermemin tek nedeni bu.

Kapımızı çalan birinin sesiyle ağzını kulağıma götürüyor ve "Bu gece seni istiyorum" diyor.

Bu gece ne yapmam gerektiğini biliyorum ve kendimi buna hazırlıyorum ama kapıda Mason'ın yüzünü gördüğümde tökezliyorum. Kendimi kirli ve utanmış hissediyorum. Ben asla aldatan bir kız olmadım. Bir günde iki erkekle yatan türden bir kadın. Ama yine de buradayım. Mason ve ben artık birlikte değiliz ama onu aldattığımı derinden hissediyorum. Özellikle de Joe gözlerini ondan ayırdığında bana baktığı gibi baktığında. Sanki benden tamamen nefret etmiyor ve bu sabah yaptıklarımızı düşünüyormuş gibi.

Joe yanıma geliyor ve elini boynumda dolaştırırken beni öpüyor. "Sakın geç kalma." Parmaklarını boynumdan yavaşça çözüyor ve göğsümde gezdiriyor. Hepsi göstermelik, Mason'ın iyiliği için ve elini itmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Olmayacağım," diye söz veriyorum, o gidene kadar saniyeleri geri sayıyorum. "Güzel."

Joe odadan çıkarken Mason'a dönüp bakmıyorum. Bakamıyorum. Ondan fişkiracağını bildiğim nefreti görmek istemiyorum.

GUNNAR

Bir

lexa: Ne zaman evde olacaksın?

Ben: Pazartesi.

Alexa: Oh iyi.

Ben: Neden? Neye ihtiyacın var?

Alexa: Pfft, belki de sadece seni

özledim. Ben: Tükür onu.

Alexa: Tamam, duşumu tamir etmeni istiyorum. Sızıntı

yapıyor. Ben: Bunu yapması için bir tesisatçıya ödeme

yapabileceğini biliyorsun.

Alexa: Bütçem kısıtlı.

Ben: Bütçenin ne sikim olduğunu bile bilmiyorsun. Alexa:

Ben biliyorum. Pratik yapıyorum.

Ben: Yani bunun bir parçası da senin bokunu

düzeltilmek için beni kullanmak mı? Alexa: Sana

yemek yapacağım.

Pazartesi akşamı geleceğim. Biftek istiyorum.

Alexa: Hep biftek istiyorsun. Sana farklı bir şey pişireyim. Ben: Biftek ya

da hiçbir şey.

Alexa: Tanrım, çok sıkıcı olabiliyorsun Mason. Biraz yaşa. Yeni şeyler

dene.

Bakışlarım Chelsea'ye kilitleniyor, dikkatimi tamamen çekiyor. O benim yeni şeyleri sevmediğimin kanıtı; ben bildiklerimi seviyorum.

Alexa: Mason?

Ben: Gitmem gerek. Pazartesi görüşürüz.

Chelsea'nin Hearst'le birlikte öğle yemeği için düzenledikleri etkinlikten çıkışını takip ederken telefonumu cebime sokuyorum. Dün onu spor salonunda becerdiğimden beri konuşmadık, ama bu karşılaşma yüzünden onun da benim kadar kafasının karıştığını anlamam için yeterince bakiştık. Onu evinde siktiğimde, bu saf bir nefret sikişiydi. Kocası yan odada otururken ona sahip olmak istiyordum. Kahretsin, o zaman bizi basmasını istedim. Ve dün onunla yakalandığım için üzgün olsam da, bu nefret sikişi değildi. Bu saf bir ihtiyaçtı. Ve şimdi ihtiyacım olan şey ondan daha fazlası. Ve bu benim kafamı çok karıştırıyor.

"Gunnar," diyor Griff, ses tonu hislerimin hemen harekete geçmesine neden oluyor. "Bir sorunumuz var."

Çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştı ve ben de onu takip ettim. Hızını artırıyor ve Chelsea'yi geçip yangın çıkış merdivenlerine doğru koşuyoruz. İki kat aşağı inip zemin kata çıkıyoruz ve Griff'i otelin önüne kadar takip ediyorum, orada Hearst'ün *Sopranos* setinden fırlamış gibi görünen iki adamla hararetli bir tartışma içinde olduğunu görebiliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Griff, yavaşlayarak. "Bağlandığı şey bu işte."

"Eğlenceli olacak," diyorum başını sallayarak. Sırıtarak, "En azından bize Hearst'ü gezdirmekten başka yapacak bir şey veriyor," diyorum.

Hearst'e ve onun hiçbir işe yaramayan iki güvenlik elemanına katılıyoruz. "Burada bir sorun mu var?" Griff soruyor.

Sopranos'un adamları ona bakıyor. "Evet, seni ilgilendirmeyen bir sorun."

"İşte burada yanılıyorsunuz," diyor Griff. "Hearst'le bir sorunun varsa, bizimle de bir sorunun var demektir."

"Peki sen kimsin?" diye hırılıyor adamlardan biri.

"Storm," diyorum. "Ve siz hazırsanız biz de oynamaya hazırız."

"Siktir," diyor adam, devam etmeleri için onay arar gibi arkadaşına bakıyor.

Arkadaşı bana bakıyor ve ben de anlıyorum. Bu adam geri adım atmıyor, ben de onu kış üstü yere sermek için tasarlanmış bir yumrukla sertçe giriyorum. O da lanet olası bir orospu çocuğu, bu yüzden amacıma ulaşmak için biraz güç gerekiyor, ama yapıyorum.

Diğer adam doğrudan olaya giriyor ve Griff'e yumruklar atıyor, o da hepsini engelliyor. Hearst'ün güvenlik görevlileri olaya dahil olmak için bir adım atıyor. Onlara bakıyorum ve başımı sallayarak bu işi bize bırakmalarını söylüyorum.

Buzdolabı kendini yerden kaldırıyor ve iki yumruğu havada bana doğru geliyor.

"Haydi, orospu çocuğu," diyorum, ellerimle üzerime gelmesini işaret ederek. "Acıtsın amına koyayım. Dikkatimi başka şeylerle dağıtabilirim."

Bir yumruk atmasına izin verdim. Yanağıma. Acı içime yayılırken yumruğunun kemiklerime değen çatırtısı derinlere yerleşiyor. Ve sonra bu acıyı ona on katıyla geri veriyorum.

Yumruklarımı yüzüne ve vücuduna indiriyorum. İyi bir mücadele veriyor ama yerde kanlar içinde kalana, bacaklarını yukarı kıvrıp kendini benden korumaya çalışana kadar ağzını burnunu kırıyorum.

Eğilip bacaklarını ve kollarını çekiyorum ve onu sırt üstü yuvarlıyorum. Üstünde durup, ayaklarımı vücudunun iki yanına koyarak yüzünü sıkıca kavıyorum. "Sakın buraya geri gelme. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek." Sonra yumruğumu son bir kez yüzüne indiriyorum.

Doğrulurken Hearst'ün beni izlediğini gördüm. Gözlerini göremiyorum çünkü güneş gözlüklerinin arkasına saklanmışlar. "Ne sikime bağlısın sen?" Chelsea için sormadığımı söylemek için elimden geleni yapıyorum. Onun güvenliği için endişelenmediğimi.

Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Az önce yaptığın şeyi yapman için sana para ödüyorum. Sana soru sorman için para vermiyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum ama Griff beni geri çekiyor ve "Onlardan daha fazlasını beklemeli miyiz?" diyor.

Hay sikeyim. Şu anda çok gerginim ve Hearst'ün bana saçma sapan şeyler söylemesi beni sadece daha fazla öfkeli enerjiyle dolduruyor.

"Bunun durumu düzeltereğini sanmıyorum," diyor Hearst.

"Yani bu bir evet mi demek oluyor?" Tersliyorum.

Bana kötü kötü bakıyor ama cevap vermiyor. Pislik herif kimseye cevap vermeyeceğini sanıyor. Başka bir şey söylemeden otele giriyor.

"Lanet olsun," diyorum Griff'e bakarak. "Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Başını salladı. "Seninle aynı fikirdeyim kardeşim."

Öğleden sonrayı Hearst'e yumruklarımla saldırmadan atlatıyorum, her ne kadar yapmak istediğim tam olarak bu olsa da. Onu boktan bir kasabaya götürmek zorundayım ve o içeride klimada otururken ben sıcakta iki saat ayakta durmak zorundayım. Ve benimle sanki ayakkabısındaki bokmuşum gibi konuşmasını dinlemek zorundayım. Otele döndüğümüzde, geceyi atlatıp atlatamayacağından emin değilim ya da sonunda tüm duygularımı kaybedip onu boğarak hayattan koparacağımdan.

Döndüğümüzde saat beşi geçiyordu. Hearst doğruca odasına çıkıyor ve bana güvenlik görevlisinin birkaç saatliğine işi devralacağını söyledikten sonra ben de kendi odama gidiyorum. Akşam yemeği için bana ihtiyacı var ama o da 19:30'dan önce değil.

Giymemiz için ısrar ettiği lanet olası takım elbiseyi çıkarıp spor kıyafetlerimi giydikten sonra spor salonuna gidiyorum. Kum torbası ve ben

Lanet olası tarih.

Spor salonunda geçirdiğim bir saat beni tüketen vahşi enerjiden kurtarmaya yetmiyor. Ve Chelsea'nin kendisini bile koruyamayan bir orospu çocuğuyla evli olduğu gerçeğini düşünmekten beni alıkoymadığı da kesin. Ve yaptığı onca şeyden sonra hâlâ burada onun için endişeleniyor olmam beni çok kızdırıyor.

Odama geri dönüyorum ve temiz bir takım elbise giymeden önce duş alıyorum. Bu haftadan sonra başka bir takım elbise görmezsem, çok da yakın olmayacak.

Biraz temiz havaya ihtiyacım olduğuna karar verdikten sonra odadan çıkıyorum ve asansörlere yöneliyorum. Chelsea'nin beklediğini görünce bacaklarım yavaşlıyor.

Ben yaklaşırken dönüp bana bakıyor. Gözlerimi vücudunda gezdirirken, giydiği ışıltılı gümüş kolsuz üst ve uzun zümrüt yeşili eteğe bakıyorum. Onunla çıkmaya başlayana kadar yeşilden hiç hoşlanmazdım. Bu onun en sevdiği renk ve ona çok yakışıyor.

"Sana ne oldu?" diye soruyor, *Sopranos*'un yüzüme baktığı yerde Adam birkaç yumruk atmış.

"Sesin gerçekten endişeli geliyor, Mayfair."

"Çünkü öyleyim."

"Endişelenme. Diğer adam daha kötü görünüyor. Kocanın hangi pisliğe bulaştığını biliyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Bu onun yüzünden miydi?"

"Evet."

"Aman Tanrım." Ben onu durduramadan yüzüme dokunmak için uzandı.

Hoşuma gitmesine rağmen elini çekiyorum. "Neyle ilgilendiğini bilmiyor musun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Bilmesini beklemiyordum ve ona inandım. "Dikkatli olmalısın Chelsea. Her zaman arkanı kolla."

O güzel gözlerinde şaşkınlık parlıyor ve bana yaklaşıyor. "Dikkatli ol Mason, yoksa benden gerçekten nefret etmediğini düşünmeye başlayacağım."

Kahretsin, kokusu bana çarpıyor; sesi bana çarpıyor; her Şey bana çarpıyor. Kolum beline dolanıyor ve ağızımı onunkine götürmeden önce onu iki asansörün arasındaki duvara yaslıyorum. Kendimi ona doğru çekerken onu öpüyorum ve bacağı benimkine dolandığında onu kavrayıp orada tutuyorum.

Oraya aitti.

Joe Hearst'e ait değil.

Elimi bacağı boyunca kaydırarak eteğinin altına uzanıyorum ve elimi amına götürüyorum. İki parmağımı içine sokarken ağızımı kaldırıp homurdanıyorum, "Seni tatmam gerek."

Bunu o da en az benim kadar istiyor ama başını sallayıp beni itmeye alıŐıyor. "Joe yukarı geliyor."

Bu beni çok kızdırdı. Belini daha sıkı kavrayarak içine daha derine uzanıyorum ve "Umurumda değil" diye t rp l yorum.

Ellerini göğsüme koyup beni itiyor. Gözleri endiŐeden kocaman olmuştu. "Her an burada olabilir. Ayrıca koridorda herkesin görebileceği bir yerdeyiz."

"Ve ben. Yapma. Sikimde bile değil. Umrumda değil." Bununla birlikte dizlerimin üzerine çöküp eteğini kaldırıyorum, külotunu yırtıyorum ve ağızımı amına götürüyorum. Dilim içine girdiğinde dudaklarından çıkan inilti aklımı kaçırmama neden oluyor.

O iniltilerin hepsi benim olmalıydı ve öyle olmaması beni ıldırtıyor.

Lanet olsun. ıldırtıyor.

Onu dilimle becerirken kokusunu derin derin içime çekiyorum. Bana direnmeye çalışıyor, bunu gerilmesinden anlıyorum ama boyun eğmesi uzun sürmüyor. Ve boŐalması da uzun sürmüyor.

Beni itmeye çalıŐmıŐ olabilir ama bu işe kendini kaptırdı. ılgınca parmakları saçlarımda ve ayakları omzumda, sanki bana doyamıyormuŐ gibi kendini yüzüme bastırıyor.

İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum ve o eteğini düzeltirken ben de onu sakalımdan siliyorum. Asansör Hearst'ün iki kat ötede olduğunu gösteriyor. Keşke dilim kızın içine gömülürken asansörden çıksaydı.

"İç çamaşırım nerede?" diyor, paniklemiş bir sesle ve bir o kadar paniklemiş görünüyor.

Külotunu takım elbisemin içine sokup cebe atıyorum.

Bana kızgın gözlerle bakıyor. "Mason," diye tıslıyor. "Onlara ihtiyacım var." Asansör bizim katın altına ulaşıyor.

"Onlara ihtiyacın yok."

Hâlâ kızgın gözlerle bakıyor. "Sen bir pisliksin."

Kendimi ona doğru bastırıyorum, ellerimi yüzüne götürüyorum. "Evet bebeğim, öyleyim." Onu öpüyorum, beni itene kadar kendi tadına bakmasına izin veriyorum.

Asansör açıldığında, sakın görünmek için elinden geleni yapıyor ve sanki az önce dilimi ve parmaklarımı içine almamış gibi davranıyor. Hearst ikimizin arasına bakıyor, gözleri güvensizlikle kısılıyor.

Evet, orospu çocuğu, bize öyle bakmalısın.

Kahretsin, şimdi de ellerini kızın üzerine koyup onu asansöre götürdüğü ve aşağı indirdiği için çok kızgınım.

Onu az önce boşaltmış olabilirim ama onu koluna takan o.

O onun ve bunu unutmamam gerek.

CHELSEA

Pazar günü akşam yemeğinde Joe, Bu tarz bir elbiseyi üzerinde çok beğendim," dedi. Bu

Bu haftaki son etkinliğimiz. İki gün önce ilişkimiz üzerinde çalışmaya başladığımdan beri aramızdaki gerginlik azaldı ve Joe bana karşı çok daha medeni davranıyor. Yine de bu gerçek değil; o istediğini elde ediyor ve tüm teslimiyeti ben yapıyorum. Ama ben buna razı oluyorum çünkü peşinde olduğum şey bu.

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim." Tanrım, bu hafta yeterince hızlı bitemez. Kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatıyor ve bana doğru eğiliyor.

"Bu gece Rob Burke ile konuşarak biraz zaman geçirmem gerekiyor. Bir saat kadar uzakta olabiliriz. Ben yokken zamanını karısıyla konuşarak ve onu ikna ederek geçirmeni istiyorum."

Kocamı dinlerken gözlerim odanın diğer ucundaki Mason'ınkilere kilitleniyor. Kafasını çevirmeden önce çenesini nasıl oynattığını fark ediyorum. Bunu izlemek zorunda olmasından nefret ediyorum.

Joe'ya dönerek başımı sallıyorum. "Ona söylememi istediğin özel bir şey var mı?"

Gülümsüyor. Bu sadece bir anlık bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme ve ona sık sık yaptırmadığım bir şey. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve bu kadar küçümseyici olduğu için onu gözlerinden bıçaklamak istiyorum. Sonra bana ona tam olarak ne söylememi istediğini anlatmaya devam ediyor.

Rob Burke ile odadan çıkışını izlerken şarabımdan biraz yudumluyorum. Sonra ayağa kalkıp Rob'un karısının yanına gidiyorum ve yarım saat boyunca Joe'nun bana söylediği her şeyi onunla konuşuyorum. Ağzımdan çıkan tüm bu laflarla harika bir politikacı olurdum. Rob'un karısını ikna etmek kolay ve anlattıklarımın doğruluğuna inandırmak daha da kolay. Bana gelecek hafta Brisbane'e geldiğinde görüşmemiz gerektiğini söylüyor ve ben de bunu çok istediğimi belirtiyorum. Tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde, içimden buradaki işim bitti ve Joe dönmeden önce biraz yalnız kalabilirim diye seviniyorum.

Odadan çıkarken bir şarap daha alıyorum, uzun bir yudum aldıktan sonra koridorun sonunda, çalışma odasının dışında تنها bir yer buluyorum.

Duvardan aşağı kayarak yere oturuyorum, topuklarımı tekmeliyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

Yarın eve gidiyoruz ve sabırsızlanıyorum. Kendi alanınızda olmanın rahatlatıcı bir yanı var. Ayrıca, eve gitmek Alexa'yla biraz vakit geçirebileceğim anlamına geliyor ve Tanrım, buna ihtiyacım var.

"Mayfair."

Gözlerim kırpışarak açılıyor ve Mason'ı karşımda buluyorum.

"Tek başına dolaşmamalısın," diyor.

Biraz daha şarap yudumluyorum, bana karşı olan nefretinin erimekte olduğu gerçeğini işliyorum. Dün bana dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Şimdi de tek başıma dolaşmamam gerektiğini söylüyor. Yere vurarak, "Biraz benimle otur." diyorum.

"Çalışıyorum Chelsea. Oturup seninle sohbet etmeyeceğim."

Yerden kalkıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Yani çalışırken beni becermen sorun değil ama oturup benimle konuşman sorun değil öyle mi?"

"Çalışırken seni becermedim. Bunu kendi lanet zamanımda yaptım."

Gözlerim takım elbisesinin üzerinde gezindikten sonra boynundaki dövmeyle takılıyor. Uzanıp parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Bana izin vermesine şaşırdım. I

Sertçe yutkunduğunda ve elini bileğime dolamak için yukarı kaldırdığında benden etkilendiğini anlıyorum.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bunu örtbas edeceğini düşünmüştüm," diyorum usulca.

"Yapacağım." Kelimeler tüm gücüyle içime çarpıyor ama gözlerinde ve sesinde bunun yakın zamanda olacağından şüphe duymama neden olan bir şey var.

Ona yaklaştıkça nefesim sıklaşıyor. Bakışlarımı düşürerek, gözlerimi tekrar dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Ona sabitlenmişim. Onun tenindeki benim ve henüz kapatmamış olması bir şey ifade ediyor.

Gömleğinin üst iki düğmesini açıyorum. Yavaşça. Çok yavaşça.

"Mayfair," diyor, sesi alçak ve çakıl dolu. Tanrım, nasıl da

O çakıl taşını özledim. Damarlarımda dolaşıyor ve beni onun için ateşliyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde dururken gözlerini tekrar buluyorum.

"Lütfen beni durdurma."

Beni dikkatle izliyor, elini belime doluyor, durmuyor.

Ben.

Elimi boynuna doladığımda parmaklarım boynunu sıyrıyor. Elimini Dudaklarımı tenine değdirip dövmesine bir öpücük konduruyorum.

"Siktir," diye inliyor, parmakları belime gömülüyor.

Ona doğru, içine doğru hareket ediyorum ve dudaklarımı boynunda gezdirip dövmesini öpmeye devam ederken diğer elimi yüzüne götürüyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, yüzümü tutuyor ve dudaklarımı onunkine yönlendiriyor.

Bu öpücükte kelimelere dökemediğim her şeyi ona anlatıyorum. Asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim sırları fısıldıyorum.

Sebepler olduğum her acı, her ihanet, her acı için affetmesi için yalvarıyorum.

O hepsini hissediyor. Hissettiğini biliyorum.

Dokunuşunun daha nazik olmasında. Nefretini boğazıma dayamak yerine öpücüğü derinleştirmesinde. Vücudunun benimle birlikte

benim kontrolümü talep etmek yerine.

Ve öpüşme bittiğinde bana bakışında. Eskiden bana baktığı gibi.

Ellerini bırakıyor ve benden uzaklaşıyor. Gözlerindeki kargaşa beni öldürüyor.

"Bunu yapamam," diyor. Sesi yeni bir azap seviyesiyle dolu. Bu beni de öldürüyor. Bunu ona ben yaptım ve bunun için kendimden sonsuza dek nefret edeceğim.

"Özür dilerim," diye başlıyorum ama tepkisini gördüğüm anda susuyorum.

"Özür dilemeyi kes." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Özür dilemene ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey çekip gitmemendi. İşleri düzeltebileceğime güvenmene ihtiyacım vardı." Parmağını havaya kaldırdı. "İhtiyacım *olan şey buydu* ve sen bunu bana veremedin, bu yüzden şimdi bana bir şey vermeye çalışma çünkü bunu istemiyorum."

Başka bir şey söyleyemeden dönüp benden uzaklaştı. Nefes nefese arkasından bakıyorum, kalbimin her bir parçası küçük parçalara ayrılıyor.

O bir daha asla benim olmayacak.

Mason Blaise'in kızı olmak için doğmuşum ve bir daha asla öyle olmayacağım.

CHELSEA

Bir

lexa: Üzgünüm bebeğim, ama bugünkü öğle yemeğimizi iptal etmek zorundayım. Annem hastaneye kaldırılmış.

Ben: Aman Tanrım, o iyi mi?

Alexa: Bazı testler yapıyorlar. Yani, normalden daha kötü olduğunu düşünmüyordum ama doktorlar kanser tedavisinin böbreklerini etkilediğini söylüyorlar. Ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, olan biten her şeyi takip etmekte ve anlamakta zorlanıyorum.

Ben: Bana ihtiyacın var mı? İhtiyacın varsa gelirim ama orada olmamamı tercih edersen bunu da anlarım.

Alexa: Seni seviyorum ve sana her zaman ihtiyacım var ama hastanede değil. Seni bu akşam ararım ve öğle yemeğini yeniden planlarız.

Tamam. Konuşmak istersen her zaman buradayım. Seni seviyorum xx

Telefonumu masama bırakıyorum ve Alexa ile annesini düşünüyorum, bu da beni Mason'ı ve tüm bunlarla nasıl başa çıktığını düşünmeye itiyor. Mason bir süredir ailesine yakın değildi ama annesinin hasta olmasının onun için pek çok duyguyu harekete geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Onunla yaptığı telefon görüşmesinde hastaneye gelip yanında olacağını söylediğini duyduktan sonra, bununla mücadele ettiğini biliyorum; bunu sesinden anladım.

"Chelsea," diyor Joe, kendi ofisinin yanında benim için hazırladığı ofise girerken, "yarın Sydney'e gitmem gerekiyor, bu yüzden babanla gitmem gereken bir öğle yemeğine katılmanı istiyorum." Masama bir dosya koydu. "Bunun için bilmen gereken bilgiler bunlar."

Seyahatimizden dün eve döndük ve dün öğleden sonra izin aldıktan sonra bugün doğrudan kampanyaya başladık. Joe'nun bana söylediği gün işimden istifa ettim ve patronum bana herhangi bir bildirimde bulunmama gerek olmadığını söylediğinde hiç şaşırmadım. Bunda Joe'nun parmağı olduğundan şüpheleniyorum. Şimdi istediği şeyi elde etti - beni hemen yanında bir ofise yerleştirdi, böylece bana göz kulak olabilir ve bana patronluk taslayabilir.

Joe gerçekten yanlış kadınla evlendi.

Bunu ona göstermeye kararlıyım.

Dosyayı elime aldım. "Bugün inceleyeceğim. Sen yokken yapmamı istediğin başka bir şey var mı? Ne zaman döneceksin?"

"Cuma günü evde olacağım. O zamana kadar yapılması gerekenleri e-posta ile gönderirim."

Ofisten çıktı ve ben de sonraki bir saatimi dosyadaki bilgileri gözden geçirerek geçirdim. Daha çok Dwayne Moss'un onay almaya çalıştığı ve Joe ile babamın ona yardım etmeye çalıştığı madenle ilgili. Başbakan, eyaletin yarısının istemediği bir madeni çıkarmak için kapılar ardında kirli anlaşmalar yaparken her şey çok üst düzeyde. Her iki konuda da bir fikrim yok; bu noktada sadece başarmaya çalıştığım şeye *odaklanabilirim*.

Dosyayı kapattıktan sonra sandalyemi geriye itiyorum ve Joe'ya öğle yemeği için dışarı çıkacağımı söylemek üzere ayağa kalkıyorum. Neredeyse ofislerimizin arasındaki kapıya gelmişim ki öfkeli sesini duydum. Yavaşlayarak duruyorum ve konuşmasına kulak misafiri oluyorum. Onunla bu kadar yakın çalışmanın tek iyi yanı bu ve gizlice dinleme fırsatını en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Her ne kadar öfkeyle konuşsa da, bunu kısık sesle yapıyor, bu yüzden söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyorum. Anlaşıldığı kadarıyla, bir müşterisi adına yaptığı bazı finansal yatırımlardan bahsediyor.

yasal gibi görünmüyor. Yanılmıyorsam, kara para aklama ve içeriden bilgi sızdırma işlerine karışmış. Finans diplomam için Tanrı'ya şükürler olsun; Joe'nun kirli sırlarını anlamama yardımcı olacak.

Telefon görüşmesini aniden sonlandırıyor ve ben de gelme ihtimaline karşı masama geri dönüyorum.

Bir dakika sonra ofisimde belirdi, stresli görünüyordu. "Öğleden sonra dışarı çıkmam gerekiyor. Akşam evde görüşürüz."

Onun hakkında edindiğim bu yeni bilgiyi düşünerek gidişini izliyorum. O yokken ne yapacağımı biliyorum: yasadışı faaliyetlerine dair kanıt bulmak için dosyalarını incelemek.

JOE o gece eve çok geç geldi. Ben zaten yatakta olduğum için onunla vakit geçirmekten kurtuldum ve Çarşamba sabahı erkenden Sydney'e uçmak üzere ayrıldı. Evrenin akli başına gelmiş ve benimle iyi geçinmeye karar vermiş gibi görünüyor. Sabahım iyi başladı ve bu günün geri kalanında da devam etti.

Joe'nun benden istediği öğle yemeğine katılıyorum ve maden hakkındaki bilgimle babamı bir kez daha etkiliyorum. Daha sonra Joe'nun dosyalarına bakabilmek için bilgisayarının şifresini kırmaya çalışıyorum. İki saat boyunca bunu yapmaya çalıştıktan ve evraklarını karıştırdıktan sonra yenilgiyi kabul ediyorum. Evraklarında hiçbir şey bulamadım ve şifresini de çözemedim.

Dün öğle yemeğinden ertelediğimiz akşam yemeği için Alexa'nın evine vardığımda hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmişim. Ve bu hayal kırıklığını gidermek için onunla bir içki içmeye hazırım.

"Annen bugün nasıl?" Akşam yemeği için taco yaptığı mutfağına girerken soruyorum.

"Bu sabah onu eve gönderdiler. Yine de gözetim altında tutulması gerekiyor."

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar endişelisin?" "Dokuz, ama bahsettiğimiz kişi benim."

Gülümsüyorum. İşte bu yüzden bir an önce yetişmemiz konusunda kararlıyım. Alexa ailesi söz konusu olduğunda çok endişelenir. Onun için dokuz, diğer çoğu insan için beşe eşdeğerdir. "En sevdiğin şaraptan bir şişe aldım." Elimde tutuyorum.

Buzdolabını açıp bana kapıda duran aynı şaraptan iki şişe gösteriyor. "Sanırım bu gece için iyiyiz." İki şarap kadehi alıyor. "Bu gece konuşacak çok şeyimiz var dostum. Ve şunu söylememe izin ver, saçına bayıldım. Bu tarzın sana yakışacağını biliyordum."

Bana bir bardak uzattıktan sonra şaraptan bir yudum alıyorum. "Uzunluğuna bayıldım. İdare etmesi çok daha kolay."

"Tamam, dökül bakalım. Bana uzakta geçirdiğin haftayı ve yeni işini anlat, hiçbir şeyi atlama."

Oh, çoğunu atlayacağım. Geçen hafta epik boyutlarda berbat bir karmaşaydı ve yarısını bilmesine gerek yok.

Akşam yemeğimizi yerken ve bir şişe şarabı bitirmeye çalışırken onunla paylaşabildiğim kadarını paylaşıyorum. Alkol kafama çok hızlı giriyor çünkü şarap bana bunu hep yapar, bu yüzden Alexa bir şişe daha açmamızı önerdiğinde ben de kabul ediyorum. Zaten sarhoşken daha fazla içmek her zaman iyi bir fikir gibi gelir.

Koltuğuna oturup evliliğim, annesi ve işi hakkında konuştuktan sonra yattığı adamdan bahsetmeye başladık. Mason'ın sesi kahkahalarımızı böldüğünde bana kedisinin onu becerirken nasıl kışından ısırıldığını anlatırken gülmekten kırılıyorduk.

"Kapın kilitli değildi," diyor, gözlerini benden ayırmıyor ve anında midemde arzu birikmesine neden oluyor. "Siz ikiniz burada sevişirken herhangi biri içeri girebilirdi."

Alexa koltuktan kalkıyor, ona doğru giderken biraz tökezliyor. "Yüce Tanrım, endişelenmeyi ve insanlara patronluk taslamayı hiç bırakmayacak mısın? Senin bir

İhtiyacın olan şey içki." Parmağıyla onu işaret ederek durdu. "Oh, ve geçen gece bunu yapamadığın için duş başlığıma gerçekten bakman gerekiyor."

Adam ona bakıyor. "Evet, bu yüzden buradayım."

Sızdıran duş başlığını tartışırken gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Bu gece kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş. Takım elbisesini özleyorum ama onu beyaz tişörtle her zaman sevmişimdir. Bronz teni, sakalı ve dikkat dağıtıcı kaslarıyla beyaz gömleği bir erkeğin üzerinde hiç görmediğim kadar güzel gösteriyor.

"Chelsea," diyor Alexa. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve geçen hafta bana yaptığı her şeyi düşünüyormuş gibi bana bakan Mason'a bakmayı bırakıyorum. "Özür dilerim," diye kekeliyorum, kelimelerimin arasında takılıp kalıyorum ve onun tarafından rahatsız edildiğimi hissediyorum. "Ne?"

Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Başka bir şaraba hazır olup olmadığını sordum?"

Başımı salladım. "Lütfen."

İçkilerimizi dolduruyor ve "Birazdan dönerim" demeden önce benimkini bana uzatıyor.

Banyoya doğru yürümesini izlerken şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Mason'la yalnız kalmak tehlikeli ve tek istediğim bu olsa da bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Çok kötü bir fikir. Ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama Alexa odada olmadığı için zorlanıyorum.

Taşıdığı alet çantasını mutfak tezgahının üzerine koyuyor, buzdolabını açıyor ve eğilerek istediği şeyi arıyor. Bir dakika sonra bir bira alıyor ve buzdolabını kapatıyor. Kapağını çevirerek bana gelmeden önce uzun bir yudum alıyor. "Daha dikkatli olmalısın Mayfair," derken gözleri içimin derinliklerine uzanıyor. Sana arkanı kollamanı söylemiştim. O kapıyı kilitlememek arkanı kollamak değil amına koyayım."

Onun endişesi midemin olduğundan daha fazla bulanmasına neden oluyor. Bu Mason'ın benden tamamen nefret etmediğini gösteriyor ve bana o Mason'ı hatırlatıyor.

Beni her şeyiyle sevdi.

Biraz daha şarap yudumladım.

"Teşekkür ederim." Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Gülümsüyorum. "Bana bunu hatırlatacak kadar önemsedığın için."

Biradan uzun bir yudum daha alıyor, dikkatini benden ayırmıyor.

Yutkunuşunu izliyorum, cevabını bekliyorum, ama Alexa bize yeniden katılarak konuşmamızı sonlandırıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor ona. "Eğer açsan tacolarımızdan kalanlar var."

Ona bakıp başını sallamadan önce birkaç saniye daha beni izliyor. "Evet, biraz taco yiyebilirim."

Şarap bardağını alıp kanepeye doğru yürürken "Son yiyen temizler" diyor.

Mason başını iki yana salladı ve "Tabii ki öyle" diye mırıldandı.

Gülümsüyorum. Bu ikisiyle birlikte olmayı özlemiştim. Mason'la birlikteyken çok güzel zamanlarımız olmuştu.

Şarabımı alıp kanepeye dönüyorum ve Alexa bana yeni keşfettiği ve çok sevdiği bir makyaj malzemesinden bahsediyor. Mason mutfakta tacolarını hazırlıyor ve yemek yerken gelip bizimle oturuyor.

Bu gece onu beklemiyordum ve onun için hazırlıklı değildim. Geçen hafta tam bir karmaşaydı ve beni ne yaptığımız konusunda biraz şaşkın bıraktı. Varlığımın her zerresiyle onu istiyorum ama yaptığımız her şey yanlış geliyor. Bu ona karşı adil değil. Ama onun dokunuşunu tekrar hissetmenin, onunla tekrar konuşmanın, gözlerini tekrar üzerimde hissetmenin ne kadar iyi olduğunu inkar edemem.

"Bugün annemle konuştun mu?" Makyaj hakkında konuşmayı bitirdikten sonra Alexa ona soruyor.

"Evet. Yarın öğleden sonrayı onunla geçireceğim," diyor. "Babam bu hafta onunla birlikte evde. Bil diye söylüyorum."

Mason başını sallar. "Biliyorum." Sözleri de omuzları gibi gergindir. Mason ve babası arasında kaybolmuş bir sevgi yok. Babası yüzünden

Ailesinin ve servetlerinin sunduğu her şeyden uzaklaştı. Kardeşlerine hâlâ yakın olabilir ama Blaise'in gücü ve parasıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyor.

Alexa şarabından uzun bir yudum alıyor. "Onunla bu işe girmeyeceğine söz ver. Annem tüm bunları yaşarken olmaz."

Çenesini çalıştırıyor. "Hiçbir şeyin garantisini veremem. O bir orospu çocuğu olmak istiyor, onu kontrol edeceğim."

Alexa başını sallıyor, kardeşine kızgın görünüyor. Bu ikisinde çok sık gördüğüm bir ifade bu. Alexa insanları incelikli bir şekilde yönetmeyi tercih ediyor; Mason ise her şeyi yüzlerine vuruyor ve boyun eğmiyor. Birbirlerini şiddetle seviyorlar ama bir o kadar da kızdırıyorlar. "Umarım bir gün bir oğlunuz olur ve o da sizin kadar sinir bozucu olur."

Mason'ın benden olmayan bir çocuğa sahip olma düşüncesi beni tökezletiyor.

Fiziksel olarak göğsümü acıtıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, üç gece önce öpüştükten sonra taşıdıkları aynı kargaşayla dolu, onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Aniden ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru yürüyor. Onu izlemiyorum ama orada olduğunu duyuyorum. Bir şişenin ya da bardağın mutfak tezgahına çarpma sesini duyuyorum, sonra bir tane daha, bir kapağı açıp bir bardağa sıvı dökme sesini ve kanepeye geri dönme sesini.

Bir şişe rom getiriyor, kabaca sehpanın üzerine koyuyor.
Bize.

Bana bakmıyor.

Rom bardağını iki uzun yudumda bitirdiğinde anlıyorum ki tüm şişeyi içmek için.

Mason'ın nefreti geri döndü ve bu gecenin nerede biteceğini düşünmek beni ürpertiyor.

Yukarı.

GUNNAR

Thank fuck Geçen gün Alexa'nın evinde neredeyse dolu bir şişe rom bıraktım.

Onunla bir içki içtiğim zaman. Bu gece ihtiyacım var.

Ellerini dövmemin her yerine sürdüğünden ve onu öptüğümünden beri Chelsea'yi hiç aklımdan çıkarmadığım üç uzun gün oldu. Bunu yapan o öpücüktü. O geceden önce onu öpmüş, sikmiş ve tadına bakmış olabilirim ama o öpücük farklıydı. Çok samimiydi ve beni mahvetti. Ve şimdi, Alexa daha önce bir oğlum olduğundan bahsettikten sonra, burada oturmuş çocuk sahibi olmak istediğim tek kadının asla çocuk sahibi olamayacağım bir kadın olduğu gerçeğini düşünüyorum. Ve yine çok sinirliyim.

Rom şişemi yarılardım ve ruh halimi hafifletmeye yaklaşıyor. Alexa ve Chelsea son bir saati makyaj, müzik, TV şovları ve ilgilenmediğim diğer saçmalıklar hakkında konuşarak geçirdiler, ama kendimi gitmeye ikna edemiyorum. Chelsea'nin böyle bir çekiciliği var, her zaman vardı ve ben gitmem gerektiğinde gitmekten acizim.

"Alexa," diyor Chelsea, onu dürterek. "Uykuya mı dalıyorsun?"

"Ugh," diye inliyor Alexa ve kanepede kıpırdanıyor, böylece yan yatıp başını kolçağa koyuyor. "Çok yorgunum," diye mırıldanıyor gözleri tembelce açılıp kapanırken. "Gözlerimi açık tutamıyorum."

Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Paylaştıkları şarabın çoğunu içmiş. Chelsea ben geldiğimde sarhoş olabilirdi ama o zamandan beri yavaşladı, Alexa ise sertleşmeye devam etti.

Kanepeden kalkıp kız kardeşimi kollarıma alıyorum. "Yatma vakti geldi," diyorum onu yatak odasına taşıırken.

"Macey Mace," diye mırıldanıyor, kolunu boynuma doluyor. "Seni seviyorum ama ona çok kırgınsın. O seni çok seviyor.... Daha nazik ol, tamam mı?" Bunu söyledikten sonra yatağında bayıldı ve beni az önce ağzından çıkan saçmalıkları düşünürken bıraktı. Neden bahsettiğini bilmiyor; Chelsea beni sevseydi başka bir adamla evli olmazdı.

Dışarı çıktığımda Chelsea mutfaktaydı, bulaşık makinesinin üzerine eğilmiş, daha fazla tabak sığdırmak için yeniden düzenlemeye çalışıyordu. Kışımı mutfak tezgahına yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Bu gece insanoğlunun bildiği en kısa kırmızı elbiseyi giymiş. Bütün gece dikkatimi dağıttı ve bacaklarına doymamı sağladı.

Doğruldu ve bana baktı. "Temizliğimi bitirip eve gideceğim."

"Araba kullanacak durumda

değilsin." "Biliyorum. Bir

Uber çağırayım."

"Olmaz." Başımı koridora doğru salladım. "Burada kal."

Bana gelmiş geçmiş en kötü şeyi önermişim gibi bakıyor. Muhtemelen öyle ama Hearst'ün düşmanlarının ona ulaşabileceği bir yerde olmasını istiyorsam ne olayım. Alexa ile konuşması sırasında onun birkaç günlüğüne uzakta olduğundan bahsetti; onu evde yalnız istemiyorum, özellikle de sarhoşken ve tam olarak uyanık değilken.

"Kalmıyorum, Mason. Ben-"

Tezgahı itiyorum. "Kalıyorsun. Dışarısı tek başına olman için güvenli değil ve lanet olası kocan senin güvenliğini sağlamadığı için ben sağlıyorum."

Gözleri açılıyor ama bir şey söylemiyor.

Alet çantamı alıp mutfaktan çıkıyorum, tekrar aptalca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Bir yandan Alexa'nın duş başlığı üzerinde çalışırken bir yandan da Chelsea'yi ve o lanet öpücüğü düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum. Eğer bu boku kapatabilirim, düşüncelerimin sürekli ona dönmesini durdurmak için yarı şansım olacak. Ama şimdilik beynim o öpücüğü tekrarlamaya kararlı.

İşimi bitirmeden önce kırk dakika kadar banyodaydım ve Chelsea içeri girdiğinde sızıntının gittiğini doğrulamak için duşu yeni açmıştım. Gözlerindeki bakış içimin sıkılaşmasına neden oluyor. Ve o konuştuğunda, bunu tekrar yapacağımızdan emin oluyorum.

"Bir şeyleri düzelteceğin konusunda sana güvenmediğimden değil," diyor sahte bir güvenle. Bunu biliyorum çünkü gözleri dünyadaki tüm tereddütleri barındırıyor. Ayrıca bunu biliyorum çünkü bu kadını çok iyi tanıyorum. Söylediklerini dinlememi umutsuzca istediğini ve dinlemeyeceğimden endişe duyduğunu anlamak için ona bir kez bakmam yeterli. Nedenini ben de bilmiyorum ama ona bunu veriyorum.

"Neydi o zaman?" Duş hala arkamda akarken soruyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, gözlerindeki o tereddüt yoğunlaşıyor. "Sen tamir edemezdin Mason."

"Neden? Düzeltmeyeceğim kadar kötü olan neydi?"

"Babam seni mahvederdi."

"Hapse girerdim ve senin için cezamı çekerdim. İşte bunu anlamıyorsun. Bunu başka bir adamla evlenmene tercih ederdim."

Gözlerinde daha fazla tereddüt vardı. "Peki ya onlarca yıldır hapiste olsaydın?"

"Kahretsin Chelsea, yapmazdım. Beni suçlamaya çalıştıkları şey için değil."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum amına koyayım."

Daha da yaklaşıyor, tam bana doğru, tereddütü sevdiğim o kavgasına dönüşüyor. "Bunu bilemezsin!" Göğsümü yumrukluyor, gözleri şimdi kararlılıkla parlıyor. "Senin için ve sana yapacakları için çok korkuyordum. Anlamadığın şey bu."

Bunu yapan onun sesinden duyduklarım. Kalbimi yakalıyor ve içindeki tüm nefreti çıkarıyor. Bu benim sevdiğim Chelsea. Sevmekten asla vazgeçmediğim Chelsea.

Elim boynuna dolanıyor, böylece dudaklarını kendime çekebiliyorum. Ben onu çekerken tökezliyor ve kendimizi akan düşün altında buluyoruz. İkimizin de umurunda değildi. Hepimiz dudaklar, eller ve çaresizlik içindeyiz, suyun bizi ıslattığından habersiziz.

Son öpüşmemiz samimiydi; bu seferki ihtiyaçtan çıldırmış gibiydi.

Chelsea kendini bana doğru itiyor, parmakları saçlarımı pençelerken dili benimkine dolanıyor. Ona olan arzumu yoğunlaştıran, beni çılgına çeviren türden sesler çıkarıyor.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum, bunu iyice düşünmeye çalışıyorum. Ama bu imkansız. Chelsea ile düşünmüyorum; biz böyle çalışmıyoruz. Biz sadece hissediyoruz. Birlikte olmayabiliriz ama birbirimize o kadar derinden gömülmüşüz ki ömür boyu birbirimize bağlıyız. Bu yüzden onun dövmesini kapatmadım ve asla da kapatmayacağım.

Chelsea beş yaşından beri sevdiğim kız.

Ben daha farkına bile varmadan kalbimin sahibi olan kız.

Her zaman seveceğim kız.

"Siktir," diyorum gömleğimi kavrayıp suyun içinden düşüncelerimi bildiğini ve kararımı beklediğini söyleyen bir ifadeyle bana bakarken. Bana karşılık verdiği vahşi bir öpücükle dudaklarına tekrar yapışıyorum. Öpüşmeyi bitirdiğimde, "Bunun nasıl biteceğini biliyorum Mayfair, ama yine de seni istemekten kendimi alıkoyamıyorum."

Ağzım bir saniye bile kaybetmeden onunkine geri dönüyor ve kıyafetlerimiz çıkıyor, ten tene değişiyor ve daha önce hiç yaşamadığım türden bir seks yaşıyoruz.

onunla bildiğim tek şey.

Chelsea kollarımda boşalıyor, ben de onu duş duvarına yaslayıp üstümüzden sular akarken beceriyorum. Hemen ardından boşalıyorum ve ondan ayrıldığımda gözlerini tutup "Seni bu gece istiyorum" diyorum.

Kaşlarını çatıyor, anlamıyor, ben de zorla diyorum ki, "Uyurken seni kollarımda istiyorum. Yarın seninle uyanmak istiyorum."

"Mason," diyor, sesi endişe dolu, "bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum, değil ama yine de bunu istiyorum ve sen de bana bunu vereceksin."

Gözleri uzun bir dakika boyunca benimkileri arıyor ve sonra başını sallayıp usulca "Tamam" diyor. Ve ilk kez, bu kadının benim yıkımım için yaratıldığını düşünmüyorum.

CHELSEA

Alexa'nın boş odalarından birindeki yatağa giriyorum ve Mason da içeri kayıyor.

Güçlü kollarıyla bana sarıldı ve vücudumu kendine doğru çekti.

Ne halt ediyoruz biz?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyor kulağıma, göğsü sırtıma bastırıyor.

Elimi kaldırıp beni sıkıca tutan koluna doluyorum. "Yapabileceğimden emin değilim," diyorum. Zar zor fısıldıyorum ama o beni duyuyor.

"Bu sadece bir gece, Mayfair."

"Seninle sadece bir gece geçirebileceğimizden emin değilim." Boynumu öpüyor. "Haklı olabilirsin."

Tanrım, haklıyım. Yine de bunu en az onun kadar istiyorum. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorum.

O boynuma ve omzuma öpücükler kondurmaya devam ederken ben sessizleşiyorum. Tenimdeki dudakları çok iyi hissettiriyor ve asla durmasını istemiyorum. Bu gecenin bitmesini hiç istemiyorum. Asla gerçek hayatıma geri dönmek istemiyorum.

Kolunu sıkıca kavrayarak, "On ikinci sınıftayken bir partide sarhoş olduğun zamanı hatırlıyor musun, bir adam ve palasıyla kavgaya karıştığın için çıldırmıştım?" diyorum.

Öpücükleri yavaşlıyor ama tamamen durmuyor. "Evet. Neden?"

"Jenny Parish o gece senden hoşlandığını söyleyecekti ve ben ona söylememesi gerektiğini söyledim. Ona seninle takıldığımızı ve birlikte olacağımızı söyledim."

Kıkırdadı, dudaklarını tenimden kaldırdı. "Biliyorum."

Kollarında kıpırdanıyorum, böylece dönüp ona bakabiliyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Bunu hiç kimseye söylemedim." Bu sırrı mezara götürecektim çünkü Mason'ı başka bir kızla görmeme konusundaki çaresizliğim bir arkadaşına yalan söylememe neden olduğu için dehşete düşmüştüm.

"Jenny ertesi hafta sonu bir partide beni öptüğünde söyledi."

Gözlerim kocaman oldu. "Onu öptüğünü bana hiç söylemedin. Peki neden bana bunu hiç sormadın?"

Sırıttırıyor ve bu midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Benim sebep olduğum öfkeli, nefret dolu Mason yerine gerçek Mason'ı görmek çok güzel. Elini belime doğru kıvrarak, "Sana öptüğüm her kızdan bahsetmedim Mayfair. Jenny'den onunla çıkmam için yeterince hoşlanmadığını düşündüm, bu yüzden onu uzak tutmak için saçma bir hikaye anlattın. Benden o şekilde hoşlandığını hiç belli etmedin. Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece her şeyin nerede başladığını düşünüyordum." "Neyin nerede başladığını?"

"Biz." Duraksıyorum, gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyip söylememekten emin değilim ama sonra bu dünyada biz yokmuşuz gibi davranmayı çoktan geçtiğimize karar veriyorum. Çünkü birlikte olmasak da, kesinlikle bir biz varız. "Seni o kadar çaresizce istiyorum ki bazen doğru düzgün düşünemiyorum."

Gözlerinde sıcaklık alevlenirken kendini bana doğru bastırıyor. "O parti senin için her şeyin başladığı yer miydi?"

Gülümsüyorum, parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Hayır, on birinci sınıfta başladı, ama o parti sana karşı aşırı sahiplenici hissettiğim ve sana yaklaşan her kızı kıskandığım ilk zamandı. Benim bilmediğim kaç kızı öptün?"

Bakışlarını dudaklarıma indirerek sırtıyor. "Bilmek istediğini sanmıyorum." Ona şakacı bir şaplak attım. "Ciddiyim. Kaç tane?"

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek, "Hatırlayamıyorum ama birkaç tane vardı" diyor.

"İkimiz de biliyoruz ki senin birkaç fikrinin gerçekte birkaç olanla aynı olmadığını, bu yüzden tahminimce on olabilir mi?"

"Aşağı yukarı," diyor, ağzını boynumdan köprücük kemiğime doğru kaydırırken, elini kalçamdan geçirip bacağımdan aşağıya kaydırıyor ve bacağımla tutup kendi bacağının üzerine getiriyor.

Yüzünü tutuyorum ve onu durduruyorum. Gözlerini yakaladığımda, "Çok kaçamak cevaplar veriyorsunuz Bay Blaise" diyorum.

Ciddileşirken gülümsemesi dudaklarında kaybolur. "Seni dudakların başkasının üzerindeyken düşünmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden dudaklarımı senden başka birinin üzerinde düşünmene yardımcı olmayacağım."

İşte bu yüzden bu adamı tüm kalbimle seviyorum.

Bunu ona söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Bu ona haksızlık olur. Onun yerine, "Bana en sevdiğin şeyi söyle." diyorum.

Konuyu değiştirdiğim için gözleri minnettarlıkla parlıyor ve birlikte olduğumuz süre boyunca en sevdiğimiz oyunu oynamak sevdiği bir şey olmasa da, bu gece bunu yapmaktan mutlu olduğunu söyleyebilirim.

"Bana en sevdiğin şeyi söyle" oyununu ilk çıkmaya başladığımızda başlatmıştım çünkü onun en sevdiği şeyleri, arkadaş olmadığımız sekiz yıl boyunca sevdiğini bilmediğim şeyleri bilmek istiyordum. Mason homurdanır, şikayet eder ve bana en sevdiği şeyleri söylemektense beni becermeyi tercih ettiğini söylerdi ama ben onu konuşmaya zorlardım çünkü bazen bir kız sadece konuşmak ister. Bazen de sevdiği adam hakkında her şeyi bilmek ister.

"Tüm favorilerimi anlattığımıza eminim," diyor sırt üstü dönerek.

Bir kolumu ona doğru uzatarak yanına, yüzüstü uzanıyorum. Bu gecenin tanıdıklığı ve samimiyeti ne yapacağımı bilemediğim bir sürü duyguya neden oluyor. Bu geceden sonra ikimiz için de her türlü tahribatı yaratacak duygular. "Önümüzde sekiz yıl var. Eminim hepsini ele almamışsızdır."

Birkaç dakika düşünüyor. "Tamam, Brantley Gilbert. Onun müziğini dinlemeye başladım."

"Ne? Gerçekten mi?" Oturur pozisyona geçmeye çalışıyorum. "Bu çok büyük bir şey. Bunu bana nasıl söylemezsin?" Aklım başımdan gitti. Brantley Gilbert en sevdiğim şarkıcılardan biridir ve Mason onun müziğinden hep nefret etmiştir. Mason benim en sevdiğim müzik olmasına rağmen tüm country müzikten nefret ederdi.

"Sana hiç söylemedim çünkü onu dinlemeye yeni başladım."

Söylediklerini düşünürken nefeslerim yavaşlıyor. "Onu dinlemeye beni özlediğin için mi başladın?"

Gözlerini benimkilerden ayırmadan başını sallıyor. "Evet."

Mason bu tek kelimeyle ve gözlerindeki bakışla ona yeniden aşık olmamı sağlarken aynı zamanda kalbimde yeni bir çatlak açıyor. Tamamen benim yarattığım bir çatlak.

Elini uzatıp parmaklarımı kenetliyorum. Ona tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ama benden bu sözleri duymak istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden yapmıyorum. Bunun yerine elini ağzıma götürüp öpüyorum, sonra da belime dolayıp üstüne çıkıyorum.

"Seni içimde istiyorum. Ve yavaşça istiyorum," diyorum, sevgisini hissetmeye ihtiyacım var. Sert seksi ben de en az onun kadar seviyorum ama Mason'ın benimle zaman geçirmesinin ve bunu nefretle değil sevgiyle yapmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyorum.

Elleri saçlarımın arasından kayıyor ve beni öpebilmek için yüzümü kendine yaklaştırıyor. Yavaş ve derin, bana tam olarak istediğim şeyi veriyor.

Sonra saatlerce vücudumun her santimini öpüyor.

Bana dokunarak.

Beni yavaşça beceriyor.

Bana karşı hâlâ derinden hissettiği sevgiyi gösteriyor.

Mason'ın sevgisini göstermek için tercih ettiği yol, ister seks olsun, ister sevdikleri için savaşmak ya da sevdikleri için bir şeyler yapmak olsun, fiziksel eylemdir. Bu gece beni ne kadar sevdiğini açıkça gösteriyor ve bundan sonra nasıl devam edeceğimizi merak ediyorum.

GUNNAR

Chelsea haklıydı: onunla bir gece geçirmek kötü bir fikirdi. I
Sabah 5:00'ten hemen sonra uyandım ve dün gece Alexa'ya vardığımdan daha berbat bir halde yataktan çıkmadan önce bir saat boyunca onun uyumasını izledim. Onu becermek tek istediğim şey olmasına rağmen uyandırmadım, çünkü ona her sahip olduğumda tekrar uzaklaşmak daha da zorlaşıyor.

Burada ne halt ettiğimizi bilmiyorum; tek bildiğim bundan sağ çıkamayacağım.

"Mason." Duş alırken Chelsea'nin sesi düşüncelerimi bölüyor.

Döndüğümde onu yanımda buluyorum. Ben onu durduramadan elleri belimdeydi. Siktir, onu durdurmak istediğimden değil. Ellerimin otomatik olarak onun vücuduna gitmesi de bunu gösteriyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce.

Öpüşmemiz hızla aciliyet kazanıyor ve ondan ihtiyacım olanı almaya başlarken onu duş fayanslarına doğru itiyorum. Sonunda ağzımı çektiğimde alnımı onunkine yaslıyorum ve "Düşündüğüm tek şey bunun berbat bir karmaşa olduğu" diyorum.

Parmakları belime giriyor ve başını sallıyor. Yine de bir şey söylemiyor. Söyleyecek bir şey yok, çünkü her şeyi söyledim.

Berbat. Berbat. Dağınık.

Ve yine de, onun sunduğu her çalıntı anı almaya devam edeceğimi biliyorum çünkü sadece onu istiyorum ve onu elde edebileceğim her şekilde alacağım.

Hay sikeyim.

Değiştiremeyeceğim şeyler hakkında çok fazla düşünüyorum. Sadece onu becermem gerek.

Başımı kaldırıp homurdanıyorum, "Arkanı dön." Kaşlarını çatığında kalçalarını tutup onu kendim çeviriyorum. Sonra bir elimi bacaklarının arasına sokarak, "Seni sikmem gerek Mayfair, sonra da buradan siktir olup gitmem gerek" diyorum.

"Mason," diye başladı ama sözünü kestim. Bugün söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum.

"Hayır," diyerek sertçe aramıza giriyorum, "Artık konuşmuyoruz. Dün gece bunu yeterince yaptık." Kahretsin, saatlerce konuştuk ve onunla onlarca yıl daha konuşmak istesem de, bunu elde edemeyeceğim, bu yüzden ondan kırıntılar istemiyorum.

İki parmağımı içine sokuyorum. Benim için çoktan ıslanmıştı ve genellikle onunla zaman geçirmeyi sevsem de, bu sabah içimde öyle bir şey yok.

Onun içinde olmaya ihtiyacım var ve buna şimdi ihtiyacım var.

"Siktir!" Aletimi içine sokabildiğim kadar sokarken kükrüyorum. "Lanet olsun."

Chelsea ellerini fayanslara bastırıyor ve her itişimi, her öfkemi, verdiğim her nefret parçasını alıyor. Onu o kadar çok seviyorum ki, ama bunu ona verecek kişi ben değilim.

Ona sunabileceğim tek şey bu.

Ondan ayrıldıktan sonra arkama bakmadan duştan çıkıyorum. Kıyafetlerimi buluyorum, giyiniyorum ve Alexa'nın dairesinden siktir olup gidiyorum, daha fazlasını aramak için geri dönmeden önce kaç gün olacağını merak ediyorum. Göğsümde açtığı lanet deliği biraz daha kazması için ona yalvarıyorum.

"BOK GİBİ GÖRÜNÜYORSUN," diyor J öğle yemeğinde kulüp binasının barında yanımdaki tabureye oturduğunda.

Biramın bir kısmını içiyorum. "Ben de öyle hissediyorum." "Neler oluyor kardeşim?"

Ona bakıyorum. "Madison ve kızları çağıralım mı? Belki onlarla bir dikiş çemberi oluştururuz."

Kaşlarını çattı. "Son zamanlarda çok huysuzsun, Gunnar." "Evet ve bunun yakın zamanda sona ereceğini sanmıyorum." "Siktir, en son ne zaman seviştin?"

Biraz daha bira içiyorum. "Sorun da bu zaten, kardeşim. Bu sabah biraz içtim ama içmemeliydim."

"Bu sabah ne içmemeliydin?" Nash bize katılarak soruyor. "Am," diyor J.

Nash kaşlarını çatıyor. "Hayatım boyunca, içmemem gerektiği halde bir kez bile am içtiğimi hatırlamıyorum."

J birasından bir yudum alır. "Ben de, kardeşim."

"Gunnar!" Griff kapı aralığından sesleniyor. "Sana bir dakika ihtiyacım var." Griff'e şükürler olsun.

J'ye baktım. "Moral konuşması için teşekkürler. Gerçekten aydınlatıcıydı." "Onun nesi var böyle?" Nash ben uzaklaşırken söylüyor.

Griff'e doğru ilerlerken onları duymazdan geliyorum. "Ne oldu?" Ona ulaştığımda söyledim.

"Yarın almanı istediğim bir yığın iş var. Erken başlamamız gerekecek, o yüzden sabah altıda burada olmanı istiyorum. Senin için uygun mu?"

Başımı salladım. "Evet." Bana uyar. Kafamı dağıtmak için her şeyi yaparım.

Saatini kontrol ediyor. "Tamam, güzel. Görüşürüz o zaman."

Koridordan ofise doğru yöneldi ve ben de bisikletime doğru yol aldım. Scott öğleden sonrayı annemle geçirmem için izin verdi.

Ben geldiğimde yatıyordu. Babam beni içeri alıyor ve içeri girmeden önce botlarımı çıkarmamı söylüyor. Botlarımı ön kapıda bırakıp yatak odalarına gitmeden önce ona ev kurallarını bildiğimi söylüyorum. Bugünkü ruh halimle, bir tur atmazsak şanslı sayılırız.

"Mason," diyor annem, odaya girdiğimde bakışlarımı karşılamak için yastığının üzerinde başını çeviriyor.

Yatağın etrafında yürüyorum ve onun yanındaki kenara oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Gözlerimi yüzünde gezdirip ne kadar zayıf ve bitkin görüldüğünü fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor. Onu bu bok yüzünden kaybedemem ve her ne kadar onun gibi hasta olan biri için en kötüsünü hayal etmeye inanmasam da endişeleniyorum.

Gülümsüyor, ama bu tam bir gülümseme değil. Yakınından bile geçmiyor. Elime uzanarak, "Benim için endişelenme, sevgilim. Bırak endişelenme işini ben yapayım. Bu bir annenin işi, bir çocuğun değil."

"Kahretsin anne, enerjini benim için endişelenerek harcamana gerek yok. Tüm enerjini iyileşmek için harcamalısın."

"Lütfen o dili kullanma. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Bunu bana on beş yıldır söylüyor ve ben yine de her şeyi berbat ediyorum. Her zaman bir boku doğru yapamayan çocuk oldum.

"Bana doktorun ne dediğini söyle." Alexa bana bu sabah onu gördüğünü söyledi.

Gözlerinden bir bakış geçiyor, benden bir şey sakladığını anladığım türden bir bakış. "Fazla bir şey söylemedi, sadece bana hala göz kulak olmak istediğini söyledi."

"Bana yalan söyleme anne. Ne oldu?"

Beni iyi olduğunu bildiğimden daha uzun süre sessizce izliyor. Sonunda, "Kemoterapi yüzünden sinirlerimde hasar var. Daha yeni başladı ama doktor uzun sürebileceğini ve daha da kötüleşebileceğini söyledi. Bana yardımcı olması için yeni bir ilaç vermeye başladı."

Daha önce göğsümün gergin olduğunu düşünüyorsam, hiçbir fikrim yokmuş. Şimdi çok sıkı. "Bu ne anlama geliyor? Sinir hasarı mı? Seni nasıl etkiliyor?" Kulağa hiç iyi gelmiyor, orası kesin.

"Bir şeyleri tutmakta zorlanıyorum ve bir şeyleri düşürüyorum. Ayaklarım uyuşuyor ve bazen yürümekte de zorlanıyorum." Elimi sıktı. "Lütfen bu konuda endişelenme. Doktorun söylediğine göre yaygınmış." "Siktir, yaygın olup olmaması önemli değil, gerçek şu ki *sende* var, ve bunu almanı istemiyorum."

Benim dilimden bahsetmeye zahmet etmedi. Bu sefer değil. Ne de olsa o benim annem ve ruhumun her parçasını biliyor, bu yüzden burada mücadele ettiğimi biliyor. "Biliyorum hayatım ama doktorlarıma güveniyorum. Ne yaptıklarını bildiklerine ve beni bu durumdan kurtaracaklarına inanıyorum."

Bir şeye yumruk atmak istiyorum. Birine. Herhangi bir şeyi. Ve o doktorun bu teşhisi geri almasını kesinlikle istiyorum. Kanser olması yeterince kötü zaten; bir de bu saçmalıklarla uğraşmasına gerek yok.

Ayağa kalkıp yatağının yanında volta atıyorum. Tüm vücudum dışarı atmam gereken vahşi bir enerjiyle dolup taşıyor ve duvarlarını yumruklamam söz konusu olmadığı için volta atmakla yetiniyorum.

"Mason." Ayağa kalktı. "Lütfen gel ve benimle otur. Neler yaptığını duymak istiyorum."

Annem neyin peşinde olduğumu bilseydi, ona anlatmamı istemezdi. Bundan eminim. Beni, olduğumdan çok daha farklı bir adam olacağımı umarak yetiştirdi ve olduğum kişiyle fazlasıyla iyi olsam da, yaptığım şeylerin çoğunu onunla paylaşmıyorum.

Oturup ikimizin de sevdiği tek şey hakkında konuşuyorum: onun çocukları. "Alexa dün gece akıtan duş başlığını tamir ederken kafayı buldu. Ve görünüşe göre Calder ona iş yerinde hâlâ pislik yapıyor. Bu konuda onunla gerçekten konuşmalısın. Böyle davranmaya devam ederse onunla çalışmaya devam etmez."

Gözleri genişledi. "Alexa hafta içi bir gece sarhoş mu oldu?"

Kıkırdadım, amacıma ulaşmıştım. Yaşadıklarını aklımdan çıkarmak için her şeyi yaparım. "Bu kadar şaşırma anne. Bu ilk değil ve son da olmayacak."

"Siz çocuklar benim ölümüm olacaksınız," diyor ne dediğinin farkında olmadan. Umarım doksanlı yaşlarına geldiğinde bu kanser onu öldürmek yerine biz onu öldürürüz.

"Hayden'dan haber aldın mı? Geçen hafta beni araması gerekiyordu ama aramadı." Telefonu açıp beni aramakla uğraşmayacak kadar rol arkadaşını becermekle meşgul olduğundan eminim ama bunu bilmesine gerek yok.

"Evet, dün gece beni aradı," diyor ve filminin nasıl gittiğiyle ilgili uzun bir hikâyeye giriş yapıyor.

Annem ayrıntılara önem verir, bu yüzden anlatması yarım saat süren bir hikaye on dakikadan kısa sürede anlatılabilecek bir hikayedir, ama umurumda değil. Burada oturup onu saatlerce dinleyebilirim. Dinliyorum da. Yanımda uyuyakaldığımda neredeyse üç saattir konuşuyorduk.

Onu uyandırmamak için dikkatlice yataktan kalkıyorum. Üzerini battaniyeyle örttükten sonra koridora çıkıyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Kafam onun hakkında bir sürü düşünceyle dolu ve babam koridorun yarısında beni durdurup, "Buraya gelip kafasını karıştırmaya ihtiyacı yok" dediğinde doğru düzgün düşünemiyorum.

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Bu ne demek şimdi?"

"Onu görmeye gelmeni istemiyorum demek."

Ona bakakalıyorum. Ben ondan nasıl geldim? "Sen lanet olası bir iş parçasısın," diye hırladım. "Onu görmeye geliyorum. Beni durduramazsın."

"En başta onu görmeye gelmeni engelleyen ben değildim evlat. Bu senin seçimindi ve şimdi yaptıklarının sonuçlarını göreceksin."

"Hangi lanet sonuçlar?"

"Kanserin nereden geldiğini hiç merak ettin mi?"

Babam bana bunu yapıyor. Tüm çocuklarına yaptığı şey. İstedğini elde etmek için yalanları ve manipölasyonu kullanır ve genellikle istediği şey oğullarının kendilerini değersiz hissetmeleridir. Biz çocukken bu amacına yeterince ulaşmış olabilir, ancak erkek olduğumuzdan beri artık hiçbirimiz buna inanmıyoruz. Bununla birlikte, her birimiz onunla ve saçmalıklarıyla nasıl başa çıkacağımızı bulmak zorundaydık ve benim yolum ondan uzaklaşmaktı. Ne yazık ki bu aynı zamanda annemi uzun bir süre göremeyeceğim anlamına geliyordu ve bundan pişmanlık duyuyorum ama burada durup kanserinin suçunu üstlenmem mümkün değil.

"Şimdi de doktor mu oldun baba?" Başımı ona doğru salladım. "Saçmalamayayı bırak. Duymakla ilgilenmiyorum."

Dudakları hoşnutsuzlukla yukarı doğru çekildi. "Hayatımda pişman olduğum bir şey varsa, o da seni bu dünyaya getirmektir Mason. Bana kalırsa sen bir Blaise değilsin. Annen sana karşı çok hoşgörülüydü, çocukken her yerde başıboş dolaşmana izin verdi. Ve o kızla da."

Vücudumdaki her kas gerildi. "O kız mı?"

"Chelsea," diye tersledi. "Onun da babası kadar kötü olduğunu tahmin ediyorum. Senin üzerindeki etkisini ancak Tanrı bilir. Kötü davranışlarını sadece ona bağlayabiliyorum çünkü annen ve ben seni düzeltmek ve gerçek bir erkek yapmak için elimizden geleni yaptık."

Yumruklarım yanımda kenetlenmiş halde ona doğru ilerliyorum. "Eğer onun hakkında bir daha kötü bir söz söylersen, bunu yapmamamı sağlarım."

Burun delikleri alevlendi. "Onu neden savunduğunu anlamıyorum. Seni terk edip Joe Hearst'le evlendiğinde sana nasıl bir fahişe olduğunu gösterdi."

Beynim yetişmeden yumruğumu suratına indirdim. Kendi yumruğuyla üzerime gelmeden önce sendeleyerek geri çekildi. Yumruğu yüzüme gelmeden engelliyorum ve "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan siktir olup gideceğim" derken tutuyorum. Elini itiyorum. "Ama eğer bana bir daha böyle bir şey söylersen, kendimi bir daha tutmayacağım. Ve

Güven bana baba, beni gerçek bir erkeğe dönüştürmediğini düşünüyor olabilirsin, ama bir orospu çocuğu gibi dövüştüğümünden eminim. Yoluma gidersem senden geriye pek bir şey kalmayacak."

Evden dışarı çıktım, onu bu lanet kancadan kurtardığım için pişmanlık duyuyordum. Bunu annem için yapmıştım. Bir dahaki sefere, tüm bahisler kapandı.

Eve döndüğümde ikisine de çok kızmıştım. Annemin bugünkü haberi beni sarstı, babam ise öfkелendirdi.

Mutfağımdaki rom şişesine uzanıyorum ve kendime bir içki dolduruyorum. Boğazımdan aşağı atıp, hepsini iki yudumda içiyorum. Bir tane daha dolduruyorum, bir tane daha. Ellerimi mutfak tezgahının üzerine koyup başımı eğdiğimde şişenin dörtte birini bitirmiştım. Gözlerimi sıkıp kapatarak derin nefesler alıyorum.

O ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

Lanet olsun.

Tezgahtan kalkıp garajıma doğru yürüdüm. Tişörtümü yırtıp buraya kurduğum kum torbasını yumrukluyorum.

Tekrar ve tekrar.

Nefes alamayana kadar tekrar tekrar.

Başladığımda dışarısı aydınlıktı; şimdi karanlık. Ve kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Bırakın hepsini, tek bir düşünceyi bile işlemeye başlayamıyorum.

Mutfağa geri dönüp bir içki daha dolduruyorum. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğim halde boğazımdan aşağı kayıyor. Ve eğer durup düşünmeden bir şeyler yapıyorsam lanet olsun.

CHELSEA

Sana ihtiyacım var.

Mason'ın mesajını tekrar tekrar okuyarak telefonuma bakıyorum.

Bana daha önce hiç böyle bir mesaj göndermemiştii, bu yüzden bana ihtiyacı olduğunu söylemesine neden olan şeyin büyük olduğunu biliyorum.

Ben: Neredesin? Mason:

Evdeyim.

Ben: Yoldayım.

Düşüncelerimi sabitlemek için bir an duruyorum.

Bu sabah bana o kadar kızgındı ki onu bir daha ne zaman göreceğimden ya da ondan haber alacağımdan emin değildim. Bugünü, dün gecenin birlikte geçirdiğimiz son zaman olup olmadığını merak ederek geçirdim. Öyle olması gerektiğini bildiğim kadar buna hazır olmadığımı da biliyorum. Şu anda bir döngünün içindeyiz ve bundan nasıl kurtulacağımızı bilmiyorum.

Anahtarlarımı, çantamı ve telefonumu alıp Mason'ın evine gitmek üzere arabama doğru yola çıkıyorum. Neredeyse varmıştım ki Joe'dan bir telefon geldi. Görmezden gelmek istiyorum ama ben cevap verene kadar aramaya devam edeceğini biliyorum.

"Merhaba," diyorum. "Ne var ne yok?" Uzakta olduğu her gece günümün nasıl geçtiğini öğrenmek için beni arayan türden bir koca değil. Sadece bana bir şey yapmamı söylemek istediğinde arar.

"Çalışma odama gidip bazı evrakları bulmanı ve bir kopyasını bana e-posta ile göndermeni istiyorum."

Kahretsin. "Evde değilim, Joe."

"Neredesin?"

"Yemeğe çıktım."

"Kiminle?"

"Alexa'yla."

Bir süre sessiz kaldı. "Eve gelmen ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Daha yeni oturduk."

"Chelsea, senin işin yaptığım her şeyde yanımda olmak. Bu evraklara ihtiyacım var." Sinirlendiği ses tonundan belli. Ama siktir et onu. Benim işim oturup emir beklemek değil.

"Beklemek zorunda. Henüz eve gitmiyorum." Gerçekten sevdiğim adamı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu gece bana ihtiyacı varken olmaz.

"Eve döndüğünde bana haber ver." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor ve ben de ondan ne kadar nefret ettiğimi ve lanet bilgisayarının şifresini öğrenmem gerektiğini düşünüyorum. Bugün tekrar denedim, yine şansım yaver gitmedi. Yarın öğleden sonra o eve gelmeden önce saatlerimi bu işe ayıracağım.

Beş dakika sonra Mason'ın evine varıyorum, ön verandasına çıkan beş merdiveni çıkarken evin tanıdıklığı içime işliyor.

Her adımı sayıyorum, yavaşça atıyorum, kalbim her birinde daha hızlı atıyor.

Onu burada ziyaret ettiğim ilk günü hatırlıyorum. Birlikte olduğumuz geceden üç gün sonraydı. Bu merdivenlerden ilk kez karnımda kelebekler uçuşarak çıkmıştım. Mason'la birlikte olmak, küçüklüğümden beri ve arkadaş olmadığımız o sekiz yıl boyunca hayal ettiğim her şeydi. O asla unutamadığım, sosyal medyada hâlâ takip ettiğim çocuktı. Onun da içinde olduğu bir hayatın hayalini kurdum, aslında bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim ve sonra işte oradaydı, içindeydi.

O benim her şeyimdi.

Evlenmekten, çocuk sahibi olmaktan ve birlikte yaşlanmaktan bahsettik.

Bana bir daha asla başka bir kıza bakmayacağını söyledi.

Ben de ona sonsuza kadar birlikte gömüleceğimizi söyledim.

Ziyaret edeceğimiz tüm ülkeleri, birlikte yapmak istediğimiz tüm yapılacaklar listesini, seksen yaşına geldiğinde beni nasıl becereceğini ve hala bana nasıl doyamayacağını planladık.

Sonumuzun böyle olmaması gerekiyordu, bu merdivenlerden onun kız arkadaşından başka bir şey olarak çıkmam.

Ön kapısına ulaştım ve bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ederek kapıyı çaldım.

Bu kapıyı çalmak zorunda kalmamam gerekiyordu. Kapıyı açıyor ve yüzündeki saf azap ifadesi karşısında sertçe nefes alıyorum.

"Mayfair." Adım dudaklarından hırıltılı bir nefesle dökülüyor ve düşünmeden hareket ediyorum.

İçeri giriyorum ve kollarımı ona doluyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu adamın bana hiç olmadığı kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Kolları beni sarıyor ve sonsuza kadar sürecekmış gibi birbirimize sarılıyoruz. Tutuşu gevşediğinde ona bakıyorum. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Annemin kanseri."

Mason pek konuşkan biri değil, bu yüzden bana tüm hikayeyi anlatmasının biraz zaman alacağını biliyorum. Şimdi onu daha fazlası için zorlamıyorum; hazır olduğunda konuşacaktır. Onun yerine, "Yemek yedin mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Aç değilim."

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve yanından geçip mutfağa doğru yürüyorum. "Yemek yemelisin."

Beni takip ediyor. "Yemek yememe gerek yok."

Onu görmezden geliyorum. Bu gece kontrolü ele almamı istiyor ve ben de tam olarak bunu yapacağım. "Yapacaksın. Benimle tartışma."

"Chelsea," diyor, ses tonundan tartışmak üzere olduğunu anlıyorum.

Mutfak taburelerinden birini işaret ederken ona bakıyorum. "Otur da sana yemek yapayım."

Ondan nasıl bir karşılık bekleyeceğimden emin değilim. Her iki şekilde de olabilir. Ona patronluk taslamamla yeterince eğlenebilir ve dediklerimi tartışmadan yapabilir ya da sinirlenebilir. Şansımı deneyeceğim; bana ihtiyacı var. Ona baktıkça ne kadar harap olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. "Bu kötü bir fikirdi. Gitmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum Mason. Bana hiç o mesajdaki gibi ihtiyacın olduğunu söylememiştin. Bunun benim için bir anlamı var ve seni pek çok kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bu gece seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bu onu sakinleştirdi. Birkaç dakika boyunca tamamen. Sonunda tabureyi çeker ve kışını üzerine oturtur. Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Hareketleri onun yerine konuşuyor.

"Akşam yemeği için bir isteğin var mı, yoksa buzdolabını karıştırıp neler var bir bakayım mı?"

"Orada gerçek bir yemek yapabilecek bir şey bulma konusunda iyi şanslar."

"Bir süredir alışverişe çıkmadın mı?"

"Bebeğim, sen gittiğinden beri hiç alışveriş yapmadım."

Sessizce ona bakıyorum, bu gerçekten nefret ediyorum. Başlangıçta bunun tamamen benim hatam olduğunu kabul ediyorum ama sonra üstlenebileceğim suçun bir yere kadar olduğuna karar veriyorum. Bir noktada kendini toparlamak zorunda kalacak. Buzdolabına dönüp bakmadan önce biraz zorlayarak "Alışverişe gitmen gerek Mason," diyorum.

Şaka yapmıyordu; burada yemek yapacak fazla yiyecek yok. Ancak yumurta ve pastırma var ki bu beni şaşırtmıyor; Mason'ın bana hazırladığı kahvaltılarının başında pastırma ve yumurta gelirdi.

Bulduğum avokadoyu da havaya kaldırarak, "Bu rastgele. Senin avokado aldığını hiç bilmiyordum."

Ona baktı. "Evet, geçen gün Harlow verdi. Ucuza aldı ve kulüp binasında bazılarımıza dağıttı."

Gülümsüyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Her zaman sizi kolluyor çocuklar."

İhtiyacım olan kapları ve tavayı bulup bize pastırma ve yumurta pişiriyorum. Mason sessizce oturup beni izliyor. Genelde konuşkan biriyimdir ve seve seve sohbetin başına geçerim ama şu anda onunlayken konuşmak istediğim her şey bana yasakmış gibi geliyor.

Bu sabah hakkında konuşmak istiyorum. Dün gece hakkında. Bizim hakkımızda. Ama bunların hiçbirisi iyi bir yere varamaz çünkü hiçbir yere varamazlar, hikayenin sonu.

Ve ona annesini sormak istiyorum ama hazır olana kadar onu annesinden bahsetmeye zorlamak istemiyorum.

O yüzden yemek yapıyorum. Umarım burada olmak ona bir şekilde yardımcı olur.

"En son ne zaman pastırma ve yumurta yediğimi hatırlamıyorum," diyorum yanındaki tabureye oturup yemek yerken sohbet etmek için güvenli bir zemin bulmaya çalışırken.

Mason bana bakıyor. "Kimse senin için pişirmiyor mu prenses?"

Bu tavrının nedenini bilmiyorum ama artık onun nefretini çekmek istemediğimi fark ettim. Çatalımı yere bırakarak, "Bana kızgın olduğunu biliyorum Mason ve nedenini de anlıyorum. Şimdiye kadar hepsini kabul ettim. Nefretini üzerime kusmana izin verdim çünkü acı çektiğini biliyorum ama artık yeter. Daha fazla katlanmayacağım. Daha fazla *katlanamam*. Çok acıtıyor. Bir dakika önce öpüşüp sevişiyoruz, sonra yine aynı şey oluyor. Buna katlanmak çok zor. Bu gece sana yardım etmek için burada olmak istiyorum ve izin verdiğin sürece kalacağım, ama bu geceden sonra, tek yapacağın öfke ve nefret olacaksa geri dönmeyeceğim. Bizi, sahip olduğumuz şeyi tamamen mahvedemeyecek kadar çok seviyorum."

Sessizce oturup bunu düşünürken gözlerinden sayısız duygu geçiyor. Konuşmasını beklediğim noktadan sonra bu sessizlik devam ettiğinde, gerçekten bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum. Ve sonra bana yıllar önce aşık olduğum çocuğu ve tüm kalbimle sevdiğim adamı gösteriyor.

"Kıskanç ve sahipleniciyim ve beni lanet bir ateşe kilitleyip kendi başıma yanmaya bırakmışsın gibi hissediyorum ama senden nefret etmiyorum Mayfair. Senden asla nefret edemem. Seni ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok severken olmaz." Taburemi tuttu ve beni kendine çekti. Elini boynuma dolayarak şöyle diyor: "Şu anda ne olduğumuzu bilmiyorum ama sana hayatımda ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorum. Ve sahip olduğumuz şeyi de tamamen mahvetmek istemiyorum."

Dudakları dudaklarıma geliyor ve beni öpüyor. Görünürde nefret yok. Ya da öfke. Sadece sevgi ve kalmam ve bunun için birlikte savaşmamız için bir yalvarış var.

Beni bıraktığında alnını benimkine yaslıyor. "Annemin kanser tedavisi sinir hasarına neden oluyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Tüm detayları bilmiyorum. Bana sadece bu öğleden sonra söyledi ve fazla bir şey söylemedi ama kulağa iyi gelmiyor."

Uzanıp yüzünü avuçluyorum. Benim güzel, kırık adamım. Bunu atlatmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Yemeğimizi yiyelim, sonra da biraz araştırma yapacağım. Ben araştırırken sen de *Game of Thrones* izleyebilirsin belki." Mason ayrıntılara önem veren biri değildir, bu yüzden bunu araştırmak için zaman harcayacağını düşünemiyorum. Ayrıca televizyon izlemek onun rahatlama ve kapanma yöntemidir, bu yüzden bu gece onun için iyi bir seçenek.

Başını salladı. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Tabureye bakarak, "Beni geri itmen gerekiyor" diyorum.

Kendisine doğru itilmiş olan tabureye bakıyor. "Siktir et," diyor ve bana doğru uzanıp tabağımı tezgahın üzerinden bana doğru çekiyor.

Sonra elini kalçama koyarak çenesini yemeğime doğru salladı ve "Ye bakalım. Gecenin geri kalanında kanepede bir randevumuz var."

Kelebekler.

Karnımda.

Bir sürü kelebek.

Joe'nun bilgisayarındaki o lanet şifreyi gerçekten kırmam gerekiyor çünkü bu adama gerçekten hayatımda tekrar ihtiyacım var. Onu içinde bıraktığım o ateşten çekip çıkarmalı ve bizi tekrar bir araya getirmeliyim.

CHELSEA

Bir an için nerede olduğumu bilmeden, irkilerek uyanıyorum. Bu Mason'ın kolunun bana sarılması hatırlamama yardımcı oluyor.

Onun
evindeyim.

Onun
yatağındayım.

Kolu ve bacağı üzerimde ve vücudu benimkine sertçe bastırılmış. Sanki gitmeme izin vermek istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ben de gitmek istemiyorum. Telefonumun mesaj üstüne mesajla çalması beni gerçek hayata geri döndürüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, telefonuma uzanabilmek için Mason'ın kolunu üzerimden itmeye çalışıyorum. Kımıldamayı reddedince, "Mesajlarımı kontrol etmem gerek" diyorum. "Orospu çocuğu," diye homurdanıyor ve beni bırakıyor. Joe'yu kastettiğini biliyorum ve bunu sorun etmiyorum. Kocamın bir orospu çocuğu olduğunu kabul ediyorum, ama asıl sorun etmediğim şey, Mason'ın

Şikayet ediyor, nefreti bana yönelik değil.

Telefonumu aldım ve mesajlara göz attım. Joe dün akşam 8:30'dan sonra bana geri döndü ve ona herhangi bir evrak gönderme zahmetine girmememi söyledi, ama şimdi istiyor gibi görünüyor.

"Siktir git, göt herif," diye mırıldanıyorum, oturuyorum ve yataktan çıkabilmek için çarşafı itiyorum.

Ama Mason'ın başka fikirleri var. Ben daha kıpırdayamadan kolunu belime doluyor ve beni kendisine doğru kaydırıyor. Doğrulup ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ona pislik demen çok hoşuma gidiyor."

Hâlâ onun kollarındayım. Joe'yu ya da evliliğimi, nasıl ayarlandığı hakkında yaptığımız konuşmalar dışında neredeyse hiç konuşmadık. Şimdi başlamak berbat bir fikir gibi görünüyor, çünkü Mason'ın kıskançlığını uyandıracağını biliyorum, ama aynı zamanda ona neden evliliğimi sürdürdüğüm konusunda daha fazla bilgi edinmem için beni zorlama şansı vermek istemiyorum. Joe'nun ne kadar korkunç biri olduğunu öğrenirse meseleyi kendi eline alacağından endişeleniyorum ve bu noktaya gelmesine izin veremem çünkü Joe onu mahveder. Eskiden bunu yapanın babam olduğunu düşünürdüm, ama başından beri kartları dağıtan Joe'ymuş.

"O bir pislik," diyorum. "O lanet olası bir pislik."

Mason omzuma doğru kıkırdıyor. "O pis ağzın beni tahrik ediyor, Mayfair."

Elimi beni saran koluna koyuyorum. "Gitmem gerek."

Boynumu öpüyor. "Neden? Ben de yeni başlıyordum."

"Biliyorum, ama eve gitmem gerek."

Ağzını boynumdan çekip gitmeme izin veriyor. Başka bir şey söylemeyince ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerime uzanırken ona bakıyorum. Sırt üstü yatmış, ellerini başının altına koymuş, beni izliyor. "Ruh halini anlayamıyorum. Konuş benimle," diyorum.

"Bilmek istediğine emin misin?" Evet.

Hayır.

Sütyenimi düzeltirken başımı salladım. "Yavaş ol, tamam mı? Hâlâ alışmaya çalışıyoruz."

"Gitmen gerektiği için kızgıyım. Parmaklarını şıklatmasına ve senin koşmana kızdım. Sen gitmeden önce seni beceremeyeceğim için de kızgıyım. Ama ben görmezden gelmen gereken bencil bir pisliğim."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Yatağın üzerinde ona doğru sürünerek onu öpüyorum. "Bu dürüstlüğü seviyorum. Bunu devam ettirmeliyiz."

Tekrar yataktan çıkmak için hamle yaptığımda bileğime uzanıyor. "Bu ne Chelsea?"

Ne sorduğunu biliyorum ve iyi bir cevabım yok. Onun kabul edeceği bir cevap değil. Ama yine de ona cevap vermeye çalışıyorum. "Bu bizim tekrar nasıl birlikte olacağımızı bulmamız."

Kaşları çatıldı. "Sen evliyken nasıl tekrar birlikte olabiliriz ki?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Konuşuyorsun ama bana pek bir şey vermiyorsun bebeğim. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Giyinmeyi bitiriyorum ve "Gitmem gerek. Bunu sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Kahretsin," diye mırıldanıp beni başından savıyor. "Git, ama bu konuşmayı bitireceğiz."

Hiç şüphem yok. Mason bir sohbetten dikkati kolayca dağılabilecek türden bir adam değil. Oral seks vaadiyle bile. Bazı şeyler söz konusu olduğunda acımasızdır ve bunun da onlardan biri olacağını biliyorum.

Joe'nun evraklarını bana tamamen sinirlenmeden ona ulaştırmayı başardım. Yine de çok kızgın ve öğleden sonra eve geldiğinde bu konuda daha fazla şey duyacağımı biliyorum.

Duş aldım ve ofise gitmek için giyindim. Oraya vardığımda Joe'nun asistanı bilgisayarındaki bir arıza yüzünden telaş içindeydi. Bilgisayarın açık ve çalışıyor olmasına bakarak ona "Neden Joe'nun bilgisayarındasın?" diye sordum. Otoriter görünmeye çalışıyorum, sanki kocamın bilgisayarında olması umurumdaymış gibi, ama

asıl heyecanlandığım şey onun bu işte olması. Lanet olası şifreyi biliyor olmalı.

Bana kaşlarını çattı. "Giriş yapmamı ve içindeki bazı dosyaları ona göndermemi istedi."

Masanın etrafından dolaşıp onun yanında duruyorum. "Ah, doğru ya. Bundan bahsetmişti. Neler oluyor?"

"Ugh," diye yakınıyor ve dosyalardan birini açmaya çalıştığında nasıl sürekli çöktüğünü göstermeye devam ediyor. Sonra da ekliyor: "Bu sabah o dönmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey var. Bunun için zamanım yok."

"Neden bana bırakmıyorsun? Ben bir yolunu bulurum."

Bana rahatlamış bir şekilde baktı. "Gerçekten mi? Zamanın var mı?"

Ona el salladım. "Zaman yaratacağım. Seni strese sokmak istemem."

"Çok teşekkür ederim, Chelsea." Kapıya doğru yürüdü ve bana geri döndü. "Seninle evlenmek Joe'nun yaptığı en iyi şeydi. Sen gelmeden önce çok, ahh, zor biriydi. Umarım bunu söylememe kızmazsın ama şimdi seninle birlikte çok daha iyi biri oldu."

Ben de benden hoşlanmadığını düşünüyordum. Zar zor gülümsüyor. Meğer o da benimle aynı dertten muzdaripmiş, Joe'yu tanımaktan.

Gülümsedim. "Bunu söylemen hiç de umurumda değil. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız."

O gittikten sonra onun koltuğuna yerleşiyorum.

Pekâlâ, sevgili kocacığım, sırlarını nerede saklıyorsun?

Önce arızayı çözdüm ve istediği dosyaları Joe'ya gönderdim. Sonra da araştırmaya başlıyorum ve lanet olsun ki kocam mafyayla bir boka bulaşmış. Kara para aklama ve içeriden bilgi sızdırma işlerine karıştığı konusunda haklıydım. Bulduğum dosyalara bakılırsa, üç yıldır onlar için çalışıyormuş. Bir USB bellek buldum ve dosyaları kopyalamaya başladım. Yolun çeyreğine gelmiştim ki, ofise zorla giren iki adam tarafından sözüm kesildi. Joe'nun asistanı

ama ona stres yapmamasını söyledim. Kimsenin onları dışarıda tutmayacağını anlamak için bu adamlara bir kez bakmam yeterli.

Ayağa kalkarak, "Günaydın beyler. Kocam öğle yemeğine kadar gelmeyecek. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bu adamların ikisi de bir ya da iki kez boks ringine çıkmış gibi görünüyor. Her zaman boksörlerde olduğunu düşündüğüm şişkin burun görüntüsüne sahipler.

Sarışın adam gözlerini vücudumda gezdirerek bana pek de hoş olmayan hisler veriyor ve şöyle diyor: "Mesele şu ki tatlım, kocan dışarı çıkıp bizimle konuşana kadar buradan ayrılmayacağız. İstersen bu maskaralığa devam et ama sabrımız sonsuza kadar sürmeyecek. Ve sabrımız tükendiğinde, almaya geldiğimiz şeyi almak için ne yapacağımızı bilemeyiz, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

"Yalan söylemiyorum. O burada değil. Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık bir saat içinde burada olacak, o yüzden oturup onu beklemekten çekinmeyin."

Siyah saçlı adam bir adım öne çıkıyor ve yaklaşıyor. "Bebeğim, anlamıyorsun. Bize borcu var ve biz de tahsilat için buradayız. Ve biz kimseyi beklemeyiz." "Git yakala onu" diye bağırarak beni biraz daha korkutmaya çalışıyor.

Etrafımdaki tüm bu lanet olası pisliklerden nefret ediyorum. Babamdan, Joe'dan, Matthew Ronson'dan, bu pisliklerden.

Taşaklarımı sürükleyerek, "Biliyor musun? Kocam beni yeterince tehdit ediyor, bu yüzden siz pisliklerden korktuğumu düşünüyorsanız, tekrar düşünün. Bana istediğinizi yapın ama size söylüyorum, o burada değil. İnanın bana, eğer burada olsaydı, göz açıp kapayıncaya kadar onu size doğru iterdim çünkü benim için onun icabına bakabileceğinizi umuyorum, ne demek istediğimi anladıysanız."

Bununla birlikte Joe'nun masasına geri dönüp oturuyorum ve dosyaları USB'ye aktarmaya devam ediyorum. Önümde duran pislikleri çalıştıran adamlarla bağlantılı olduğundan neredeyse emin olduğum dosyalar.

Onlara bakma şansım yok. Sadece siktirip gitmeleri için dua ediyorum.

Siktirip gitmiyorlar. Ancak, önerdiğim gibi yapıyorlar ve oturup Joe'yu bekliyorlar. Bu aslında kalbimi mutlu ediyor. Onlarla uğraşmak zorunda kalmasını istiyorum.

Dosyaları aktarmanın neredeyse yarısına gelmiştim ki ofis telefonu çaldı ve Joe'nun asistanı imzalamam gereken bir teslimat olduğunu söyledi.

Ayağa kalkıp Joe'nun kanepesinde oturan iki adama baktım. "Geri geleceğim. Hiçbir şeye dokunmayın."

Siyah saçlı adam kaşlarını çatarken, sarışın olan bana eğlenerek bakıyor. Yine de bir şey söylemiyorlar ve ben de aceleyle teslimatı imzalamak için dışarı çıkıyorum.

İmzayı attım ve Joe'nun ofisine geri dönüyordum ki arkamdan onun sesi duyuldu. Asistanıyla konuşuyordu ama ben dönüp ona bakarken gözleri benimkilerle buluştu.

Vay anasını.

Düşündüğümünden daha erken dönmüş.

Bilgisayarında, onu benden boşanmaya ve Mason'ı yalnız bırakmaya zorlamak için kullanmak istediğim finansal dosyaları aktaran bir USB belleğim var ve o da ofisine gitmek üzere.

Onu nasıl oyalayacağımı ve bu durumu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışırken panik içimde dönüyor ve biraz baş dönmesine neden oluyor.

"Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun," diye mırıldanıyor yanıma geldiğinde.

Çünkü ben değilim. Oh Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, bugün hangi cehennemdesin ve neden benim tarafımda değilsin?

Gülümsedim, ama bunun onu ikna etmeyecek bir gülümseme olduğunu ben bile biliyordum. "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum, Joe."

Kaşlarını çattı. "Neyin var?"

"Midem. Kramplarım var ve kusacakmışım gibi hissediyorum." Tanrım, neden daha iyi bir yalancı olmayı öğrenmedim? Bunun bir yaşam becerisi olduğunu hissediyorum.

yapmak.

Bakışları taşıdığım kutuya kaydı. Az önce imzaladığım kutuya. "Bu ne?"

Kutunun içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Alexa'nın bana gönderdiği ve onun mizah anlayışını bildiğim için, gözleri için güvenli olduğunu onaylayana kadar kocamın ne olduğunu görmesine izin vermemek için elimden geleni yapmalıyım.

Yüce Tanrım, bugün şiddetli anksiyeteden ölebilirim.

"Alexa'nın denemem için gönderdiği makyaj malzemesi."

Yemin ederim Joe'nun benim için bir saçmalık dedektörü var. Gözlerini kısıyor ve "Kutunun içinde gerçekten ne var Chelsea? Ve neden kendini iyi hissetmediğin konusunda bana yalan söylüyorsun?"

Daha önce mafya adamları için bulduğum toplar mı? Birden düştüler. Bir pislikle hokkabazlık yaparken toplarla hokkabazlık yapamam. Birinin vazgeçmesi gerekiyor ve ne yazık ki bu pislik yakında hiçbir yere gitmeyecek.

Kutuyu ona doğru itiyorum. "Kendin için bir göz at. Ve bir pislik olduğun için çok teşekkür ederim. Bilgin olsun diye söylüyorum, yalan söylemiyorum. Midem vücudumdan çıkmak istiyormuş gibi kasılıyor. Ve şu anda üzerinize kusabilirim, o kadar kötü hissediyorum."

Az önce söylediklerimin gerçek olması benim lehime. Joe herhangi bir saçmalık algılamıyor, bu yüzden kutuyu almayı reddediyor ve "Görüyorum ki o günlerden birini yaşayacağız" diyor.

Ofisine doğru yürümek için yanımdan geçtiğinde, neredeyse kelimenin tam anlamıyla üzerine kusacaktım.

Oraya gitmesini engelleyecek bir şey -herhangi bir şey- bulmak için çabalarken, "Ve işte sen yokken seni gerçekten özlüyordum. O kadar ki sana bir şey aldım ama ne var biliyor musun? Şimdi onu sana vermek istediğimi sanmıyorum."

Her parçam nefesini tutmuş, cevabını bekliyor. Yemi yutup kaçacağını umuyorum, böylece onu ofisin mutfağına sürüklemeye çalışabilirim, ben giderken beklemesini söylemeden önce hediye oradaymış gibi davranabilirim

Anla artık. Bunun aptal planlar tarihindeki en kötü plan olduğunun farkındayım ama çaresiz durumdayım.

Durdu. "Ne oluyor lan?" Ses tonuna bakınca gözlerim büyüdü.

Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor.

Ve eminim ki onun nasıl bir canavar olduğunu keşfetmek üzereyim. Joe, Mason'ı kurtarma planımı öğrenirse, şimdiye kadar bana yaptığı hiçbir şeyin, buna karşılık olarak uyduracağı sinsî şeylerin yanına bile yaklaşamayacağını öğreneceğim.

Ona cevap vermediğimde, "Hemen ofisime gel. Dün gece eve gelmediğin gerçeğini konuşmamız gerek."

Ben daha tek kelime edemedenden dönüp ofisine giriyor. Eve gelmediğimi bildiği gerçeğini zar zor sindirebiliyorum çünkü hâlâ onu gözetlediğim ve ona şantaj yapmaya çalıştığım için beni cezalandıracağı gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

Kaçmayı düşünüyorum. Ciddi ciddi düşündüm. Sonra sahiplenmeye çalıştığım gücü düşünüyorum ve kaçmanın hiçbir şeyi sahiplenmek olmadığını fark ediyorum. Bu saklanmak ve yenilgiyi kabul etmektir. Oraya gitmeli ve ona karşı dik durmalıyım. Bunu kurtarabileceğimi sanmıyorum ama kendimin ve Mason'ın hayatını iyileştirmeye çalıştığım için gurur duyabilirim. Joe'ya ondan korktuğumu düşünerek tatmin olma fırsatı vermeyeceğim.

Ama lanet olsun, onun ofisine girmek için atmam gereken adımlar hayatımda atmak zorunda kaldığım en zor adımlardan bazıları. Ve eğer daha önce kusmak istediğimi düşündüysem, şimdi gerçekten kusmak istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Ofisinin kapısına varıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gösteri zamanı.

Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve Joe beni karşıladığında neredeyse yere yığılıyorum. Hemen arkasındaki iki buruşuk adamla birlikte geri dönüyordu ve benden memnun görünmüyordu.

Hah. Ona sadece ziyaretçileri olduğunu söylemeliydim. Sanırım daha fazla tartışmadan binayı terk ederdi.

Masasına koşup USB'yi çıkardım ve bilgisayarını kapatmadan önce açık olan her şeyi kapattım. Sonra USB'yi çantama koydum ve masama oturup derin, sakinleştirici nefesler aldım. Çok sakinleştirici olduklarından değil. Bütün gün meditasyon yapsam, masaj yaptırsam ve bir şişe tekila içsem bile sakinleşeceğimi sanmıyorum.

Bu çok yakındı ve gelecekte daha dikkatli olmalıyım.

CHELSEA

Bir

lexa: Mason'la benim evimde yattığın gerçeğini hâlâ konuşmadık.

Çarşamba akşamı. Bunu yapmak için ne zaman bir araya geliyoruz?

Ben: Sana söyledi mi?

Hayır ama uyandım ve sizi duydum. Ve Tanrım, siz ikiniz çok gürültülüsünüz. Duvarımda bir delik açacaksınız diye endişelendim.

Ben: LOL endişelenmelisin. Kardeşin çok sert. Alexa:

Tanrım, öyle demedin.

Ben: Dedikodu isteyen sensin.

Alexa: Detayları değil, kızım. Sadece ikinize neler olduğu hakkında dedikodu. Tanrım.

Ben: Dürüst olmak gerekirse, ne zaman vakit ayırabilirim bilmiyorum. Joe evde ve tepemde. Bu akşam bir bağış toplama etkinliğimiz var, yarın akşam bir yemek, ertesi akşam bir şey ve sonraki akşam da ailesiyle bir yemek. Günleri saymaya başlamayayım bile. Lanet olası programımı doldurdu. Beni cezalandırıyor.

Alexa: Ne için olduğunu sormayacağım bile, ama bir gün hızlı bir öğle yemeği veya kahve için bile olsa bana yer açabilir misin bir bak. Arkadaşlarına zaman ayırmama konusunda siktirip gitmesini söyle.

Ben: Seni seviyorum. Denerim.

Gitmeliyim xx Alexa: Ben de seni seviyorum.

Alexa: Not: Mason'la aranızdaki ilişkiye bayıldım. Umarım bu devam eder.

İçten içe tekrar bir araya gelmenizi umduğumu biliyorsun.

Alexa'nın evli olduğum adam hakkında hiçbir fikri yok. Burun kıvıran adamların ziyaretinden sonra Joe, onu uzun zamandır görmediğim kadar sinirli bir şekilde geri geldi. Ne yazık ki, onunla umduğum gibi ilgilenmediler, bu yüzden içeri girdi ve bana ne kadar kızgın olduğunu kesin bir şekilde bildirdi. İki saat sonra e-postamda yeni bir program vardı. Kendisinin denetlediği bir program. Önümüzdeki bir hafta boyunca günümün her dakikasını doldurmak üzere tasarlanmış bir program. Sonraki haftanın neye benzeyeceğini ancak Tanrı bilir. Bunun da ötesinde, güvenlik için evimize gizli kameralar yerleştirdiğini söyledi. Aslında söylediği şey, evde olmam gerektiğini düşündüğü zamanlarda evde olmadığımı görebilmesiydi.

"Chelsea, bu gece en iyi performansını sergilemeni istiyorum," diyor Matthew Ronson, Range Rover'dan inip bağış gecesinin yapılacağı otelin önüne geldiğimde.

Bu pislikten, en az evli olduğum adamdan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. "Ben her zaman en iyi oyunumu oynarım Matthew." Artık ona karşı kibar olmaya zahmet etmiyorum.

"Joe'nun sende ne bulduğunu gerçekten bilmiyorum," diyor, gözlerinde nefret parlıyor.

"Çünkü aslında zeki değilsin; sadece yalan ve manipülasyonla istediğini elde eden bir pisliksin."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama Joe bize katılıp araya giriyor. "Chelsea, git anneni bul ve onunla otur." Dün eve geldiğinden beri olduğu gibi sinirli ve hırçın.

"Peki, sevgili kocacığım."

Parmakları pazumun etrafında kıvrılıyor, ağzını kulağıma dayarken sertçe bastırıyor. "Bana tavır yapmaya devam edersen bu gece siktikten sonra o lanet ağzını sabunla yıkarım."

Haftalardır kendimden uzaklaştırdığım kocamın korkusu içime çöküyor. İçinde henüz görmediğim çok daha fazla şey olduğunu biliyorum ve yardım edemiyorum, ancak karıştırmaktan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmam gereken şiddetli bir çizgiye sahip olduğunu düşünüyorum. Ama onun söz konusu olduğu durumlarda tavrım ağzımdan dökülüveriyor ve her ne kadar dizginlemem gerektiğini bilsem de çoğu zaman başarısız oluyorum.

Beni ondan uzaklaştırdığında, otelin içine girip annemi buluyorum ve yanına oturuyorum. Bu akşam yemeği için ailemize tahsis edilen masada oturuyor ve her zamanki gibi boş bakıyor.

"Mutlu musun anne?" Bakışlarımı üzerinde gezdiriyor, mükemmel saçlarını, kusursuz makyajını, pahalı elbisesini ve düzgün fiziğini inceliyorum. Annem dünyayı ayaklarının altına almış gibi görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum ve bu konuda gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyorum. O ve ben hayatımızda hiçbir zaman gerçekten dürüst ve açık bir konuşma yapmadık ve şimdi de yapacağımızdan şüpheliyim, ama insanlar bazen beni şaşırtıyor; belki o da şaşıır.

Dönüp bana kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir soru bu Chelsea?" "Cevabını gerçekten bilmek istediğim türden."

Hala kaşlarını çatarak, "Hayır, bu masada oturmak zorunda bırakıldığımız için mutlu değilim. Garip bir pozisyonda ve ışık gözlerimin içinde parlıyor."

"Hayatından bahsediyorum. Hayatından memnun musun?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama dudaklarını düzleştirmeden önce kapatıyor. "Gerçekten sevgilim, bu cevaplanabilecek bir soru değil."

"Neden?"

"Çünkü hayatımda cevap vermemi imkânsız kılan o kadar çok şey oluyor ki. Bazı şeyler iyi, bazıları ise o kadar iyi değil."

Öne doğru eğildim, gözlerim onunkilere dikilmişti. "Evet, bunu anlıyorum, ama eminim hayatınız hakkında genel bir fikriniz vardır ve hayatınızı sevip sevmediğinizi ve mutlu olup olmadığınızı bilirsiniz."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "İnsan mutlu olup olmadığına öylece karar veremez Chelsea. Bu işler böyle yürümez. Biz sadece hayatımıza devam ediyoruz."

Yapmamız gereken şeyler var ve iyiyi kötüyle birlikte kabul etmeliyiz. Hayatta mutluluğu biz seçemeyiz; hayat onu bizim için seçer."

Benim bir cevabım var ve bu beni üzüyor. Bir kadının bu yaşa gelip de mutlu olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri olmaması beni çok üzüyor. Ve kendi mutluluğumuzu yaratacak gücümüz olmadığını düşünmesi kalbimi daha da acıtıyor. Joe ve babamdan öğrendiğim bir şey varsa o da, evet, hayat pek çok şeyi belirleyebilir ama mutluluğun anahtarı hayatla nasıl başa çıkmayı seçtiğimizdir.

Garson yanımdan geçerken ondan bir şarap alıyorum ve yudumlarken hayatımı düşünüyorum. Yaptığım seçimleri ve bu seçimlerin sonuçlarını düşünüyorum. Annemin yaşında olduğumu düşünüyorum ve derin mutluluğu tatmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma şimdi ve burada karar veriyorum. İstedğim hayatı yaratmak için sahip olduğum güce sahip çıkacağım. Hayatıma dönüp baktığımda bir saniyesinden bile pişmanlık duymak istemiyorum.

Biraz daha şarap yudumluyorum ve Joe'nun bilgisayarındaki dosyaları almak için yeni bir yaklaşım düşünüyorum.

Bir yandan da babamı ve onu nasıl alt edeceğimi düşünüyorum.

Aklıma daha önce gelmişti.

Babamı nasıl zorlayacağımı buldum. Bunca zaman sonra, sonunda çözdüm.

Şimdi tek yapmam gereken kocamı çözmek.

Ne yazık ki, sanırım ele avuca sığmaz biri olacak. Ama hayatta hiçbir şey kolay elde edilmez ve Mason katlanmak zorunda kalacağım her saniye acıya değer.

GUNNAR

"T
Griff'e bana burada ne halt ettiğimizi tekrar söyle," diyorum.
George Caddesi'nde bir ofis binasına giriyoruz. Saat akşam 8'i biraz geçiyor ve Moss'un bizi gönderdiği bu iş hakkında hiç de iyi şeyler hissetmiyorum.

Asansörün düğmesine basıyor ve bana bakıyor. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun."

"Evet ve kendimi kötü hissediyorum."

Asansörün kapıları açılıyor ve yirminci kata çıkmak için içeri giriyoruz. "Novak ve Hearst'le olan durumun yüzünden."

"Evet, öyle ve ayrıca bu orospu çocuklarına güvenmediğim için."

Moss ve Hearst bizi buraya, çıkarmaya çalıştığı maden onayı konusunda danışmanlık yapan mühendislerden birini tehdit etmemiz için gönderdi. Görünüşe göre bu adam, sürecin kendi payına düşen kısmını imzalamadan önce Moss'un kendisine yüklü bir ödeme yapmasını istiyor.

"Bu durumda iki kişi oluyoruz kardeşim, o yüzden bir arada kalalım, bu işi halledelim ve sonra da siktir olup evimize gidelim."

Başkan yardımcımın bugün keyfi yerinde değil. Nedenini kimse bilmiyor, çünkü her şeyi kendine saklıyor, ama ben onun verdiği havayı alıyorum, bu yüzden kafamı içeri çekip işleri halletme zamanının geldiğini biliyorum.

Asansörden çıktık ve adamın ofisine doğru ilerledik. Burada sadece o var gibi görünüyor, ki bu da mantıklı; bugün cumartesi gecesi ve aklı başında insanların çoğu içmekle, sevişmekle ya da televizyon karşısında uyuklamakla meşgul.

Griff kapıyı çalmaya zahmet etmez. Önce kapıyı deniyor ve kilitli olduğunu görünce tekmeleyerek içeri giriyor. Görmeye geldiğimiz adam panikle masasından başını kaldırıyor ve ona doğru geldiğimizi görünce çılgınca çekmecesine uzanıp bir şey arıyor. İyi bir şey olmayacağını bildiğim bir şey.

Bunu bildiğimden, masasının etrafında dolanmak için zamanımı harcamıyorum. Ben de yumruğumu suratına indirmek için hiç acele etmiyorum. Yere düşüyor, bu noktada onu tekrar kaldırıp koltuğuna geri oturtuyorum. Ellerimi sandalyesinin iki yanındaki kolçaklara bastırarak yüzüne bakıyorum ve "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diye soruyorum.

Dudakları kıvrıldı. "Tahminimce sizi Dwayne Moss gönderdi."

"Kesinlikle o gönderdi," diyorum. "Bizim için bazı evrakları imzalayacaksın."

"Hiçbir şey imzalamıyorum, göt herif. Moss'tan paramı alana kadar olmaz."

Sandalyeden kalktım ve ona bir yumruk daha attım. Sonra boynunu kavrayarak onu sandalyeye sabitledim ve "Moss'tan daha fazla para alamayacağız" dedim.

Griff imzalamamız gereken evrakları çıkarıyor ve masanın üzerinden eli kalem tutan adama doğru itiyor. "İmzala şunu ve zamanımızı boşa harcam. Bu gecenin nasıl biteceğini hepimiz biliyoruz. Şimdi doğrudan sona gelmeyi tercih ederim."

Adam Griff'e baktı ve hırladı, "Bu gecenin sonundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Yumruğum suratına çarpıyor ve tekrar yere düşüyor. Onu yukarı kaldırmak için uzandığımda, orospu çocuğu bir hamle yaptı ve

Bileğinin etrafına sakladığı lanet bir bıçak. Sonra onunla beni bıçaklamaya çalıştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onunla dövüşürken böğürdüm ve onu tekrar ayağa kaldırdım. Artık kement atabilirim. Bütün bahisler kapandı. "Bütün gün lanet bir masada oturuyorsun ve bileğine lanet bir bıçak mı asıyorsun? Kimsin lan sen? Masa başındaki timsah Dundee mi?" Suratına sert ve hızlı bir yumruk indirdim. Kafası önce geriye sonra öne doğru zıplıyor, bu noktada ona bir yumruk daha atıyorum, bu sefer onu yere yatıracak kadar sert.

Bu pislik kendini bir bok sanıyor. Yere yatıp lanet kaderini kabullenmek yerine, bana karşı savaşmaya devam ediyor ve hızla yüzüme geri dönüyor. Bir tur daha yumruklaşıyoruz ve Griff yardım etmek için araya giriyor, adamı benden uzaklaştırıyor ve boynundan tutuyor.

Adamı sıkıca kavrayan Griff kükrüyor: "Şu lanet evrakları imzala yoksa Gunnar'ın senin üzerine gelmesine izin veririm ve bu isteyeceğin son şey olur. Sözlerimi unutma."

Adam Griff'e karşı mücadele ederken bize ne kadar sık kafalı olduğunu gösteriyor. "Bir şey imzalamadan önce lanet olası paramı istiyorum!"

Griff'e baktım. "Ben de bunun hızlı ve kolay bir iş olacağını düşünüyordum." Çenemi adama doğru sallayarak, "Onu benim için tut." diyorum.

Griff onu sabit tuttu ve ben de yumruğumu suratına indirdim. Hızlıca. Tekrar tekrar. Ta ki artık bir yüz olduğunu anlayamadığım kanlı bir pisliğe yumruk atana kadar.

"İmzalamaya hazır mısınız?" Bir nefes aldığımda soruyorum.

Adam kafasını sallıyor. Omuzlarından her an yuvarlanacakmış gibi sarkıyor ve korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyor ama yine de o lanet şeyi sallamayı başarıyor.

Griff onu öne doğru iterek yere düşmesine izin verirken ben de odaya göz gezdirip bu orospu çocuğunun canını yakmak için kullanabileceğim bir şeyler olup olmadığını araştırıyorum. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim, o yüzden hazırlıklı gelmemiştim.

"Siktir," diyor Griff ben odayı karıştırırken. "Sanırım kalp krizi geçirdi."

"Ne oluyor lan?" Kafamı kaldırıp yerdeki sık kafalıya bakıyorum ve nefes almıyor gibi görüldüğünden emin oluyorum.

Griff üzerine eğilip nabzını kontrol ettikten sonra doğruldu. "Nabız yok amına koyayım."

"Bu da partimizin içine ediyor."

Griff parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Bundan daha fazlasını yapıyor." Telefonunu çıkarır ve Hearst'ü arar. Kısa bir konuşmanın ardından Griff telefonunu bir kenara bırakır ve "Bulduğumuz yer itibariyle cesedi taşımak çok riskli, o yüzden odayı temizleyip buradan siktir olup gideceğiz. Binayı gözetlemeye alacağım ve bizi oradan sileceğim. Hearst bunun bize geri dönmeyeceğinden emin olacak."

Başkan yardımcıyla tartışmam ama Hearst'e de hiç güvenmiyorum. Olsa olsa, bunun bize geri döneceğinden emin olması için ona güvenirim.

Odayı temizleyip binadan çıkıyoruz, başımızı eğip hızlı hareket ediyoruz. Yirmi dakika sonra kulüp binasına geri döndük, böylece Griff güvenlik kameralarını çekebilecekti.

Scott barda Blade ile konuşuyordu. Biz içeri girince yukarı baktı. "Her şey tamam mı?"

Griff başını iki yana salladı. "Hayır." Scott'ı bilgilendiriyor.

"Tanrım," diyor Scott. "Hearst'ün bunu yapacağına güveniyor musun?" "Bilmiyorum," diyor Griff.

"Ben ikna olmadım," diyor Scott. "Bence üçümüzün Novak'la bu konuyu konuşması gerekiyor."

"Ne zaman?" Griff soruyor.

"Şimdi," diyor Scott, lanet gecemin geri kalanını mahvederek. "Ben bir buluşma ayarlarken sen de gözetleme işini hallet."

Ben üstümü değiştirirken ikisi de kendi işlerini hallediyor ve otuz dakika sonra şehirdeki bir otele doğru yola çıkıyoruz.

Novak bir bağış toplantısına katılıyor. Scott'tan haber aldığına pek sevinmedi ve hayır demeye çalıştı ama Scott noktayı koydu ve bunu gerçekleştirdi.

Vardığımızda otelin dışında bekliyoruz ve Scott Novak'a burada olduğumuzu haber veriyor. Novak bizi onu nerede bekleyeceğimiz konusunda yönlendiriyor, otelin köşesindeki gizli bir oyukta. Dışarı çıktığında Hearst'ün de yanında olmasını bekliyordum ama yalnızdı.

"Bu çok önemli olsa iyi olur," diyor ve bize doğru ağır bir kızgınlık havası estiriyor. "Lanet olası bir yemeğin ortasındayım ve rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum."

Scott ona doğru adım atıyor, omuzları taş duvarlar gibi, yüzü de aynı. "Neyi takdir etmiyorum biliyor musun Novak? Senin pis işlerini halletmek ve bir şeyler ters gittiğinde destek alıp alamayacağımızı bilmemek."

"Ne ters gitti?" "Hearst sana söylemedi mi?"

Novak'ın kaşlarını çatışında oturup dikkat kesilmeme neden olan bir şey var. "Damadım her konuda bana koşmaz Bay Cole, hayır. Lütfen beni aydınlatın."

Scott ona akşamki olayları özetliyor, Novak da "Joe halledeceğini söylediye, halleder" diyor.

Söylediği şey benim için fazla küçümseyici ve kendimi daha fazla tutamıyorum. "Ona güvenmiyorum," diyorum.

Novak bana bakıyor ve gözlerindeki kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyorum. "Kulübünüzü beladan uzak tutmak için kendi yöntemlerimiz olduğunu söyledimde bana güvenin. Bunu en iyi senin bilmen gerekir Mason."

Scott araya giriyor. "Şunu bilmelisin ki, eğer bir pislik yüzünden batacak olursak, sen de batacaksın."

Novak ona dönüyor, pek de dostça görünmüyor. "Sanırım benim için bazı işler yaptığın gerçeğini dünyayla paylaşmayı ima ediyorsun."

"Hiçbir şeyi ima etmiyorum. Bunu yüksek sesle ifade ediyorum," diyor Scott. "Ya arkamızı kollarsın ya da bir daha başbakan olamazsın."

Novak'ın bizden uzaklaşmasını izliyorum ve az önce söylenenleri düşünüyorum. Lanet olsun, beynimin neye kilitlendiğini çözemiyorum ama Novak'ın söylediği bir şeye kilitlenmiş.

Hepiniz bunun farkında olmalısınız.

Farkındayım. Farkındayım amına koyayım. Ama bunu söyleme şekli bana başka bir şey varmış gibi hissettiriyor. Farkında olmadığım bir şey.

Chelsea bana babasının Joe'yla evlenmesi karşılığında beni hapisten kurtarmaya yardım ettiğini söyledi. O zaman kulübü beladan uzak tutmanın yolları olduğunu bilmem gerektiğini söylerken ne demek istedi?

"Geliyor musun?" Griff gitmek için harekete geçmediğimde bana dönüp bakarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve telefonuma uzanıyorum. "Yapmam gereken bir şey var. Sonra kulüp binasında görüşürüz."

Beni bırakıyorlar ve Chelsea'ye bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Seni görmem gerek. Hemen.

Bana geri dönmesi beş dakika kadar sürdü.

Chelsea: Şimdi gelemem. Meşgulüm.

Ben: Otelin dışındayım. Konuşmamız lazım.

Chelsea: Mason, yapamam.

Ben: Buradan çıkmak için ne yapman gerektiği umurumda değil ama dışarı çıkıp benimle konuşman gerek. Beni içeri sokma.

Cevap gelene kadar noktalar uzun bir süre inip kalkıyor.

Chelsea: Taşaklarımı sıkıyorsun. Bana beş dakika ver.

Kahretsin, onun ateşine bayılıyorum.

Dışarı çıkması on dakika kadar sürüyor ama çıkıyor ve ben gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum. Gümüş rengi bir elbise giyiyordu.

Düzgün düşünme yeteneği. Birazdan yapacağımız konuşma için düzgün düşünmem gerektiğinden, gözlerimi tekrar yüzüne dikeyor ve orada tutuyorum.

"Joe'ya hasta numarası yapmamı ve gecenin geri kalanında onun gazabını göze almamı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? Ve eğer bana bunun sadece ellerini üzerimde gezdirmek istediğın için olduğunu söylersen, yemin ederim ki-"

"O orospu çocuğıyla evlenmenin karşılığında başka ne aldın?"

Ağız kapanıyor, tüm kelimeleri yutuyor. Kaşlarının kırıışmasını, alnının kırıışmasını ve düşüncelerinin kırıışmasını izliyorum. Bana gerçeğı söylemekten nasıl kaçacağını bulmaya çalışıyor ama bu gece buna izin verirsem ne olayım.

"Konuşmaya başlamalısın Mayfair ve bunu hemen yapmaya başlamalısın. Ve yemin *ederim*, bana gerçeğı söylemezsen, bu bizim için son olur. Senden uzaklaşır ve bir daha asla geri dönmem."

O güzel mavi gözleri bana öyle geniş ve öyle korkmuş bakıyor ki, her zaman orada olan ona olan çekimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Beni hâlâ sevdiğini söylemedi ama bizi mahvetmeyecek kadar sevdiğini söyledi, yani bana kalırsa bu beni sevdiğini söylediğı anlamına geliyor. Ama açıkça görebildiğım bir şeyi duymama gerek yok - Chelsea beni sevmekten asla vazgeçmedi ve sanırım benim için şeytanla bir anlaşma yaptı. Nefretimi yüzüne vurmaya kararlı olduğum zamanlarda bile bana söylemeyi reddettiğı bir anlaşma. Bunun ne olduğunu ve neden yaptığını bilmek istiyorum.

İçime girerek tişörtümü kavradı. "Güvenliğın bende. Bunu biliyorsun."

"Başka ne var Chelsea? Anlat. Söyle bana."

Gözleri çılgınca benimkileri arıyor ve sonunda bana gerçeğı söylediğinde duyduklarımdan hoşlanmayacağımı biliyorum. "Lütfen bana bunu yaptırma Mason. Lütfen."

Sınırdayım. Her kasım gerilirken kalbim o kadar yüksek atıyor ki yemin ederim Perth'ten bile duyabilirler. "Bunu yapacaksın. Bana söyleyeceksin ve ben de her şey başladığında yapmam gerektiği gibi bu işi halledeceğim."

Yüzü buruşuyor ve başını sallıyor. "Hayır, yapamazsın. Seni mahvederler." Gömleğimi daha sıkı kavırıyor. "Bir planım var ve neredeyse hazırım-"

"Kahretsin, Chelsea, hayır. O orospu çocuğuyla birlikte olmanı izleyerek bir saniye daha geçirmeyeceğim. Onun gitmesini istiyorum ve bunu hemen istiyorum. Seni onunla evli tutmak için ellerinde ne tuttuklarını söyle bana."

"Mason, dur. Hayır. Düzgün düşünemiyorsun."

"Bebeğim, tüm bu karmaşa başladığından beri ilk kez düzgün düşünüyorum." Boynundan tutup kendime çektim. "Benden isteyerek uzaklaşmayacağını bilmeliydim. Buraya gelmek için tüm bunları yaşamak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum ve şimdi bunu düzeltmem gerekiyor ve senin de bana izin vermen gerekiyor."

"Bunu düzeltmene izin vermek istemediğimden değil. Lütfen inan bana." Sesi kadar gözleri de bana yalvarıyor. "Joe'yu nasıl durduracağımı buldum ve bunu yapmak için ihtiyacım olan her şeye neredeyse sahibim. Lütfen bu işin sonunu getirmeme izin ver. Lütfen aramızdaki ilişkiyi bozduktan sonra bunu düzeltmeme izin ver."

Siktir.

Siktir.

Chelsea karşımda durup bana öyle bakarken, bizim için bir şey yapmasına izin vermem için yalvarırken, ona istediğini vermekten başka çarem yok. Bu kadına her zaman istediğini vereceğim.

"Bu ne kadar sürecektir?" Diyorum.

"Bilmiyorum, ama uzun sürmeyeceğini umuyorum."

"Buna bir zaman sınırı koyuyorum. Bir hafta, Mayfair. O zamana kadar çözülmezse, işi ben devralıyorum ve benimle tartışmayacaksın."

"Teşekkür ederim," diyor ve ben onun minnettarlığını ve rahatlamasını her zerresinde hissediyorum.

Telefonu bir mesajla çalıyor ve ona bakarken, "Kulübü tehdit ettiler, değil mi?" diyorum.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. Ve sadece duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle, "Evet, uğruna öleceğini bildiğim insanları tehdit ettiler" diyor.

Hay sikeyim.

Tüm bu lanet ayları ondan nefret ederek ve ona bok gibi davranarak geçirdim, oysa o benim uğruna mezara *gideceğim* insanlar yüzünden benim için kendi mezarına gidiyordu. Ben gerçekten lanet olası bir pisliğim.

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım ve vücudunu kendime doğru çektim. Başının üstünü öperek, "Seni seviyorum ve yemin ederim bunu telafi edeceğim" diyorum.

Hayatımın geri kalan her gününü bunu yaparak geçireceğim.

Ayrıca bu amcıklara ona yaptıklarını ödeteceğim.

CHELSEA

Güneş üzerime vurup beni bir anlığına kör ederken gözlerimi kısıyorum.

Güneş gözlüklerime uzanıp onları takıyorum. Evden bugünün çoğunu geçirmeyi planladığım havuza giden yolu yürümeden önce şapkamı da takıyorum. Havuz kenarında, güneşin altında tembel bir Pazar günü bana cennet gibi geliyor. Özellikle de Joe bugün için kendini ofisine kilitlediğinden beri. Bana halletmesi gereken bir yığın işi olduğunu, bu yüzden onu yakın zamanda görmeyi beklemememi söyledi.

Dün geceki bağış gecesinden sağ çıktım ve bağış gecesinden sonra Joe'dan da sağ çıktım. Gecenin erken saatlerinde ağzımı yıkamakla tehdit ettikten sonra, ondan ne bekleyeceğimden emin değildim, ancak bir şeyle dikkati dağılmıştı ve eve geldikten sonra yanıma yaklaşmadı.

Şezlonga oturup güneş kremi sürüyorum ve Mason'ı düşünüyorum. Dün gece bana bir teslim tarihi verdi ve bu beni biraz strese soktu çünkü söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyorum. Eğer Joe'yla ilgilenmezsem, silahlarını ateşleyip bunu yapacak. Ama fark etmediği şey, Joe'yla bir kez ve sonsuza kadar başa çıkmanın kaba kuvvetten çok daha fazlasını gerektireceği. Bu Mason'ın onu alt edebileceği bir şey değil. Bu durumla nasıl başa çıkacağımız konusunda daha akıllı olmalıyız.

Yüzmeye gitmeye karar verene kadar bir saat huzur ve güneş ışığı geçti. Tam dalmak üzereydim ki arkamdan Joe'nun sesi duyuldu.

"Motorcunu beceriyordun."

Kıpırdamadan dururken tüm vücudum geriliyor.

Tepkime neden olan sadece bunu bilmesi değil. Sesindeki kötülük. Damarlarıma giren ve kızgın bir yılan gibi kayan kötülük.

Ona bakmak istemiyorum ama bakıyorum.

Kocam olan tehditkâr fırtınayı içime çekerken boğazıma bir safra düğümleniyor. Yaklaşıyor.

"Onun için bacaklarını açtığını biliyordum."

Nefes almakta zorlanırken korkum ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

"Bacaklarımı onun için açmayacağım, Joe."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan eli yüzüme geldi. "Açıyorsun amına koyayım.

Bana yalan söyleme."

Parmaklarımı, saatlerce hissedeceğim bir acı bıraktığı yanağıma bastırıyorum.

"Cuma günü eve geldiğimden beri seni izleyen bir adamım var. Dün gece seni Mason'la yakaladı."

"Yani biriyle konuşmak otomatik olarak onu becerdiğin anlamına mı geliyor?

Bu mu?"

Bana tekrar vurdu. Bu sefer daha sert. "Ben kör değilim. Sen lanet olası Onu. Ve buna bir son veriyorum. Kulübüne de bir son vereceğim. Önemseydiği her şeyi alacağım."

Bununla tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum ama sadece karanlık enerjisine bakarak ve onu hissederek bundan hoşlanmayacağımı biliyorum.

Hâlâ inkâr etmeye devam ederek, "Burada durup bunu dinlemeyeceğim. Seninle evlendiğimden beri sana her şeyimi verdim. *Her şeyimi*. Hayatımı, bedenimi, lanet ruhumu. Sakın buraya gelip doğru olmayan suçlamaları yüzüme vurmaya cüret etme."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni durduruyor. Parmaklarıyla boğazımı sıkarak şöyle diyor: "Seninle işim bittiğinde

bana bir daha asla yalan söylemeyeceksin. Ve sana dokunan tek erkeğin ben olduğumu bileceksin."

Parmakları oksijenimi kesiyor ve onları benden uzaklaştırma çabalarım başarısız oluyor. Nefes nefese kalışımı izliyor, daha fazla baskı uyguluyor, neredeyse beni boğuyor.

Başım dönüyor, ciğerlerim hırıldıyor, korkum kükrüyor.

Birlikte yaşadığım canavar sonunda başını kaldırıyor.

Parmaklarım onunkileri pençeliyor.

"Joe," diye boğuluyorum. "Dur."

"Daha yeni başlıyoruz Chelsea," diyor, sesi de gözleri kadar karanlık.

Beni iterek kendisinden uzaklaştırıyor ve ben de bir yandan hava emip ciğerlerimi yeniden doldurmaya çalışırken bir yandan da havuzun taş döşeli alanında geriye doğru sendeliyorum.

Koşmam gerekiyor ama bacaklarım güçsüz ve oksijensiz kaldığım için her yerim yavaş. Ama kendimi zorluyorum çünkü Joe'dan çok ama çok uzağa gitmem gerekiyor.

Ben geriye doğru adım attıkça, o bana doğru ilerliyor. Bir sandalyeye çarpıp neredeyse takılıp düşecekken, eli yüzüme geliyor. Bu bir tokattan daha fazlası ama tam olarak bir yumruk değil ve sandalyenin üzerine yığılmama neden oluyor.

Joe'nun elleri belimi kavırıyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. "Onu kaç kere becerdin?"

Hâlâ nefes almaya çalışırken ona bakıyorum. Ona cevap vermek istemiyorum. Gerçek onu olduğundan daha fazla öfkeliendirecek, yalan da aynı şeyi yapacak. Ona cevap vermediğimde, bana tekrar vuruyor. Bu seferki nefesimi kesti.

Kaçman gerek.

Seni öldürecek.

Bana şu anda yaptığı şey, babamın küçükken bana yaptığı şeyle zihnimde çarpışırken panik içime sızıyor.

Gücümü geri almak ve Joe'ya karşı durmak istiyorum ama tüm bu yükler bana ağırlık yapıyor.

Kendimi zayıf ve savunmasız hissetmeme neden oluyor. Beni küçük tutuyor.

Bu pisliklerin istediği de bu Chelsea.

Kendileri büyük olsun diye seni küçük tutmak.

Ayağa kalk ve savaş.

Kendimi dik durmaya ve omuzlarımı geriye itmeye zorluyorum. Kendimi kocamın gözlerinin içine bakmaya zorluyorum.

Ve sonra, yapmak zorunda olduğum en korkutucu şey olmasına rağmen kendimi ona karşı durmaya zorluyorum.

"Onu seviyorum Joe ve onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve bana istediğin kadar vurmaya devam edebilirsin, ama medya karını nasıl idare ettiğini gördüğünde bu iyi görünmeyecek, çünkü inan bana, onlara göstereceğim."

"Onlara gösterme şansın olmayacak, çünkü bensiz yanlarına yaklaşmana izin vermeyeceğim. Bundan sonra yapacağın her şey izlenecek. Başlangıçta güvenilebilir olup olmadığını görmek için sana alan tanıdım ama artık güvenilemeyeceğini biliyorum. Artık her şey çok farklı olacak."

Kaç.

Kaçman gerek amına koyayım.

Joe'ya bakıyorum, evlendiğim adama dehşetle bakıyorum ve haklı olduğumu biliyorum. Kaçmam lazım.

Ben de öyle yaptım.

Ön bahçeye doğru koştum.

Başka insanlar bulmalıyım çünkü Joe bana herkesin içinde dokunmayı göze alamaz.

Peşimden geliyor ama benim bir avantajım var. Daha hafifim ve koşucuyum, yani ondan daha hızlıyım.

Sorun ön bahçeye açılan kapı. Kilidi açmak için durmam gerekiyor ve bu da ona yetişmesi için zaman kazandırıyor.

Delicesine kilidi açmaya çalışırken ona bakıyorum. Ne kadar yakın olduğunu görünce, taşaklarını hedef alarak bacağımı ona doğru savuruyorum. Ama o bunu önceden seziyor ve ayağım ona değmeden bacağımı durduruyor.

"Burada kazanamazsın Chelsea," diyor, kötülüğünü üzerime üfleyerek.

Kilitle uğraşmaya devam ediyorum.

Neden açılmıyor, lanet olsun?

Sikerim böyle işi.

Pes ediyorum ve ellerimi Joe'nun göğsüne olabildiğince sert bastırıyorum.

Neredeyse kımıldamıyor ama onu birkaç adım geriye itmeyi başarıyorum. Bu fırsatı kapıya tırmanmak için değerlendirdim. Eğer içinden geçemiyorsam, üstünden geçeceğim.

Joe'nun eli ayağıma dolandığında neredeyse tepeye varmıştım. Elini kurtarmak için tekme atıyorum ve başarıyorum ama uzun sürmüyor. Joe'nun elleri baldırlarımı kavıyor ve sahip olduğu tüm güçle beni aşağı çekiyor.

Vücudum kapıdan aşağı kayıyor, aceleyle çeneme çarpıyor ve gürültülü bir çatırtıyla beton yola düşüyorum.

Vücuduma yayılan acı, bir depremin nasıl bir şey olduğunu hayal ettiğim gibi. Acı ve dehşet dalgaları yayılıyor.

Başımın en çok acıdığı yere dokunmak için uzandığımda yapışkan bir sıvı buluyorum, elimi geri çektiğimde kan olduğunu anlıyorum.

Yine de bunu düşünecek vaktim yok çünkü Joe bedenimin üzerinden geçip yüzünü bana yaklaştırmak için üzerime eğiliyor. Gözlerinde gördüğüm saf öfke beni ürpertiyor.

"Yapacağım son şey olsa bile sana nasıl eş olunacağını öğreteceğim."

Elini kaldırıp yüzüme indiriyor ve ben siyah görüyorum.

GUNNAR

''

Seni birkaç haftadır görmüyorum," diyor Louise, Scott'ın Pazar günü Scott'ın beni davet ettiği barbekü yemeğine gittiğimde. "Yolculuğun nasıldı?"

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Bittiğine sevindim diyelim. Sen nasılsın?"

Gülümsüyor. "İyiym. İşle meşgulüm ama iyiym." Duraksıyor. "O kızı sisteminden atma konusunda nasıl gidiyor?"

Ne sorduğunu biliyorum ve ona açık bir cevap vereceğim çünkü aramızda bir şey olma ihtimali olmadığını bilmesi gerekiyor. "Görünüşe göre hayat boyu orada kalacak."

Gülümsemeye devam ediyor ve "Bunu anladığına sevindim" diyerek beni şaşırtıyor. Yani kendi adıma hayal kırıklığına uğradım ama senin adına sevindim. Umarım bir gün onunla tanışabilirim."

"Biliyor musun? Bence siz ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

"Kim iyi anlaşıyor?" Harlow yanımda otururken sordu.

"Louise ve Chelsea."

Harlow'un gözleri biraz açıldı. "Chelsea'nin hayatından çıktığını sanıyordum."

"Öyleydi ama artık değil." Ona doğru eğildim. "Yani artık senin çöpçatanlık hizmetlerine ihtiyacım yok." Masanın karşısındaki Wilder'a bakıp sırtıyıyorum. "Belki de Wilder'a geçmelisin. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

Harlow'un kafası karışmış görünüyor, sanki beyni ona söylediklerimi kabullenmekte gecikiyor. Yine de Wilder'a baktı ve elini sallayarak, "O zaten sıralandı. Sonunda kiminle olacağını hepimiz biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Bu konuda bilgim yok."

Tekrar bana bakıyor. "Yani sen ve Chelsea tekrar birlikte misiniz?"

"Üzerinde çalışıyoruz ama Wilder'a geri dönelim. Sonunda kiminle birlikte olacak?"

Harlow bana aptalmışım gibi bakıyor ama o soruma cevap veremedi. Scott masanın diğer ucundan sesleniyor, "Gunnar, bir dakika sana ihtiyacım var."

Sandalyesini itti ve içeri doğru yürüdü. Onu takip ediyorum, Harlow'la konuşmaya bir son verdiğim için çok mutluyum. Chelsea'yle aramızda olup bitenleri sorgulamasına hazır değilim. Chelsea'yi tekrar benim yaptıktan sonra, Harlow istediği kadar bu konuda konuşacağım, ama o zamana kadar değil.

Griff içeride Scott'la birlikte. "Polisler dün geceki adamın ölümüyle ilgili bir soruşturma başlattılar," diyor. "Gözümüz üzerinde ve Novak'ı bir kez daha ziyaret etmemiz gerekebilir."

Scott bana baktı. "Her zaman arkamı kolla kardeşim. Görünüşe göre polisler çabalarını artırmışlar."

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Bu sabah gözleri evimde uyandım," diyor Scott. "Ve Griff'i de izliyorlardı. Bugün bir şey fark ettin mi?"

"Hayır, kontrol ettim." Her zaman kontrol ediyorum.

Scott başını sallıyor. "Tamam, o zaman tetikte ol. Neler olduğunu bilmiyorum ama iyi hissettirmiyor."

Griff bir mesaj aldı ve Scott'a "Bir şeyle ilgilenmem gerek" dedi.

"Sonra gelecek misin?" Scott sorar.

"Evet. Bu iş düşündüğümünden daha uzun sürse bile geri dönüp Sophia'yı alacağım."

O yanımdan ayrıldıktan sonra Scott bana bakıyor. "Hearst'ün bize verdiği işlerde hâlâ iyi çalışıyor musun?"

Ne sorduğunu biliyorum: Kendimi kaybetmeye ne kadar yakınlım? Ve bu iş için başka bir eleman görevlendirmeli mi?

"Ben
iyiyim."

"Emin
misin?"

Scott benim başkanım ve ona tanıdığım pek çok insandan daha fazla saygı duyuyorum. Ona tamamen güveniyorum. Yıllar boyunca çeşitli zamanlarda, bana tahmin ettiğimden daha fazla yardımcı olacak türden tavsiyeler verdi. Birinin yanımda olmasına ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim zamanlarda yanımda oldu. Ve şu anda içimi dökmeye ihtiyacım var, bu yüzden "Chelsea onu terk ediyor." dedim.

"Siktir. Ne zaman?"

"Bunu gerçekleştirmesi için ona bir hafta verdim." Kaşlarını çattı. "Ona bir hafta mı verdin?"

"Evet. Belirli bir şekilde yapması gerektiğini söylüyor. Eğer başaramazsa, ben devralacağım."

Scott bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bazen kadınıma ayaklarını yere basması için alan tanımamız gerekir, Gunnar. Her zaman bir şeyleri gerçekleştiren biz olamayız."

"Scott," diyor Harlow, bize katılarak. "Böldüğüm için üzgünüm ama az önce annen aradı. Merdivenlerden düşmüş ve birinin ona yardım etmesi gerekiyormuş. Sanırım hastaneye gitmesi gerekebilir."

Scott başını sallar. "J ve ben gideceğiz. Sesi nasıl geliyordu?" "Güçlü ağrı kesicilere ihtiyacı var gibi."

"Onu ara ve daha hızlı ağrı kesici alabilmesi için bir ambulans çağırmasını söyle. J ve ben şimdi gidiyoruz." Bana da "Gözünü dört aç ve herhangi bir sıcaklık hissedersen bana haber ver" dedi.

Scott ve Harlow'un uzaklaşmasını izlerken telefonum çalıyor. Arayanın Chelsea olduğunu görünce hemen cevap verdim.

"Mason." İsmim ağzından boğuk bir şekilde dökülüyor ve içimdeki alarm kükrüyor. "Sana ihtiyacım var."

Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama öylece durup ona sorular sormayacağım. Sesinde duyduğum eziyetle olmaz.

"Neredesin?"

"Evdeyim," diye acı dolu bir fısıltıyla nefes alıyor. "Acele et."

Hay sikeyim.

Aramayı sonlandırmak için telefonu elime alıp cebime sokuyorum ve bir saniye bile kaybetmeden bisikletime atlayıp Chelsea'nin evine doğru hızla ilerliyorum. Şükürler olsun ki Scott ve Griff gibi beni izleyen polisler yok.

Oraya vardığımda kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum; lanet olası ön kapıyı tekmeleyip içeri giriyorum.

Ne bulacağımı bilmiyorum ama eğer buradaysa Hearst için hazırım. Eğer ona zarar verdiyse, o orospu çocuğunu öldüreceğim.

Chelsea'nin evi çok büyük ve onu aramak için hızlı hareket ediyorum. Onu içeride bulamayınca arka kapıdan çıktım. Onu çimlerin üzerinde, dövülmüş ve kanlar içinde yatarken gördüğümde neredeyse göğsüm patlayacaktı.

"Lanet olsun," diyorum dizlerimin üzerine çökerken. "Bunu sana o mu yaptı?"

Yüzü kan, yara bere ve morluklarla şişmiş. Gözlerini zar zor açabiliyor ama bir tanesini açıp bana bakmayı başarıyor. "Evet." Cevabı zar zor duyulacak kadar yüksek, ama ben duyuyorum. Bu benim için bir kükreme gibi ve içimden bir sürü duygunun geçmesine neden oluyor.

"Nerede o, Mayfair?"

Eli bileğime dolanıyor ve o küçük hareketi yapmanın bile verdiği acıyla yüzünü buruşturuyor. "Lütfen, gitmemiz gerek. O geri gelmeden önce."

Haklı. Onu buradan çıkarmam gerek.

"Seni kucağıma alacağım ve canın çok yanacak," diyorum.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Gördüğüm kadarıyla hâlâ bilincinin yerinde olmasına bile şaşıyorum. Hearst neredeyse onun canını çıkaracaktı.

"Arabayı almamız gerekecek. Anahtarlar nerede?"

"Mutfakta," diyor, onu kollarıma alırken yüzü acıyla buruşuyor.

Hızla hareket ederek arabasının anahtarlarını buluyorum ve onu garajdaki Range Rover'a bindiriyorum. Chelsea her adımın verdiği acıya karşı savaşıyor. Bunu biliyorum çünkü aldığı her ıstıraplı nefesi duyuyorum.

Onu arabanın arkasına yerleştirdikten sonra geri geri giderek garaj yolundan çıkıyorum ve Nebo Dağı'ndaki kulübeye doğru yola koyuluyorum.

Gözlerimi polislerle karşı dört açıyorum ve elimden geldiğince Chelsea'yi izliyorum. Lanet olası bir baş belası gibi acısını bastırmaya çalışıyor ama ben hayatımda onun ne kadar acı çektiğini bilecek kadar dayak yedim.

Joe Hearst bunu ödeyecek.

O orospu çocuğunu bulacağım ve ona hayal bile edemeyeceği kadar çok acı çektireceğim.

Kimse kadınımla incitip de hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz.

GUNNAR

"

Öğleden sonra boş musun?" Wilder'a telefonda soruyorum.
Chelsea yatakta.

Kulübeye yaklaşık yarım saat önce vardık ve onu içeri sokup yatağa yatırmayı başardım ama lanet olsun, bu onu öldürdü. Ona banyoda bulduğum ağrı kesicilerden verdim ama daha güçlülerine ihtiyacı var, Wilder müsaitse getirmesi için ayarlayacağım.

"Evet, neden?" Wilder diyor ki.

"Yardıma ihtiyacım var." Olanları ve ben Hearst'le ilgilenirken onun da gelip Chelsea'yle kalmasını istediğimi anlatıyorum. Ayrıca ağrı kesicileri de getirmesini istiyorum.

"Yoldayım," diyor, beni hayal kırıklığına uğratmadan. "Sağ ol kardeşim."

Telefonu kapatıyorum ve yatağın yanına çömeliyorum. "Wilder sana daha güçlü ilaçlar getiriyor."

Bir gözünü kırparak açıyor. "Teşekkür ederim."

Ona dokunmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. "Bebeğim, Hearst'le planın üzerinde çalışmayı bıraktık."

"Biliyorum."

"Bugün ne oldu?"

Yutkunuyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor ve "Suya ihtiyacım var" diyor.

Ayağa kalkıp ona bir içecek getirdim. Sonra biraz içmesine yardım ediyorum, bunu yaparken çıkardığı her acı dolu sestten nefret ediyorum.

"Seninle birlikte olduğumu biliyor. Beni öldüreceğini sandım. İşini bitirdikten sonra bir telefon geldi ve beni terk etti. Bayıldığımı sanmış." Duraklıyor, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi bana bakıyor. "Artık bu evliliğin içinde olamam Mason, ama sana ve kulübüne yapacaklarından korkuyorum."

"Onunla artık senin planını uygulamayacağımızı söylediğimde, sorunu kesin olarak çözeceğimi kastetmiştim. Bana ya da kulübüme hiçbir şey yapamayacak. Ve seni bir daha asla incitemeyeceğinden de eminim." Kendimi ona dokunmaktan bir saniye daha alıkoyamayarak saçlarını hafifçe okşadım. "Onunla evlenmene neden olan kulübe karşı ne gibi tehditlerde bulunduklarını bana söylemen gerekiyor."

Başını sallıyor, suya ihtiyacı varmış gibi tekrar yutkunuyor. Birkaç yudum almasına yardım ettikten sonra, "Daha önce getirdiklerinden çok daha kötü bir yasa tasarısı hazırladılar. Kulübünüz bundan sağ çıkamaz. Ayrıca seni iki cinayetten mahkum etmek için yerleştirmeye hazır kanıtları var. Sizi ömür boyu hapse atacak güçlü kanıtlar. Kulüp üyelerinin ailelerine karşı da tehditler savurdular." Bana dokunabilmek için kolunu yavaşça yatağın üzerinde kaydırıyor. "Joe bugün bana kulübünüze bir son vereceğini söyledi. Bu konuda çoktan harekete geçmiş olmasından endişeleniyorum."

Çenemi sıkıyor, öfkemin yatışmasını istiyorum. Ama sakinleşmeyeceğini biliyorum. Hearst'ün icabına baktıktan sonrası için sorun yok ama şimdilik Chelsea'nin önünde içimdekileri dökmek istemiyorum. Onun buna ihtiyacı yok. Benim bir adım öne çıkmama ve ona sahip olduğumu göstermeme ihtiyacı var.

"Evliliğe devam etmen için bu tehditleri kullanmaya devam ettiler mi?"

"Evet." Bu tek bir kelime ve ağzından kırık dökük dökülüyor ama bana kalırsa ikisinin de tabutuna çakılan çivi bu. Babası da bunun bedelini ödeyecek.

"Ondan kurtulmak için planın neydi?"

Bana Hearst'ün mafyayla ilişkisi hakkında keşfettiklerinin kısa bir özetini yapıyor ve ben de bunun iyi bir plan olduğunu kabul ediyorum ama benimki çok daha iyi. Benimki sorunu ilk ve son kez çözecek. Ve şu anda benimkini uyguluyoruz.

Wilder geldi ve Chelsea'ye daha güçlü ağrı kesiciler verdim. Onu umarım uyur diye bırakıp yatak odasının kapısını kapatıyorum ve oturma odasında Wilder'a katılıyorum.

"Planın nedir kardeşim?" diye soruyor, ben yanından geçip dışarı çıkarken endişeli görünüyor.

Chelsea'ye karşı içimde tuttuğum bu vahşi öfkeyi dışarı atmam gerekiyor ve bu da bir şeyleri birkaç kez yumruklamamı gerektirecek.

Bir duvar bulup ona vuruyorum ve işim bittiğinde Wilder'a bakıyorum. "O orospu çocuğunu öldüreceğim. Planım bu."

"Yanında birini götürüyor musun?"

"Hayır."

"Bunu tekrar düşünmelisin kardeşim."

"Kimseyi benimle birlikte bu boka sürüklemek istemiyorum."

"Evet, anlıyorum ama biz zaten seninle bu işin içindeyiz. Scott'ın neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerek."

Kahretsin, çok haklı. Hem Scott'ın hem de Griff'in gözlerinin tekrar onların üzerinde olması Chelsea'nin haklı olduğunu düşündürüyor. Hearst planlarını çoktan harekete geçirdi.

Sert bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Scott'ı

arayacağım." "İhtiyacın olduğu sürece burada

Chelsea'nin yanında kalacağım." "Sağ ol kardeşim."

Telefonumu çıkardım ve başkanımı aradım. Ona bugün olanları anlattıktan sonra, "Griff ve benim üzerimizde hâlâ baskı var ama J ve Nash temiz. Seninle gelecekler. Ayrıca Blade'in senin arkana geçmesini de ayarlayacağım. Peki ya Gunnar?"

"Evet?"

"Bu orospu çocuğunun nefes almasına izin verme. Kulübü tehdit etmek için ne yaptığı umurumda değil; kimse kadınlarımızı tehdit edemez."

BİR SAAT SONRA, dördümüz Chelsea'nin evini bastık ve Hearst'ü salonundaki koltukta oturmuş bizi beklerken bulduk. Amcık orada oturmuş viskisini içerken kendini beğenmiş gibi görünüyordu.

"Nerede o?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

"Onu senden olabildiğince uzağa götürdüm," diye hırlıyorum. "Ve ona bir daha asla elini süremeyeceksin."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

J bir adım öne çıktı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Bu lanet günden sağ çıkabileceğini mi sanıyorsun, Hearst? Hayatta kalamayacaksın."

Hearst'ün bakışları J'ye kayar. "Görünüşe göre yapmamız gereken bir takas var."

"Ne takasıymış bu?" Nash soruyor, buraya takas yapmaya gelmediğimizi gayet iyi biliyor.

"Siz bana karımı geri verin, ben de size kulübünüzü geri vereyim. Şimdiye kadar farkında değilseniz, polis size karşı çabalarını artırdı ve yarın Novak onlara yardımcı olmak için yeni yasalar çıkaracak. Tüm bunları durdurabilecek tek kişi benim, bu yüzden dediğimi yapmanızı öneririm."

"Onu geri alamayacaksın," diyorum.

Bana bakıyor. "Alacağım ve aldığımda, seni bacaklarının arasına aldığı için onu pişman etmek için zaman harcayacağım." Bana yaklaşıyor. "Onu yoldan çıkarmamak için yeterince becerdiğimi sanıyordum. Artık tatmin olmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu bildiğimden, onu günde birkaç kez sikeceğimden eminim."

Kırmızı görüyorum.

Gözlerimde, kafamda, etrafımda alev alev yanıyor.

Ve Hearst'ü duvara doğru iten bir yumrukla içimden çıkmaya zorluyor.

İki öfkeli adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Ona bir daha asla dokunamayacaksın!" diye kükrerken ona tekrar yumruk atıyorum.

O da bana yumruk atarak karşılık veriyor ama burada sayıca üstün ve herhangi bir takas ya da anlaşma yapmadığımız için bundan kurtulma umudu yok.

Birkaç yumruk attıktan sonra Blade araya giriyor ve beni onun üzerinden çekiyor. "Buradan çıkmamız gerek, Gunnar. Ne kadar uzun kalırsak, risk o kadar artar."

Ne dediğini biliyorum ve haklı. Planımız Hearst'ü Glorious Dağı'na götürmek ve bu dünyayı ondan kurtarmak. Onunla günlerce vakit geçirmeyi tercih ederdim ama polisler peşimizdeyken bu iyi bir plan değil.

Hearst bana bakarken burnundaki kanı siliyor. "Novak kızının geri verileceğine dair güvence vermek için benim aramamı bekliyor. Eğer bu gece o telefonu alamazsa, bu yasayı uygulamaya devam *edecek*."

Boynunu kavrayıp onu daha yakına çekiyorum. "Burada anlamadığın şey, bizim lanet olası taleplere boyun eğmediğimiz. Novak'ı kulübümüzü rahat bırakmaya ikna etmek için şansımızı deneyeceğiz ve dürüst olmak gerekirse, ikinizin de başına gelenlere bakılırsa, o lanet yasayı geçireceğini sanmıyorum."

Gitmesine izin vererek ona bir yumruk attım ve onu yere serdim.

Blade bana baktı. "Senin kadın bu orospu çocuğuna katlandığına göre çelikten yapılmış olmalı."

Evet, öyle.

Hearst'ü minibüsümüze alıyoruz ve ben de daha önce onun evinde bıraktığım bisikletimle onları takip ediyorum. Bir buçuk saat sonra, J, Nash ve Blade mezarını kazarken ben de ciğerlerindeki nefesi alıyorum.

Elleri ve ayakları bağlıyken onu bir ağaca yasladım ve yumruklarımınla ona saldırdım. Chelsea'ye yaptıklarını düşünürken yumruklarımı ona indiriyorum. Son birkaç ay içinde ona nasıl kötü davrandığını bilmiyorum ama iyi bir tahminde bulunabilirim ve bu yanlışların her biri için canını yakıyorum.

İndirdiğim her darbe ruhumun derinliklerine işliyor.

Kadınımın benim adıma nelere katlandığını asla unutmayacağım ve beni ve kulübümü kurtarmak için yaptığı her şey için onu sevdiğimi bilmeden bir gün daha geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Ama bu orospu çocuğu benim için yaptıklarından dolayı duyduğum acıyı hissedecek.

En karanlık ihtiyaçlarıma teslim oluyorum.

Daha önce hiç işkence etmediğim şekilde işkence etmeme izin veriyorum.

Hiç bilmediğim bir kan dökme, vahşet ve katliam. Ellerimi kullanıyorum.

Bıçağımı.

Silahımı.

Kalbini ondan oyuyorum.

Nefretimi ona kazıdım.

Ölümünü oyuyorum. Tekrar. Ve tekrar. Ve lanet olsun.

Bu yeterli değil.

Yaptığı şey için asla yeterli olmayacak.

Ve işim bittiğinde arkama yaslanıp kadınımdan çok şey alan adama bakıyorum ve her şeye yeniden başlamak istiyorum.

"Gunnar," diyor J, dikkatimi ona doğru çekerek. "Onu gömmeli ve buradan gitmeliyiz kardeşim."

Başımı salladım.

Biliyorum.

Hoşuma gitmiyor ama biliyorum.

Yerden kalkıp Hearst'ün cesedini parça parça mezara taşımaya başladım. Onu öyle bir parçaladım ki tanınmaz hale geldi. Hepsi toprağa gömüldüğünde, ona bakıyorum ve bu görüntüyü hafızama kazıyorum. Bu, hayatım boyunca yanımda taşımak istediğim lanet bir hatıra.

Joe Hearst yaptıkları için cehennemde çürüyecek ve kadınımın peşine düşen herkes ona katılacak.

CHELSEA

Mason' **1** telefonda kulüp başkanıyla konuşurken dinledim ve içimden bir ses endişeyle kıvranıyor. Son on beş dakikadır telefonda babamla nasıl başa çıkacaklarını ve bugün geçirmeye çalıştığı bazı yasalar konusunda geri adım atmayı reddetmesini tartışıyorlar. Babamla aralarında ne konuştuklarını bilmiyorum çünkü Mason'ın verdiği ağrı kesiciler sayesinde dün öğleden sonra ve dün gecenin çoğunda uyudum ama kulüp için işlerin gergin olduğunu anladım.

Saat sabah 5'i biraz geçiyor ve Mason uyanık olduğumu bilmiyor. Eminim uyanık olduğumu bilseydi bu konuşmayı burada yapmazdı. Adamım beni endişelendirecek şeylerden hoşlanmaz. Bir sorun olduğunu bilmeme bile gerek kalmayacak şekilde işleri halletmeyi sever. Bu benim sebep olduğum bir sorun, bu yüzden bilmek ve onlara yardım etmek istiyorum.

Aramayı sonlandırmak için telefonunu eline aldığı anda, "Mason." dedim.

Çoktan yataktan kalkıp kapıya doğru yönelmişti ki sesim onu durdurdu ve bana döndü. "Uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"Biliyorum."

Yatağa geri döndüğünde bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki, bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki üzerime bir kamyon çarpmış gibi."

"Siktir." İstirabı gözlerinden okunuyor ve ben onu söküp atmak istiyorum. Keşke beni böyle görmek zorunda olmasaydı.

Vücudumun herhangi bir parçasını hareket ettirmek bana acı verse de ona uzanıyorum. "Babama yardım edebilirim."

"Hayır." Kelimeyi ağzından kaçırıyor ve yemin ederim ki etkisini hissediyorum.

"Planımın suya düştüğünü biliyorum. Anlıyorum. Bunu senin yönteminle yapıyoruz.

Ama sanırım babamı görevden almaya yardım edebilirim."

"Bunun yakınında olmanı istemiyorum Mayfair. Seni burada, benimle güvende, artık sana zarar veremeyecekleri bir yerde istiyorum."

"Biliyorum. Bunun için seni seviyorum ve bundan sonra hangi plana karar verirsen ver, uyacağıma söz veriyorum ama lütfen bu sabah beni babama götür ki onunla konuşabileyim. Bizimle odada kalıp güvende olduğumdan emin olabilirsin ama bu yapmam gereken bir şey. Kulübünüz için olduğu kadar benim için de."

Onun bu kararla savaşını izliyorum, benim güçlü koruyucum. Söylediklerimde ciddiydim, neye karar verirse ona uyacağım ama isteğimi kabul etmesi için çaresizim. Bu pislğin oluşmasına ben yardım ettim. Temizlenmesine yardım etmek istiyorum.

Mason bana sertçe başını sallamadan önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni bu sabah babana götüreceğim, ama"- parmağını bana doğru uzattı

"İşler sarpa sardığı an seni oradan çıkaracağım."

Tarihin tekerrür edeceğinden endişelendiğini biliyorum. Babamın istediğini yapacağımdan. Ama yapmayacağım. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Kendimi oturur pozisyona çekiyorum, bunu yapmanın beni nasıl öldürdüğünü görmezden geliyorum. Ellerimi Mason'ın yüzüne götürerek ona nazikçe dokunuyorum ve şöyle diyorum: "Sensiz karar vermekten bıktım. Güvenini tekrar kazanmamın uzun zaman alacağını biliyorum ama sana söz veriyorum, bundan sonra hayatım boyunca seninim ve hayatımın geri kalanını sana az önce söylediklerimin her kelimesinde ciddi olduğumu göstererek geçireceğim."

Bana bakan Mason, çocukken sevdiğim çocuktur. Babası onu yaraladığında bana acısını gösteren çocuk. Aynı türden bir yaraya bakıyorum ve bu kalbimi deliyor. Onun gözlerine bir daha asla böyle bakmak istemiyorum.

Dudaklarımı dudaklarına götürüyorum ve onu usulca öpüyorum. Yumuşaktan fazlasını yapamıyorum ama bu önemli değil çünkü o bu öpücükle ne vaat ettiğimi biliyor.

Öpücük bittiğinde bana gözlerini çeviriyor. "Seni seviyorum ve eğer bir daha benden uzaklaşmaya çalışırsan, sana izin vermeyeceğim."

Gülümsüyorum ve bu öyle derin bir yerden geliyor ki, yaralarım ve neden olduğu acı bile ne kadar büyük olduğunu durduramıyor. "Sen benim en büyük favorimsin Mason Blaise."

"Çok şükür, çünkü sen de her zaman benimdin." Yataktan kalktı. "Şimdi, babanı görmeye gitmek için hazırlanmanın senin için ne kadar zor olacağını görelim. Yemin ederim, eğer bu çok acıtırsa, bunu yapmayacağım."

Hala ona gülümsüyorum, çünkü onu ve onun otoriter, huysuz tavırlarını seviyorum, "Acıdan şikâyet etmeyeceğim. Hissettiğimi bile anlamayacaksın."

"Bebeğim, başın ağrıdığında bunun sonunu hiç duymuyorum. Bunu duymamamın imkanı yok."

Ve işte böyle, Mason acımın bir kısmını silmeye yardım etti. Sadece o olarak. Sadece benim erkeğim olarak. Sadece beni severek.

Mason düş almama ve giyinmeme yardım ediyor ve ben bunun sadece bir kısmından şikâyet ediyorum. Ne zaman bana acımla başa çıkma konusunda neredeyse kırıma noktasına geldiğini gösteren o bakışını atsa, ona ne kadar kötü olduğunu söylemekten geri çekiliyorum.

Beni şehre götürdü ve babamın ofisine kadar eşlik etti. Geleceğimi haber vermek için önceden aradım, o yüzden beni bekliyor. Ve o

mutlu görünüyor.

Mason'a pis bir bakış attıktan sonra beni "Chelsea," diye selamlıyor. "Ne oldu sana böyle?"

"En sevdiğin damadın yeterince iyi bir eş olmadığımı karar verdi."

Babamın gözleri büyüdü. "Bunu o mu yaptı?"

Çoğu babanın, kızlarının benim gibi görünmesine çok daha farklı bir tepki vereceğini düşünüyorum. Tüm vücudum çürüklerle kaplı. Morarmışım ve şişmişim. Tek gözümü açamıyorum. Bundan sonra, Mason kırık kemiğim olmadığından emin olmak için beni doktora götürecektir. Ama babam orada öylece durmuş, sanki ona gerçeği söylediğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Evet baba, bunu Joe yaptı."

"Nerede o? Ona ulaşamadım."

Mason ve ben Joe'nun nerede olduğu hakkında konuşmadık ama tahmin edebiliyorum. Bu daha sonra yapacağımız bir konuşma, ama babamla asla yapamayacağım bir konuşma. "Bilmiyorum. Joe beni arka bahçede dövülmüş halde bıraktıktan sonra Mason'ı aradım ve o zamandan beri Joe'yu görmedim." Sırtımı ve omuzlarımı olabildiğince dikleştiriyorum ve ekliyorum, "Ve onu bir daha görmeyi planlamıyorum."

"Onunla evlisin Chelsea. Onunla birlikte yaşıyorsun," diyor babam. "Onu görmemezlikten gelemezsin."

"Ve sen cidden bunu yaptıktan sonra onunla kalmayı seçeceğimi mi düşünüyorsun?" Mason'la bana bakıyor. "Bunun için bir anlaşmamız var, evet."

Mason yanımda sessizce duruyordu, her ne kadar gök gürültüsünün yavaş yavaş yükseldiğini duyabilsem de. Babamın az önce söylediği şey üzerine, "Bu lanet olası anlaşmayı geçersiz kılar, Novak." diye hırlıyor.

Elimi koluna koyup ona bakıyorum ve bu işi benim halletmeme izin vermesi için yalvarıyorum. Gözlerinde pişmanlık parlıyor, ama istemeye istemeye tekrar sessizleşiyor.

"Joe'dan boşanıyorum baba ve sen beni durduramayacaksın." Boşanmanın gerekmeceğini bilmesine gerek yok. Bilmesi gereken tek şey, benim

Evlilikle birlikte.

Babamdan öfke dumanları yükseliyor. "Cesedimi çiğnemedi ondan boşanamazsın. İnşa ettiğimiz şeyi bırakıp gitmene izin vermeyeceğim. Joe ve benim aramda, bu devleti onlarca yıl yöneteceğiz ve sen, kızım, bunu tehlikeye atmayacaksın."

Mason neredeyse yanımda homurdanıyor. Elini elime alıp sıkıyorum ve şöyle diyorum: "Biliyorsun, sen ve Joe beni tehdit ettiniz ve yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorladınız ve ben de buna izin verdim çünkü büyürken bana aşıladığınız tek şey korkuydu. Mason'a ve onun değer verdiği insanlara yapacaklarınızdan o kadar korkuyordum ki, en başından beri gözümün önünde duran şeyi göremedim." Mason'ın elini bıraktım ve babama bir adım daha yaklaştım. "Başından beri güç bendeydi. Senin ve Joe'nun cesetlerinin nerede gömülü olduğunu biliyorum. Tek yapmam gereken bu sırları dünyayla paylaşmak ve senin gücün yok olacak. Tek yapmam gereken artık bana zorbalık etmene izin vermeyeceğime karar vermek ve senin gücünü yok etmek için kendi gücümü geri almak." Babam birkaç kez gördüğüm bir bakışla bana bakıyor.

Endişe. Ve birdenbire onun da bunu başından beri bildiğini fark ettim.

Konuşmasını beklemedim. Söyleyecek daha çok şeyim var ve Mason'la buradan gidebilmemiz için bunları bir an önce söylemek istiyorum. Babamın huzurunda kesinlikle gerekli olandan bir dakika daha fazla kalamam. "Motosiklet kulüplerine karşı aylar önce çıkardığınız yasadan kurtulmanın bir yolunu bulacak ve bunu bugün kabul ettireceksiniz. Bu iş biter bitmez de başbakanlıktan istifa edeceksin. Eğer bunları yapmazsan, medya ile röportajlar ayarlayıp konuşmaya başlayacağım ve sen ve Joe hakkında bildiklerimle, keşke yapmasaydım diyeceksin."

Babam beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor. "Öldürmeyeceksin."

"Öldüreceğim." Sözüm içimdeki tüm ateşle birlikte nefes alıp veriyor ve babam bunun her zerresini hissediyor.

Bakışlarını Mason'a çeviriyor. "Sanırım bunların hepsi senin suçun. Seni ilk tehdit ettiğimde mahvetmeliydim."

Mason yanıma geliyor ve elimi tekrar avucunun içine alıyor. "Benim bununla hiçbir alakam yok. Kızın kendi ayakları üzerinde durmayı başardı. Ben sadece yolculuk için buradayım."

Mason'a bakıp burada işimin bittiğini söylemeden önce babama, "Bugün senden haber bekleyeceğim," diyorum.

Beni asansöre kadar götürüyor ve güvenli bir şekilde asansöre bindiğimizde ona yaslanıyorum. Güçlü kolları beni sarıyor ve gömleğini kavıyorum. Neden bilmiyorum ama "Sanırım kusacağım" derken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Yüzümü kendine doğru eğiyor ve başparmağı gözyaşlarımı nazikçe siliyor. "Seni hiç bu kadar sevmemiştim Mayfair. Kulübüm için ayağa kalktığın için değil, güçlü ve yumuşak bir bütün olduğun için. O kadar şiddetli seviyorsun ki nefesimi kesiyorsun." Beni öpüyor ve ekliyor: "Eğer biri sana belalı biri olmadığını söylerse, sakın onlara inanma. Hayatımda tanıdığım erkeklerin yarısından daha taşaklısın."

"Bu işte senin de parmağın var Mason." Babamın söylediği şeyden bahsederken gözlerini tutuyorum. "Beni o kadar çok seviyorsun ki, bu benim belalı biri olmama izin veriyor. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

Birlikte güneş ışığına çıkarken, Mason'dan ayrı olmak ne kadar zor olursa olsun, bizi güçlendirdiğini biliyorum.

Ateş bizi yakmadı, bizi inşa etti.

Bir daha asla ondan ayrı kalmak istemediğimi de biliyorum. Mason Blaise benim sonsuza dek favorim.

GUNNAR

''

Polislerin bizi izlemekten vazgeçtiğini öğrendim.

Mühendisin ölümüyle ilgili soruşturmayı durdurmuşlar," diyor Scott, Cuma öğleden sonra kulüp binasının barında bana katılırken. "Ayrıca Novak'ın istifa ettiği haberini aldım."

Biramı geri çekiyorum. "Bugün güzel bir gün kardeşim." Güzel bir hafta oldu. Novak Chelsea'nin ona söylediği her şeyi yaptı, Chelsea yanıma taşındı ve Hearst'ün ona attığı dayaktan sonra yavaş yavaş iyileşiyor. Ayrıca bugün bana babasıyla ilişkisinin bittiğini söyledi ki ben bunu zaten kabul etmiştim. Yine de bunu söylediğini duymak güzeldi. Onunla işinin bitmesi gerekiyor.

Gözüm o orospu çocuğunun üzerinde. Eğer babası olmasaydı, Hearst'le uğraştığım gibi onunla da uğraşırdım. Ama her ne kadar ellerimi boğazına sarıp son nefesini verişini izlemek istesem de bunu ona yapamam. Onunla işi bitmiş olabilir ama bu ölmesini istediği anlamına gelmez. Onu gücünden mahrum bırakmak sorunumuzu çözdü ve bana başka bir sebep göstermediği sürece, onun işini bitirmiş olacağım.

"Chelsea'ye bir dahaki sefere buraya geldiğinde konuşmak istediğimi söyle. Arkamızı kolladı ve bunun için ona teşekkür etmek istiyorum," diyor yanımdan ayrılmadan önce.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Alexa: Bu akşam biftek getir, senin için pişireyim.

Ben: Ne zamandan beri bu gece geliyorum?

Alexa: Chelsea bir saat önce geldiğinden ve benim evimde yemek yemenizi kabul ettiğinden beri.

Ben: Onu hep seninle paylaşmak zorunda mıyım?

Alexa: Her zaman. Ama bir dahaki sefere onu burada becerirken duvarımda bir delik açarsan hiç mutlu olmayacağım.

Ben: Şu andan itibaren bunu hayattaki en büyük önceliğim yapıyorum. Alexa: Bana da biraz şarap getir. Sevdiğimi biliyorsun.

Nash yanımdaki tabureyi çekerek, "Yaşlı kadının tarafından pusuya düşürüldükten sonra nasıl hissettiğime bak," diyor.

"Çünkü az önce benimki ve kız kardeşim tarafından pusuya düşürüldüm." Chelsea mesaj atmadı ama Alexa'nın bana mesaj attığını bilirdi.

Sırıttırıyor. "Hayatının geri kalanına hoş geldin kardeşim."

Yerleşirken biraz daha bira içiyorum ve bardaki televizyonda biraz spor izliyoruz. J bize katılıyor ve ben "Gitmeliyim" demeden önce bir saat kadar muhabbet ediyoruz.

"Yarın gece Scott'a geliyor musun?" J, Scott'ın yakın zamanda başlattığı Cumartesi gecesi pokerine atıfta bulunarak soruyor.

"Evet, orada olmalıyız."

Nash çenesini bana doğru kaldırıyor. "Görüşürüz o zaman."

Kulüp binasından çıkıyorum ve Alexa'nın evine gitmeden önce biftek ve şarap almak için duruyorum. Dairesine vardığımda, Chelsea ile kanepesinde oturan Alexa'nın "Lütfen cipsleri de getirir misin?" sorusuyla karşılaşıyorum.

Biftek ve şarabı buzdolabına koyuyorum, istediği cipsleri alıyorum ve onlara katılıyorum. Cips paketini Alexa'nın kucağına bırakırken Chelsea bana gülümsüyor ve "Senin için biftek ve lanet olası şarap almak için koşuşturduktan sonra akşam yemeğinde iyi şeyler bekliyorum" diyor.

"Günün nasıl geçti?" Chelsea parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken soruyor ve yanına çöktüğümde beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Öpücüğü bitirmeden önce dudaklarımin uzun süre onunkilerde kalmasına izin veriyorum ve "İyi. Seninki? Bana bugün doktora gittiğini söyle."

Pazartesi günü babasıyla görüştüktan sonra onu doktora götürdüm. Doktor Chelsea'nin kırık kemiği olmadığını ama hafta sonunda iyileşmesini kontrol etmek istediğini söyledi. Kadınıımı iyi tanırım, o yüzden muhtemelen gitmemiştir. Doktora gitmeyi sevmez çünkü her zaman geç kalırlar ve doktorların muayenehanesinde beklemeye benden daha az sabrı vardır.

"Evet, gittim, Bay Bossypants. Ve ben iyiyim. Her şey yolunda gidiyor, artık benim için endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Bebeğim, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun. Ben bu dünyaya senin için endişelenmek için geldim."

Yakınıma eğilip beni tekrar öptüğünde gülümsemesi çok seksi. "Seni seviyorum."

"Pekâlâ çocuklar," diyor Alexa, "odaklanalım. Tavsiyene ihtiyacım var." Chelsea ona bakıyor. "Ne hakkında?"

"Bugün yeni komşumla tanıştım. Günah kadar seksi ve asansörde flört ettik. Komşunla yatmak kötü bir fikir mi? Yani, her şey ters gidebilir, değil mi?"

"Evet," diyorum Chelsea "Hayır, bence yapmalısın." diyor.

Chelsea bana bakıyor. "Neden kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü muhtaç bir sikik olabilir. Kızın ne zaman evde olduğunu her zaman bilecek ve kız ondan asla kaçamayacak."

"Kötü gideceğini varsayıyorsun. Ya onun ruh eşiyse?" "Peki ya değilse?"

Chelsea başını bana doğru sallıyor ve tekrar kız kardeşime bakıyor. "Boş ver onu.

Eğer senin için doğru kişi olmadığı ortaya çıkarsa, onu görmezden gelebilirsin." Alexa aramıza bakıyor. "Bunun yardımı oldu."

Chelsea gülüyor ve ben de diyorum ki, "Calder'a sor. Komşusuyla yattı ve bak bu onun için ne kadar iyi oldu."

"Aman Tanrım," diyor Alexa. "Bunu unutmuştum. Haklısın. Bunu yapamam. O bir kaçık olabilir."

"Bugün annemi gördün mü?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Alexa başını salladı. "Evet, bugün düne göre daha iyiydi. Doktorun ona vermeye başladığı yeni ilaç işe yarıyor gibi görünüyor." Ayağa kalkıyor. "Ben şarap almaya gidiyorum. Siz de bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Tanrım evet," diyor Chelsea.

"Hayır, ben eve gideceğim" derken ona bakıyorum. Alexa yanımdan ayrıldıktan sonra Chelsea'ye "Neler oluyor Mayfair? Ağrın bugün daha mı kötü?" Hafta boyunca yavaş yavaş hafifliyordu ama yediği dayığı hâlâ hissettiğini biliyorum.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bugün çok kötü değil." "Peki ne oldu?" O günden sonra ona bir şeyler olduğunu söyleyebilirim.

Bir içki içmek için neredeyse yalvarır gibiydi.

"Cidden senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

"Cidden, hayır. Şimdi dökül bakalım."

İç çekiyor. "Bugün Joe'nun babasına katlanmak zorunda kaldım, nerede olduğu konusunda beni sorguya çekti. Eğer ikisiyle de bir daha konuşmak zorunda kalmazsam, çok erken olacak." Hemen cevap vermeyince, çünkü ona bu konuda nasıl yardım edebileceğimi anlamaya çalışıyorum, "Ve hayır, yardım edemezsin, o yüzden edebileceğini düşünmeyi bırak. Bu benim kendi başıma halletmem gereken bir şey."

Tüm bunlardan öğrendiğim bir şey varsa o da Chelsea'ye bazen kendi yolunu bulması için alan tanımam gerektiğidir. Scott bana bu tavsiyeyi vermişti ve o da bunun ne kadar doğru olduğunu gösterdi ve şimdi benim de bazen geri çekilip işleri onun halletmesine izin vermem gerekiyor. Yapması en zor şey bu çünkü doğal içgüdüm her zaman ilgilenmek ve kontrolü ele almak ama deniyorum işte.

"Bu konuda polislerle ne durumdasın?" Bu hafta onu birkaç kez sorguya çektiler.

"En tuhafı da bu. İçlerinden biri bugün beni görmeye geldi ve endişelenmememi, davanın kendi kendine çözüleceğini ve Joe'nun kaybolmasıyla hiçbir ilgim olmadığını bildiğini söyledi."

Garip ama tamamen beklenmedik bir durum değil. Kulübün böyle zamanlarda birlikte çalıştığı polisler var, bu yüzden Scott'ın onları aradığını tahmin ediyorum. Bunu ona sormak için aklıma bir not alıyorum.

Alexa, Chelsea ve onun için içkilerle geri dönüyor ve onlar bir sonraki lanet saati makyaj ve saç hakkında konuşarak geçirmeye devam ediyor, ben de kendimi kaptırıyorum.

Chelsea bana sokulup üçüncü şarabına başladığında, gece için yerleştiğimizi anlıyorum. Sohbetten ne kadar sıkılmış olsam da, başka hiçbir yerde olamazdım. Chelsea'yi bir daha asla hafife almayacağım ve ne kadar saat kız muhabbeti yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bu kadın her saniyesine değer.

CHELSEA

''

N e l e r oluyor, Mayfair? Bütün gün endişeliydin. On dakika sonra gideceğimiz poker gecesi için giyinirken Mason "öğleden sonra" diyor.

Üzerimdeki bluzu çekip çıkarıyorum, içinde bulunduğum ruh hali yüzünden kendime kızıyorum. Mason haklı, bütün öğleden sonra endişeliydim. Hıncımı ondan çıkardım ve Tanrı onu sevsin, her şeye katlandı.

"Ne olduğunu sana itiraf etmek istemiyorum," diyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Kaşları çatıldı. "Ne oluyor lan? Sadece söyle bana. Sen aptal değilsin ve ben asla böyle düşünmem."

"Herkesi tekrar göreceğim için gerginim. Sana yaptıklarımın dolayısı benim hakkımda ne düşüneceklerinden endişeleniyorum." Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek bile beni daha da endişeli hissettiriyor.

Mason kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Herkes ne olduğunu ve bunu neden yaptığını biliyor ve kulüp için yaptıklarından dolayı sana saygı duyuyorlar."

"Tamam."

Yanağımı okşuyor. "Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Sana inanmadığımdan değil. Ben sadece.... Bilmiyorum. Sanırım ailem dediğiniz insanların benim hakkımda kötü düşünmemesi benim için önemli. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama-"

"Kulağa aptalca gelmiyor." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bunun senin için bu kadar önemli olması hoşuma gidiyor. İnan bana, senin hakkında kötü düşünmüyorlar."

Ona inanıyorum. Mason yalan söylemez. Bu yüzden bu konudaki sorunlarımı aşmam gerekiyor.

Elinden kurtulup odaya şöyle bir göz attıktan sonra, "Söz veriyorum, eve döndüğümüzde bu dağınıklığı toparlayacağım," diyorum. Bu gece için yeterince iyi olmadığına karar verdiğim kıyafetleri her yere saçmışım.

"Bebeğim, bu odayı daha önce bundan daha kötü dağıtmıştın. Bu hiçbir şey değil."

Ona ters ters bakıyorum ve üstümü fırlatıyorum. "Sen en kötüsüsün Mason Blaise. Burada sinir krizi geçiriyorum. Desteğe ihtiyacım var, saçma sapan konuşmaya değil."

Sırıttıyor. "Yaralı olmasaydın seni hemen kaldırır, yatağa atar ve sana biraz destek olurdum."

Kaşlarımı kaldırarak, "Yani yaralarım sayesinde bir şeylerden paçayı sıyrabileceğimi mi söylüyorsun?" diyorum.

"Dene bakalım. Bakalım seni ne kadar ileri götürecektir." Tanrım, bunu onunla yapmayı özlemişim.

Pazartesi günü babamı hallettikten ve Mason beni doktora götürdükten sonra doğruca onun yanına taşındım. Joe ile paylaştığım eve geri dönmeyi kendime yediremedim, bu yüzden Mason istediğim birkaç eşyayı topladı ve ihtiyacım olan diğer her şey için alışveriş yaptık.

Mason'la tekrar birlikte olmak sanki hiç ayrılmamışız gibi kolay. Çok şey yaşadık ama bunların hiçbirinin aramıza girmesine izin vermedik. Her ne kadar bana olan güvenini yeniden inşa etmek için yapmam gereken çok iş olduğuna inansam da, bana bunun böyle olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Aslında ikimizin de ruhumuzun derinliklerinde sonsuza dek birlikte olacağımızı bildiğimizi düşünüyorum.

Ona el salladım. "Beni yalnız bırakmalısın ki bu gece ne giymek istediğimi doğru dürüst düşünebileyim." Bana odadan çıkmaya niyetli olduğu izlenimini vermeyince, "Ciddiyim Mason. Bu kaslar ve bu suratla çok dikkat dağıtıcısın."

"Beni yaraladın be kadın. Ben de sevdiğin şeyin kalbim olduğunu sanıyordum, meğer sadece yakışıklıymışım."

"Hayır, kalbini değil. Ben sığ biriyim ve tek derdim senin görünüşün." Gülümseyerek ona takılıyorum ve ekliyorum: "Senin yerinde olsam yaşlanmaktan endişe ederdim. O bakışlara ne olacağını kim bilebilir?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elini başımın arkasına doluyor. "Kör olacağına güveniyorum ama yalvaracak değilim." Beni öpüyor, düşüncelerim darmadağın olana kadar öpüşmeyi derinleştiriyor çünkü tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğim. Sonunda beni bıraktığında, "İfadeni gözden geçirmek ister misin?" diyor.

Ona doğru eğilerek gülümsüyorum. "Sevdiğim senin kalbin. Her zaman senin kalbin oldu." Sonra gözleri yumuşayınca ekliyorum: "Uğruna ölünecek kaslara sahip olduğunu yeni fark ettim."

Gülümsüyor ve başını sallayarak, "Beni diken üstünde tutuyorsun, Mayfair" diyor.

"Evet, bu benim işim. Şimdi git. Düşünmem lazım."

Sonunda beni terk etti ve ben de ne giyeceğime karar verdim. Ayrıca sinirlerime de hakim oluyorum. Ve evden çıktığımızda, fazlasıyla iyiydim çünkü Mason yanımdaydı ve dünyaya meydan okumak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

MASON HAKLIYDI, kulübünden kimse yaptığım şey için benim hakkımda kötü düşünmüyor. Beni hiç ayrılmamışım gibi karşılamaları bunu açıkça gösteriyor.

Harlow üzerime titriyor, rahat olduğumdan emin oluyor. Madison beni kızların sahip olduğu güzellik salonundaki haftalık seansa davet ediyor. Velvet sevdiğimi fark edince hep birlikte yoga yapmayı öneriyor. Sophia gelecek hafta sonu resim yapmak için evlerinde bir araya gelmemi istedi. İlk başta sanatı kastettiğini düşünmüştüm ama meğer hepsi resim yapmak için bir araya geliyormuş.

Griffle evlerini boyamalarına yardım edeceğim. Layla bana eğer yeni bir iş bulamazsam ve çaresiz kalırsam beni barında işe alabileceğini söyledi. Koltuk değnekleriyle yürüyen Scott'ın annesi de oturup onlarla bir şeyler içmemi söylüyor.

Çocuklar pek bir şey söylemiyor ama söylemelerini de beklemiyorum. Hepsi beni selamlamak için çenelerini kaldırıyor ve ben de bunu tekrar hoş geldin olarak kabul ediyorum.

Scott beni ve Mason'ı bir kenara çekti ve beni çok şaşırttı.

Ben.

"Kulüp için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmek istiyorum," diyor.

"Sen aldın

ve bunu asla unutmayacağım."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Başını salladı ve bana dönmeden önce Mason'a baktı. "Polislerle olan sorunlarımı hallettim."

Kaşlarımı çattım. "Benim sorunlarım mı?"

"Evet, Hearst'ün kaybolmasıyla ilgili. Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyecekler."

Ne dediğini anladığımda ona bakakaldım. Ve bunu yaptığı için ona çok minnettarım. "Minnettarım."

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni görmeye gel," diyor yanımdan ayrılmadan önce.

Mason'a bakıyorum. "Gerçekten bilmem gerekmiyor ama polislerin başka tarafa bakmasını nasıl sağladı?"

Cevap vermesini beklemediğim bir noktaya kadar bana zaman ayırıyor. Ve anlıyorum. Kulüp işleri kulüp arasında kalır. Ama sonunda, "Dediğin gibi, Joe mafyaya bağlıydı. Mafyanın Hearst'ü tehdit etmek için gönderdiği iki adamı arıyorlar. Görünüşe göre, Hearst için kardeşini tehdit eden birini öldürmüşler ve Hearst onlarla bağlarını koparmaya çalıştığında bundan hoşlanmamışlar."

Aman Tanrım.

Babasının işlemlerini istediği suç. Bu olmalı.

Gerçekten şeytanla evliymişim.

Kollarımı Mason'a doluyorum ve başımı göğsüne bastırarak kalp atışlarını dinliyorum. Bunu rahatlatıcı buluyorum. Hep öyle olmuştur. Kollarını bana doladığında ve beni sıkıca tuttuğunda da rahatlıyorum, ki şimdi de öyle yapıyor. Birkaç dakika böyle kalıyoruz. Sanki buna ihtiyacım olduğunu hissediyor ve bana sorgusuz sualsiz veriyor. Sonunda ona bakıp "Beni kurtardığın için teşekkür ederim" dediğimde, sadece başını sallıyor ve "Seni her zaman kurtaracağım Mayfair" diyor.

Kurtaracağını biliyorum.

Mason Blaise benim kurtarıcım, koruyucum, kahramanım olmak için doğmuş. Ve ben onun kızı olmak için doğmuşum.

GUNNAR

''

Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?" Eve geldiğimde Chelsea'ye soruyorum.

ve onu hayatımda gördüğüm en dar kırmızı elbiseyi giymiş halde buldum.

Gülümsedi. "Hayır, ama sanırım bu amacıma ulaştığım anlamına geliyor."

"Eğer amacın beni sertleştirmekse, bunu başardın demektir." Gözlerimi göğüslerinde ve vücudunda gezdiriyorum, onu sikme planlarımı bu akşamın ilerleyen saatlerinden hemen şimdi yapmaya karar veriyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum."

Ellerimi kalçalarına götürüyorum. "Neden lan?"

"Çünkü bir randevuya çıkıyoruz."

"Randevu mu?" Chelsea ve ben çıkmayız. Hiç çıkmadık.

Ellerimi tokatlayarak vücudundan uzaklaştırdı. "Evet, bir randevu. Gidip duş almalısın ve hazırlanmalısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Otoriterliği hoşuma gidiyor ama buna izin vermeyeceğim. "Şimdi mi?"

"Evet."

"Peki nereye gidiyoruz? Bunun için süslenmeme gerek var mı?"

"Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Ne istersen giy."

Bu gece onda beni istediğini yapmaya iten bir şey var.

"Nereye gittiğimizi bana söyleyecek misin? On beş dakika sonra duş almış ve giyinmiş olarak yatak odasından çıkarken soruyorum.

"Özel bir yere," diyor, bana hiçbir şey söylemeden.

"Peki nereye gideceğimizi söylemezsen bizi oraya nasıl götüreceğim?"

"Bizi oraya götürmekten sen sorumlu değilsin. Bir limuzin kiraladım."

Bu gece hiç de hoşlanmadığım bir hal aldı. Ancak Chelsea beni her zamanki gibi anlıyor ve başını sallıyor. "Akşam yemeğine giderken seni limuzinde sikmeyeceğim, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar."

Geri taşınalı bir ay oldu ve yediği dayaktan sonra iyileştikten sonra ellerimi ondan uzak tutamadım. Eğer beni bu limuzinde uzak tutabileceğini sanıyorsa, bir kez daha düşünmesi gerek.

Telefonundan bir mesaj geliyor ve okuduktan sonra "Limuzin neredeyse geldi" diyor.

Limuzin evimize yanaştığında dışarı çıkıyoruz. Beş dakika sonra Chelsea bizi nereye götürüyorsa oraya doğru yola çıkıyoruz ve ben de onu kucağıma almak üzereyim. Ancak vücudunu benimkine çevirip "Bana bir favori söyle" dediğinde planlarım suya düşüyor. Chelsea bu oyunu oynamak istediğinde, hiçbir şey dikkatini dağıtamaz ya da onu durduramaz.

"Birincisi bu lanet elbise."

Gözlerini deviriyor. "Bana düzgün bir tane söyle Mason. Burada ciddiğim."

Ben de öyleyim, ama burada bir şeyler döndüğünü hissediyorum, henüz ipucunu bulamadığım daha derin bir şeyler, bu yüzden ona istediğini veriyorum. "Arka planda dalgaların sesi ve üzerinde güneş varken seni sahilde kitap okurken izlemek."

Gözleri biraz açıldı. Şaşkınlıkla ve zevkle. Bana yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Elini bana verdiğinde hoşuma gidiyor.

favorilerim."

"Dürüst olacağım ve bu sadece azgın bir piç olduğum için değil, en sevdiklerimden biri kucağımda oturman. Seni becerip becermediğim önemli değil, orada olman hoşuma gidiyor ve şu anda orada olmanı diliyorum."

Ben daha konuşmamı bitirmeden harekete geçiyor ve bana istediğimi veriyor. Eli boynuma dolanırken, "En sevdiklerimden birini bilmek ister misin?" diyor.

"Tüm favorilerini bilmek istiyorum, bebeğim."

Bana o sevdiğim seksi gülümsemelerinden birini verirken dudağını ısıyor. "Her gece seninle eve gelmek. Her gece seninle yemek pişirmek. Her gece seninle gülmek. Her gece senin kollarında uyumak." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öpüyor. Yavaş ve henüz bilmediğim vaatlerle dolu. Ama Chelsea'nin hayatımız boyunca tüm bu vaatleri yerine getireceğinden adım gibi eminim. Dudaklarını benimkilerden ayırdığında, "Seninle yirmi yedi bin gece daha geçirmek istiyorum. Ve en sevdiğim şeyin kocam olman olmasını istiyorum." Duraksıyor. "Benimle evlenir misin Mason Blaise?"

Hay sikeyim. Benimle.

Bu kadını çok seviyorum.

Ona sıkıca sarılarak, "*Elimde* olsa hemen şimdi seninle evlenirdim, çünkü en sevdiğim şey seninle yaşlanmak olacak. Yirmi yedi bin geceyi nasıl hesapladın bilmiyorum ama her birine seninle ihtiyacım var."

Dudakları tekrar benimkilere değdi ve beni öpme şekliyle, şu an elbisesini yırtıp sikimi içine sokmadığım için madalya almam gerekiyor.

Ama gelin adayımın da müstakbel kocası kadar azgın olduğu ortaya çıktı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kot pantolonumu çözüp sikimi eline aldı, bir yandan da elbisesini kaldırmaya çalışıyordu.

"Belki bir dahaki sefere bana limuzinin arkasında evlenme teklif etmeye karar verdiğinde, önceden plan yapıp bu kadar dar olmayan bir elbise giyebilirsin," diyorum onu yukarı çekerken.

"Bazen çok huysuz oluyorsun," diyor ağzımı tekrar kendi ağzına götürerek.

Sikimin üzerine otururken kışını tutuyorum.

"Tanrım," diyor dudaklarımı tekrar bırakarak. "Siktir, çok iyi hissediyorsun." Beni becermeye başladığında parmakları pazılarına gömülüyor.

"Bana seni en az yirmi yedi bin kez daha sikebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Bu, yüz yaşında hâlâ kalkıp kalkamayacağına bağlı, çünkü bu hesap kabaca o zamana kadar yaşayacağımızı gösteriyor."

Sırıttıyorum. "Bana biraz kredi ver, Mayfair. O zaman hâlâ kaldırıyor olacağım."

"Belki de emin olmak için sen daha gençken fazladan girmeliyiz."

İçine daha sert girdim. "Belki de kocana biraz güvenmelisin."

"Oh, kahretsin," diye inliyor bu sikişin kontrolünü elime aldığımda. "Henüz benim kocam değilsin."

"Resmi olmasa da umurumda değil. Kendime böyle hitap etmek yeni favorim."

Kollarını etrafıma doluyor ve amını sikimin etrafında sıkarken, "En sevdiğin sözleri duymaya bayılıyorum ama beni sikerken değil. Şu lanet işi bitirip sonra bana tüm favorilerini söyleyebilir misin?"

"Bugünlerde ağzın çok pis," diye mırıldanıyorum lanet işi bitirmeden önce.

Boşaldıktan sonra beni yavaşça öpüyor. Tembelce. Çok seksi bir şekilde. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor, tam da sevdiğim gibi, "Yemekten sonraya kadar evlenme teklif etmeyecektim" diyor.

Kollarımı ona doladım. "Ne oldu?"

Gölümsüyor. "Sen oldun. Sen hep olursun. Seninleyken aklımı kaybediyorum. Hem de en iyi şekilde."

"Şimdi beni yemeğe nereye götüreceğini sorabilir miyim?"

Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ediyor. "Her şeyin başladığı oteldeki odayı ayırttım."

"Kapana kısıldığımız oda mı?"

"Evet. En sevdiğin yemekleri yapması için bir yemek şirketi tuttum ve gece için bir otel odası kiraladım."

"Beni seviyorsun amına koyayım."

"Evet bebeğim, seviyorum." demeden önce beni tekrar öpüyor. Duraksıyor. "Söyle bana."

Dudaklarımı dudaklarına götürüyorum ve ona duymak istediği şeyi gösteriyorum.

Ona bir gün içinde boğulabileceğim kadar derinden hissettiğim sevgimi gösteriyorum. Öleceğim güne kadar ona duyacağım sadakati gösteriyorum.

Ona hayatım boyunca vereceğim sözü gösteriyorum.

Ve öpüşmeyi bitirdiğimde, ona yirmi yedi bin gece daha kulağına fısıldayacağım sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum, Mayfair."

EPİLOG

GUNNAR

"C helsea bugün ışı l ışı l parlıyor," diyor annem beni izlerken.

Karısı oğlumuzu kumsaldan alıp bana doğru yürüyor.

Gözlerindeki güneş gözlerini kısmasına neden oluyor.

Bir an için nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Chelsea bana hiç bugünkü kadar güzel görünmemişti ve bu çok önemli bir şey, çünkü onun güzel görünmediği bir gün bile geçmedi.

Bugün yine hamile olduğunu öğrendi.

Bana bunu yaptıran şey bu mu bilmiyorum. Yine benim çocuğumu taşıdığını bilmek. Ama kahretsin ki parlıyor ve üzerinde parlayan güneş onun güzelliğini daha da artırıyor.

Bakışlarımı ondan çekip anneme bakıyorum. İki yıldan biraz fazla bir süredir kanser tedavisi görüyor ve babamdan bir yıldır boşanmış durumda. Bana onu terk ettiğini söylediği gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Ya da Chelsea'ye söylediğim gibi, en sevdiğim günlerden biriydi.

"Yine hamile," diyorum, her ne kadar Chelsea'yle bu haberi bir süre kendimize saklamaya karar vermiş olsak da. Yine de annemin bilmesine aldırmayacağını biliyorum. Annemi tüm kalbiyle seviyor. Bana hiç sahip olamadığı annesi olduğunu söylüyor ki bu da bazı günler aklımı başımdan alıyor.

büyüdüğümde tanıdığım annem hakkında. Kötü bir anne değildi ama bugünkü gibi bir kadın da değildi. Benim çocukluğumda o kadar özgürce sevmezdi. Kanser yolculuğu sırasında ona bir şeyler oldu ve artık yeni bir kadın gibi. Koşulsuz sevmeyi öğrenmiş biri.

"Aman Tanrım, bu harika bir haber." Başımı salladım. "Evet."

Telefonumdan bir mesaj bildirimi geliyor.

Alexa: Yola çıkıyorum. Bir saat içinde orada olurum. Calder'ın park yerimi almasına izin verme.

Ben: Senden önce gelirse iyi şanslar.

Calder: Neredeyse geldim, Alexa. Seninkinin yanındaki yeri sana ayıracığımdan emin olabilirsiniz.

Alexa: Berbatsın ve yerimi alırsan işimi bırakırım.

Calder: Bunu ihbarınız olarak kabul edeceğim ve bu öğleden sonra yerinize birini bulacağım.

Alexa: *dil çıkarır*

Dilini uzak tut. Chelsea'ye yerinin korunmasını istediğini söyleyeceğim. O Calder'ı benden daha iyi hizaya getirir.

Hayden: Şimdi içeri giriyorum. O kadına söyle gelip bana sarılsın.

Ben: İkinizin birlikte sarhoş olduğu son seferden sonra onu sana yaklaştırmam.

Alexa: OMG OMG OMG hamile mi? Bana hamile olduğunu söyle!!!!

Tanrım, kız kardeşimin bir boktan haberi olması beni aşılıyor.

Alexa: Sessizliğini kocaman bir EVET olarak alıyorum ve bunun için buradayım!

Adam: Sessizliğini ölüm ilanı olarak kabul ediyorum. Ve zavallı herif duyurmaması gereken bir şeyi bile duyurmadı.

Ben: Belki bu sırrı beşimiz arasında tutabiliriz? Chelsea ve ben bir süreliğine sessiz kalmayı kabul ettik.

Calder: Alexa'nın bunda başarısız olacağına yüz koyuyorum.

Hayden: Kimse sana karşı bahse girmez, Calder.

Adam: Doğru.

Alexa: Hepinizden nefret ediyorum. Hepiniz berbatsınız.

Sır tutabilirim. Ben: Siktir et, tutamazsın. Chelsea'ye anladığını söyleyeceğim.

Chelsea anneme ve bana ulaşıyor ve oğlumuzu uzatmadan önce bir öpücük için eğiliyor. Alexa'ya doğum günü hediyesi olarak ilk Port Douglas tatilini verdikten sonra bir gelenek haline getirdiğimiz yıllık aile tatilimiz için Port Douglas'tayız. Bu bizim buraya üçüncü gelişimiz. Bu yıl aynı zamanda Christian'ın birinci yaş gününü kutluyoruz.

Christian'ın başına bir öpücük kondururken Chelsea, "Bezinin değiştirilmesi gerekiyor," diyor.

Annem, "Dur, onu ben alayım," diyor. "Bu hafta torunumla geçirebileceğim tüm zamana ihtiyacım var."

Annem torunlarının üzerine titreyen büyükannelerden biri ve Christian onun tek torunu olduğu için onu paylaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyor. Ve onu paylaşmak zorunda, çünkü Chelsea onu doğurduktan sonra işe geri dönmedi ve onu paylaşmayı da sevmiyor. Bu ikisinin bu kadar iyi geçinmesi iyi bir Şey yoksa onları idare etmek benim için çok zor olurdu.

Annem yanımdan ayrıldıktan sonra Chelsea'yi kollarıma aldım. Ellerimi kalçasına koyup gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve yeşil bikinisini çok beğeniyorum. "Bunu evde daha sık giymelisin."

Uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Uzun bir iş gününden sonra eve döndüğünde akşam yemeğini bununla mı servis edeyim?"

Sırıtiyorum. "Gördün mü, işte bu yüzden seninle evlendim. Bazen aklımdan geçenleri okuyorsun."

"Bebeğim, gerçekçi olalım. Benimle yirmi yedi bin orgazm garantili olsun diye evlendin."

"Ve ben onların gerisindeyim. Biraz daha üretmeye başlamalısın."

"O zaman beni hamile bırakmayı bırakmalısın." "Hamile kalmaya bayılıyorsun."

Gülümsüyor. "Seviyorum amına koyayım."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve Christian'ın bizi böldüğü sabahtan beri istediğim öpücüğü alıyorum. Acele etmiyorum ve bitirdiğimde çok sertleşiyorum. "Tanrım, sana ihtiyacım var Mayfair. İki gün oldu."

"Oğlunun beni yormasına engel olamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, uyku şu anda çok daha önemli geliyor."

Ona daha sıkı sarılıyorum. Bu kadının ona ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Olduğunu sanıyor olabilir ama değil. "Tek favorin haline gelmediği sürece sorun yok."

Uzun, tembel, seksi bir öpücük için ağzını benimkine geri getiriyor. Uğruna ruhumu satabileceğim türden. "Seni becermek favori listemde her zaman uykunun üstünde olacak."

"Annem bu gece Christian'ı alacak."

Gözleri parlıyor. "Uyuyabilelim diye mi?"

"Ukala," diye mırıldanıyorum, ağzımı boynuna eğip onu hafifçe ısıırıyorum. "İnan bana, bu gece pek uyuyamayacağız. Sen bebeği doğurmadan önce bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Şu anda yorgunsan, iki çocuğun olduğunda bana borçlu olduğun yirmi yedi bin orgazmı yerine getiremeyeceğinden eminim."

"Çok huysuzsun. Evliliğin inişler ve çıkışlarla ilgili olduğunu bilmiyor musun?"

"Ne ve ne?"

"İnişler ve çıkışlar. Yani bazı düşük yıllarımız olacak. Bunu yüksek yıllarla destekleyeceğiz."

Köprücük kemiğinden ağzına doğru bir öpücük izi bırakıyorum. "Evliliğimizi zirveler ve zirveler hakkında yapalım. Her zaman yüksek yıllar yaşayalım."

Gülümsüyor ve bu gülümseme içimin derinliklerine yerleşiyor. Ellerini yüzüme götürerek beni tutuyor ve şöyle diyor: "Seni seviyorum Mason Blaise, ama sana evlenme teklif ederken uzun bir yolculuğa çıkacağımızı düşünerek teklif etmedim. Benimle evlenmeni istedim çünkü vadide de olsak zirvede de olsak yirmi yedi bin geceyi benimle geçirebilecek tek erkek olduğunu biliyordum."

Hay sikeyim. Ben.

Karım bana boktan biri olduğunu hatırlatmaktan asla vazgeçmiyor. "Anlat bana," diyorum.

Gülümsemeye devam ediyor. "Hayır, önce sen söyle."

Onu hiç bırakmayacakmışım gibi kavırıyorum. "Seni seviyorum amına koyayım."

"Evet bebeğim, seviyorsun. Ama ben seni daha çok seviyorum ve bunu sakın unutma." Hayden bu anı karımla geçirdiğim zamanı kesmek için kullanıyor.

"Hamilelik sana çok yakışıyor Chelsea."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu bir süre aramızda tutacağımızı sanıyordum?"

"Siktir," diye mırıldanıyorum, lanet kardeşime hançer fırlatarak.

Hayden sırtıyor. "Ailemizde sır diye bir şey olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Chelsea başını sallıyor ama gülümsüyor. "Evet, Hayden, biliyorum."

Eğilip dudaklarımı kulağına götürüyorum ve mırıldanıyorum: "Zirveler ve vadiler, Mayfair. Zirveler ve lanet vadiler."

Başını tekrar sallar. "Kaslarınızı sevdiğim için şanslısınız Bay Blaise."

"Ve sen de onları senin için ayakta tuttuğum için şanslısın."

Kardeşime sarılmak için yanımdan ayrılmadan hemen önce bana attığı sırtış çok seksi ve beni derinden etkiliyor. "İkimiz de benim için her şeyi yapacağını biliyoruz," diyor.

Kardeşime giden yol boyunca onun kığını izliyorum.

Çok haklı. Onun için her şeyi yaparım, çünkü onun yanımda olduğu her vadi onsuz her zirveden daha iyidir.

Gunnar ve Chelsea'nin hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Serinin bir sonraki kitabı Wilder. İşte tadımlık:

Scarlett

"Lanet olsun, bir daha asla absinthe içmeyeceksin. O şey seni öyle bir mahvetti ki, adamın aylarca bana cehennemi yaşatacak," diyorum Harlow'a, Storm'un restoranlarından biri olan Trilogy'nin arka kapısından tökezleyerek girerken.

Bana sırtıyor. "Eve döndüğümde Scott'ın şansı yaver gidecek. Sana hiçbir şey için cehennemi yaşatmayacak." Sözcükleri uzun bir bulamaç gibi. Kız zil zurna sarhoş ve bunun farkında bile değil. Kocasını Storm'un başkanı ve bana cehennemi yaşatmak onun en sevdiği şeylerden biri.

"Seni dışarı çıkarmam için yalvardığında bir daha asla evet demeyeceğim." O lanet sırtışı daha da büyüyor. "Homurdanmaya devam et, Scar.

Senin bu yönüne bayılıyorum. Ama belki bir dakika durup tuvalete gitmeme izin verirsin, tamam mı?"

"Sen tuvalete git. Wilder gelmeden önce bu işi halletmeliyim." Bu öğleden sonra bazı malzemeleri kontrol etmemi istedi. Trilogy'nin yaklaşan birkaç etkinliği var, bu yüzden stok seviyelerimizin düşük olmadığından emin olmak istiyor. Unutmuşum, ki bu benim yapacağım bir şey değil, yarım saat sonra hatırladım.

Bir saat önce. Yarın Wilder'ı görmeden önce bu işi halledebilmek için Harlow'u bulduğumuz bardan sürükleyerek Trilogy'ye götürdüm. Kimsenin o adama ihtiyacı yok, hele benim hiç yok. Zaten benim davamla yeterince ilgileniyor.

Harlow, "Wilder burada değil," dedi. "Sana söyledim, bu gece çocuklarla birlikte benim evimde."

Bana bunu söyledi ama Wilder'ı tanıyorum ve yakında burada olacak. O her zaman burada.

"Risk almıyorum Harlow ve senin tuvalet molan için durmayacağım. İşin bittiğinde ben depoda olacağım."

Cevabını beklemeden depoya yöneldim ve stok seviyelerini kontrol etmeye başladım.

Tam da Wilder benden bu stok sayımını yapmamı istediğinde tahmin ettiğim gibi, hiçbir şeyimizin azalmadığını teyit ediyorum. Tabii ki öğleden sonra ona iyi durumda olduğumuzdan emin olduğumu söylediğimde beni dinlemedi. Adam beni hiç dinlemiyor. Ve lanet olsun, stok seviyelerini kontrol etmek onun en sevdiği şey. *Benim* için de en sevdiği şey, yani burada çok fazla dinlememe durumu var.

İşi neredeyse bitirmek üzereydim ki Harlow "Görünüşe göre Wilder'ı benden daha iyi tanıyorsun." diyerek odaya daldı.

Kaşlarımı çattım. Harlow onunla arkadaş; ben değilim. Onu ondan daha iyi tanımamın imkânı yok. Wilder hakkında bildiğim tek şey otoriter bir patron olduğu ve country müzikten hoşlandığı, ki bu konuda hemfikir olabilir miyiz, bu gezegendeki en kötü müzik türü. Ofisinde bu müziği açtığında, bana bir silah verin de acıma son vereyim. Ayrıca futbolu çok sevdiğini biliyorum. Bu konuda hiç susmaz. Brisbane Broncos hakkında bir kadının bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyorum.

Ben bir şey söylemeyince Harlow başını depo kapısına doğru salladı. "Az önce geldi."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ellerim bu sayımı bitirmek için daha hızlı çalışıyor. Bugün bunu yapmayı unuttuğumu bilmesine asla izin vermeyeceğim.

"Yardım etmemi ister misin?" Harlow yanıma gelip yardım etmeye çalışıyor. Ancak o kadar sarhoş ki eline aldığı peçete demetini düşürüyor. "Kahretsin." Onları toplamak için eğildi ve eğilirken başını bir rafa çarptı, acıyla birlikte bir dizi şikâyetle bulundu.

"İçkiyi tutma konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Omuzlarından tutup yere oturması için yönlendiriyorum. "Sadece orada otur ve hareket etme. İşim neredeyse bitti."

Bana surat asıyor. "İçkimi tutma konusunda berbat değilim."

"Gerçekten öyle."

"Peki, sarhoş kızlara iyi davranma konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu?"

Dürüst olmak gerekirse, Harlow beni kızdırmayan şeyler söyleyen tanıdığım tek kişi. Sürekli tartışıyoruz ama yine de onu yumruklamak istemiyorum. Asla. Ve bu büyük bir mucize çünkü tanıdığım herkesi bir noktada yumruklamak istiyorum.

Kibar olmayı beceremediğimle ilgili sorusuna cevap veremedim kapı aralığından derinden gelen bir ses duyuyorum. "Siz ikiniz bu gece burada iki kişilik bir parti vermeye mi karar verdiniz?"

Gözlerim kapıya yöneliyor ve kollarını kavuşturmuş, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle kapı pervazına yaslanmış olan Wilder'a takılıyor. Onun bu ifadesine katlanamıyorum. Neyimin eğlenceli olduğunu bilmiyorken bana eğlenmiş bir şekilde yaklaşma.

Ona bakarken dudaklarımı büzüyorum. "Hiç izin aldığın oluyor mu?"

Kapıyı itip bize doğru yürüyor, kasları esnemesini istemediğim şekilde esniyor. Adam beni sinir ediyor olabilir, ama ben yine de kasları ve mürekkebi takdir eden bir kıyım ve eğer bunların hepsi onda yoksa cehenneme kadar yolu var. Muhtemelen, beni en çok rahatsız eden şey

Onu. Hiç mürekkep görmemiş, soluk beyaz tenli ve kilolu olmalı. Bu benim için çok daha iyi olurdu.

Bize ulaştığında "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ben bir şeyler uyduramadan Harlow, "Scarlett'in öğleden sonra yapmayı unuttuğu sayımı yapıyorum," diye atıldı.

Onu öldürebilirim.

Wilder'ın eğlenen ifadesi geri döner. "Anlıyorum."

Ugh. Dün onunla hafızamla ilgili bir anlaşmazlık yaşadık. Bana son zamanlarda bazı şeyleri unuttuğumu söylemeye çalıştı. Ben de ona mükemmel bir hafızam olduğunu söyledim. Haklı olduğu için canı cehenneme, böyle bir onay aldığı için de iki kere canı cehenneme.

Harlow'u kesinlikle öldüreceğim.

"Hiçbir şey görmüyorsun," diye tersliyorum ve sayıma geri dönüyorum.

Kıkırdıyor, bu da beni şaşırtıyor. Wilder benim yanımda hiç gülmez. Çoğunlukla iç çeker ve her şeye sinirlenmiş gibi görünür. Aslında düşününce, benim yanımda olduğundan çok daha rahat görünüyor. Herkes Wilder'ın rahat bir adam olduğunu düşünüyor ama ben onun hakkında hiç böyle düşündüğümü söyleyemem.

"Ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok, Scarlett," diyor. Ona dönerek, "Sarhoş musun?" diye soruyorum.

Dudakları bir sırtışıyla aralandı. "Birkaç kadeh içtim, ama bu anı unutacağım anlamına gelmez." Bana doğru eğiliyor. "Hafızam harikadır."

"Siktir git." Patronum olabilir ama şu anda mesaide değiliz. Tekrar kıkırdıyor. "Patronun olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

"*Bu* asla unutmayacağım bir şey."

"Güzel."

Harlow bu anda ayağa kalkıp sözümüzü kesiyor: "Siz ikiniz ne zaman kendinizi toparlayacaksınız?"

Wilder kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Ha?"

Sanki tanıdığı en büyük aptal oymuş gibi başını sallıyor. Sonra parmağını aramızda sallayarak, "Bu." diyor.

"Bu ne?" Wilder şaşkınlığı hâlâ ikinci bir deri gibi üzerindeymiş gibi soruyor. "Onu görmezden gel," diyorum. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum.

Çünkü bana daha önce bahsetmişti. Wilder'la kimyamızın uyuştüğunu falan sanıyor. Yanılıyor. Aramızdaki tek şey birbirimize karşı duyduğumuz rahatsızlık. Adam beni deli ediyor. Bazı günler hayatı için endişelendiğim türden bir delilik.

Harlow, "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," diyor.

Wilder'ın gözleri kocaman oldu. Neredeyse gülesim geliyor ama ben gülmem. Ama şu anda ona gerçekten gülebilirim. Harlow hayatında duyduğu en tuhaf şeyi söylemiş gibi görünüyor.

Ona bakmadan önce bir an bana bakıyor. "Bazen çok tuhaf şeyler söylüyorsun, Harlow."

Başımı salladım. Belki de onu tanıdığım bir buçuk yıl boyunca ilk kez onunla aynı fikirdeyim. "Sana söyledim, onu görmezden gel."

Harlow bizi başından savdı. "Ben ne gördüğümü biliyorum ve ikinizi birlikte görüyorum. Ve ölmeden önce bunu görmeyi çok isterim, tamam mı, o yüzden kendinizi toparlayın yoksa bunu sizin için yapmak zorunda kalabilirim."

Bu sözlerle bizden uzaklaşıp depodan çıkarken Wilder'la ben de arkasından bakakalıyoruz.

"Tanrım," diyor bana bakarak. "Aklını kaçırmış."

Başımı sallayarak ona ikinci kez hak veriyorum. Bu beni sinirlendiriyor, bu yüzden "Evet, şimdi beni rahat bırakabilir misin, böylece şu işi bitirip eve gidebilirim?" diye çıkışıyorum.

Gözlerinde çok iyi tanıdığım hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. "Evet, sen de bu tavrını yarın evde bırakabilir misin? Yapacak çok işimiz var ve her lanet şey için benimle tartışmana ihtiyacım yok."

"Elbette, size hizmet etmek için yaşıyorum efendim." *Göt herif.*

"Açıkçası," diye mırıldanıyor beni terk etmeden önce.

O odadan çıkarken hain gözlerim kıcına kayıyor. Onlarla daha sonra konuşacağım. Tıpkı Harlow'la konuşacağım gibi. Wilder ve benimle ilgili bu saçmalığa bir son vermeli. Biz birbirimiz için yaratılmadık.

WILDER'I İNDİR

Seksi, yavaş yanan, zıt kutupların birbirini çektiği bir MC romantizmi; her yönden otoriter bir alfa, keşke arkadaşım olsaydı diyeceğiniz bir kadın kahraman ve her yerde bayılmanıza neden olacak şakalaşmalar.

Justin 'Wilder' Miller, hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir gülümsemeye ve çekiciliğe sahip taşralı bir motorcudur.

Sözü senettir.

Sevdikleri için adım atar ve bir azizin sabrına sahiptir.

Ancak Scarlett onunla ne zaman tartışsa, ki bu her zaman olur, onu boğazlayabilir.

Scarlett McKenzie vahşi ve evcilleştirilemezdir.

Duvarları yüksek, insanlara karşı takdiri düşüktür. Her şeyi olduğu gibi söylüyor ve dramaya hiç tahammülü yok. Haftanın her günü Wilder'ı bıçaklamak istiyor.

Wilder ve Scarlett birlikte olmak için

yaratılmışlar. Bunu herkes biliyor.

Onlar hariç herkes.

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Storm MC Serisi Storm

(Storm MC #1) Fierce

(Storm MC #2) Blaze

(Storm MC #3)

Canlandır (Storm MC #4)

Öldür (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5)

Illusive (Storm MC #6)

Command (Storm MC #7)

Havoc (Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'in Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kral'ın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Sonsöz (#7)

Storm MC Reloaded Serisi

Kasırgalı Kalpler (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

Milyarder Romantizmi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce

Jameson Fox

Owen North

www.ninalevinebooks.com

TEŞEKKÜRLER

Her kitap için rüya takımım var. Onlar her zaman aynı kişilerdir ve bu kitaba katkıda bulundukları için onlara tüm kalbimle teşekkür etmem gerekiyor.

Jodie O'Brien - seni sevdiğimi biliyorsun ama ne kadar sevdiğimi bildiğini sanmıyorum. Bu hayatı sensiz yapamazdım. Sensiz kesinlikle kitap yazamazdım. Tüm dosyalarımın olduğu o USB'yi senden asla geri istemiyorum, tamam mı? Kimse kalbimi senin kadar tanıyamaz ve belki de bu yüzden kitaplarımı alıyorsun ve tam olarak neyin düzeltilmesi gerektiğini ve neyin rahat bırakılması gerektiğini biliyorsun. Sen benim sonsuza dek favorimsin.

Becky Johnson - gah! Sana olan sevgim çok büyük. Çılgın saatlerim ve teslim tarihlerim olsa bile her zaman benimle çalışmayı tercih ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen harika bir editörsün, ama çoğunlukla, sen lanet olası bir bombasın. Ve virgüllerimi kafanda düzenlediğini biliyorum. Virgüllerden vazgeçtim. Biz arkadaş değiliz. Tanrı'ya şükür!

Letitia Hasser - bu kapak!! Büyüyü tekrar gerçekleştirdiğin için teşekkürler. İnanılmazsınız ve sizinle çalışabildiğim için çok minnettarım.

Wander & Andrey - siz çocuklar!!! Vay anasını, bu görüntü destansı! Bana kapak fotoğrafları çektirmek için yukarıda ve öteye gittiğiniz için çok teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum!

Muhteşem ve sadık okuyucularıma ve blog yazarlarına - TEŞEKKÜRLER!
İlk Fırtına kitabının çıkmasından bu yana neredeyse yedi yıl geçti ve siz hala

burada, yanımda. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve birçoğunuzun sevgisi için ne kadar teşekkür etsem azdır. Annemin vefatından sonraki son birkaç yılda, ben kendimi yeniden keşfederken yanımda oldunuz ve beni ayağa kaldırdınız. Bilmiyorsunuz ama gücümü geri almama yardım ettiniz. Bunun için seni sonsuza dek seveceğim.

Benim mofoslarıma - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Nina Levine, Bir Milyarderle Kaçış serisi ve çok satan Storm MC serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla kitabın *USA Today* ve *Wall Street Journal* çok satan yazarıdır. Koruyucu alfalar ve kalplerini kolayca teslim etmeyen kadınlarla tanınıyor.

Avustralya'da yaşıyor ve kelimelerle yaratmadığı zamanlarda bir Pilates tanrıçası, bir Peloton Kraliçesi olmaya çalışmakla veya TBR'sine bir kitap daha eklemekle meşgul.

www.ninalevinebooks.com

Telif Hakkı © 2020 Nina Levine Nina

Levine tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleriniz için yazara aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

authorninalevine@gmail.com

www.ninalevinebooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yerel ve genel isimler bazen atmosferik amaçlar için kullanılır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Hot Tree Editing tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımı: Romantic Book Affair Designs

Kapak Fotoğrafı: Wander

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

